

PÉTERFAI JÁNOS ISTVÁN
MÖNDÖLÖCSKÉK ÉS MÁS
VERSEK

(Péterfai János István művei – 8. kötet)

RSFK Könyvtár 10.

Kiadja: „A Régi Sci-Fi Kedvelői csoport”

Írta: Péterfai János István

Szerkesztette: Györgyi Ákos

Készült: 2024-ben

A sorozatban megjelent:

1. Péterfai János István: Holdbéli Türkiz Tengerek
2. Péterfai János István: Mitikus és mesés hősök
3. Péterfai János István: Mesék Birodalma
4. Péterfai János István: Menny és Ég fiai
5. Péterfai János István: Kalandok a Naprendszerben
6. Péterfai János István: Kalandok a Világegyetemben
7. A Vezér legendája

BEVEZETÉS JELEN KÖTET ELÉ

Ha jelen sorozatban eddig közreadott művei alapján azt állítjuk, hogy Péterfai János István érdeklődése, és így műveinek témáinak köre igen széles, akkor mit mondhatunk most, amikor verseit olvassuk?

A már ismert mondai és mesei gondolatvilág mellé szervesen kapcsolódnak a múlt és jelen valóságunk tájainak, növényeinek, élőlényeinek verses formában, igen szemléletes képekkel megfogalmazott leírásai, szerelmi költemények, a hétköznapi világra történő reflektálások, illetve a jövő egy-egy szeletének megvillantása.

Az egyes ciklusokban ugyan szócikkek sorakoznak egymás után, de ez mégsem egy lexikon, sokkal több annál. Ez hangulatos szavakkal és pontos megfigyelésekkel életre keltett költői világ, melynek révén érzékszerveink szinte plasztikusan érzik azt, amiről a verssorok szólnak.

Mert olvashatunk például bármilyen vörösbegyről a lexikonokban, az ott leírtak csak puszta tények, az ott levő fotók csak képek, de ha elolvassuk a róla szóló verset, akkor szemeink előtt azonnal megelevenedik és szinte látjuk különleges tollazatát, azt, ahogy felröppen, és halljuk, ahogy énekel.

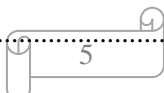
Úgyhogy mindenkit hívok e különleges világ felfedezésére.

GyÁ

Tartalom

BEVEZETÉS JELEN KÖTET ELÉ	3
MÖNDÖLÖCSKÉK	21
Versek	33
Ősz végén	34
A borívó magyarokhoz	35
Őszi ég alatt	37
Magyar Nagyvárosok	38
A magyarok barátaihoz	43
A csokoládéhoz	45
Az Űrvilághoz	46
Zivatar a Balatonnál	49
Duna	52
Szentek szentje	60
Borzalmak országa	62
Nyár	64
Fényvitorlások	65
Ember az űrben	66
Kövek álma	68
Pusztulj elnyomó!	72
A világűr szeme	75
Az univerzum és az ember	76
Piros Virág	80
Egy ifjú költő töprengése	82
Az útmutató csillagokhoz	84
Szolga évek médiája	86
Sarki éjszakák	88
Tegnap történelem	89
Szenteste	94

Ars poetica	95
Télidőben.....	97
A gonosz varázsló	99
Mars hadisten hadai.....	100
Felhők.....	102
Nemtelen	104
Február végén.....	108
Az aszfaltbetyár koppanása	110
Március tizenöt.....	112
Világpusztulás	114
ÓDA A MAGÁNYOSHOZ	116
RONGYOS GÁRDA	118
Szonettek	121
1. SZONETT - BÍBOR REGGELEKEN	122
2. SZONETT - CSILLAGOKRÓL ÁLMODTAM.....	123
3. SZONETT - PIRKADAT GYÁRAKKAL	124
4. SZONETT - ÖLELJ MEG ÉDESEM	125
5. SZONETT - POROS ÚTON, ALKONYATKOR	126
6. SZONETT - SZÜRKÜLETI HANGULAT	127
7. SZONETT - KOZMIKUS FÉNYEK.....	128
8. SZONETT - A METEOR	129
9. SZONETT - SZERETLEK TÉGED	130
10.SZONETT - HAJNALI FECSKETÁNC	131
11. SZONETT - ŐSZI ESŐK IDEJÉN.....	132
12. SZONETT - TE GYÖNYÖRŰ LÁNY	133
13. SZONETT - VÖRÖS CSILLAGESŐ	134
14. SZONETT - SZERESS!.....	135
15.SZONETT - SZEMED.....	136
16. SZONETT - TAVASZ TÜNDÉRE	137

17. SZONETT - CSILLAGVIRÁGOK.....	138
18. SZONETT - CSABA KIRÁLY	139
19.SZONETT - DON TU.....	140
20.SZONETT - VIRÁGLOVAG	141
21.SZONETT - BARLANGI DAL	142
22.SZONETT - MOCSÁRI DAL	143
23.SZONETT - PÁSZTORDAL.....	144
24.SZONETT - PARASZTDAL.....	145
25.SZONETT - HALÁSZDAL.....	146
26.SZONETT - MUNKÁSDAL	147
27.SZONETT - CSUDASZARVAS	148
28.SZONETT - EGYSZERŰ SZERELMES VERS	149
29. SZONETT - HOLDLEÁNY	150
30. SZONETT - A REJTÉLYES LÁNY	151
31. SZONETT - HANGOK	152
32. SZONETT - SZAVAK.....	153
33. SZONETT - SZERELMES SZÉP VERS	154
34. SZONETT - MONDATOK	155
35. SZONETT - HIDEG JAMBUSOK.....	156
36. SZONETT - SZERELMI DAL	157
37. SZONETT - FÉNYCSOKOR AJÁNDÉKBA	158
38. SZONETT - AZ IDŐTÓ PARTJÁN.....	159
39. SZONETT - FANTASZTIKUS RANDEVÚ.....	160
40. SZONETT - AZ ÉLET TRAGÉDIÁJA	161
41. SZONETT - A NAP GYERMEKÉHEZ	162
42. SZONETT - VÁGY A JÖVŐ ÉVSZÁZAD UTÁN	163
43. SZONETT - VÁGY A JÖVŐ ÉVEZRED UTÁN	164
44. SZONETT - HOLDJÁRÓBAN	165
45. SZONETT - NAPVITORLÁSOK.....	166

46. SZONETT - HETEVÉNY	167
47. SZONETT - TÖRVÉNY	168
48. SZONETT - KEDVESKEDÉS I.....	169
49. SZONETT - KEDVESKEDÉS II.....	170
50. SZONETT - CSÍKSOMLYÓ.....	171
51. SZONETT - ERIDU.....	172
52. SZONETT - BADTABIRA	173
53. SZONETT - UNUG	174
54. SZONETT - SURUPPAK.....	175
55. SZONETT - NIPPUR.....	176
56. SZONETT - LAGASH.....	177
57. SZONETT - SZIPPAR.....	178
58. SZONETT - KIS	179
59. SZONETT - URU SOLYMA	180
60. SZONETT - UR	181
61. SZONETT - TELLO	182
62. SZONETT - ARATTA.....	183
63. SZONETT - BORSZIPPA	184
64. SZONETT - LARAK.....	185
65. SZONETT - KOPONYÁNYI MONYÓK	186
66. SZONETT - KES	187
67. SZONETT - OLYMPUS MONS	188
68. SZONETT - ALPESI SZAKADÉK.....	189
69. SZONETT - OBERONI SZÉLSZIRÉNEK	190
70. SZONETT - MÉNRÓT.....	191
71. SZONETT - MAGOR.....	192
72. SZONETT - HUNOR.....	193
73. SZONETT - SZÉP ENÉ.....	194
74. SZONETT - EMESE.....	195

75. SZONETT - TÜNDÉR SZÉP ILONA	196
76. SZONETT - ANA	197
77. SZONETT - É	198
78. SZONETT - RÁ	199
79. SZONETT - ISTEN	200
80. SZONETT - A	201
83. SZONETT - IÓ-BÉLI KÉNVULKÁNOK	202
84. SZONETT - A CERESZI DISZNÓ DALA	203
85. SZONETT - A MIMASZ NAGYKRÁTERE	204
86. SZONETT - EGÉSZ	205
87. SZONETT - RÉSZ	206
88. SZONETT - ISTÁR	207
89. SZONETT - ÍZISZ	208
90. SZONETT - VILLÓ	209
91. SZONETT - ALULIM	210
93. SZONETT - TÜNDÉR	211
94. SZONETT - ELFIN	212
95. SZONETT - CSILLA	213
96. SZONETT - MÁRIA	214
97. SZONETT - RÉKA	215
98. SZONETT - ILDI	216
99. SZONETT - ÉVA	217
100. SZONETT - ÁDÁM	218
101. SZONETT - NAP	219
102. SZONETT - MERKUR	220
103. SZONETT - VÉNUSZ	221
104. SZONETT - FÖLD	222
105. SZONETT - HOLD	223
106. SZONETT - MARS	224

107. SZONETT - JUPITER	225
108. SZONETT - SZATURNUSZ.....	226
109. SZONETT - URANUSZ.....	227
110. SZONETT - NEPTUNUSZ.....	228
111. SZONETT - PLUTÓ.....	229
112. SZONETT - TITÁN.....	230
113. SZONETT - CERESZ.....	231
114. SZONETT - OBERON	232
115. SZONETT - EURÓPA.....	233
116. SZONETT - GANYMÉDESZ	234
117. SZONETT - KALLISZTÓ.....	235
118. SZONETT - ENKELADUSZ	236
119. SZONETT - JAPETUSZ.....	237
120. SZONETT - TITÁNIA.....	238
121. SZONETT - CHARON	239
122. SZONETT - RHEA.....	240
123. SZONETT - PHOEBE	241
124. SZONETT - KISBOLYGÓK.....	242
125. SZONETT - IKREK.....	243
126. SZONETT - ÖRÖK SZÉPSÉG.....	244
127. SZONETT - ZÖLD SZEMED	245
128. SZONETT - A LEGKEDVESEBBHEZ.....	246
129. SZONETT - A KIS GALAGONYA LÁNYHOZ ÍROTT SZONETT	247
130. SZONETT - A TÖKÉLTES KERESÉSE.....	248
131. SZONETT - KERÜL AZ ÁLOM	249
132. SZONETT - SZIKRÁZÓ ÉJJEL.....	250
133. SZONETT - NEHÉZ REGGEL	251
134. SZONETT - NEVED	252

135. SZONETT - KEDVESSÉG	253
136. SZONETT - FÉNYEK ISTENNŐJE	254
137. SZONETT - AZ ELSŐ HÓ	255
138. SZONETT - BÚSULÓ LÓ	256
139. SZONETT - AZ AGY	257
140. SZONETT - AZ ERŐS PAPRIKÁHOZ	258
141. SZONETT - NOFRETÉTI	259
142. SZONETT - TEJE	260
143. SZONETT - NEITH	261
144. SZONETT - NUT	262
145. SZONETT - NÉPH-THŰSZ	263
146. SZONETT - HAT-HOR	264
147. SZONETT - NÉKH-BET	265
148. SZONETT - MAJA	266
149. SZONETT - HAT-SEP-SZUT	267
150. SZONETT - TA WERET	268
I. SZONETTKOSZORÚ	269
151. SZONETT - NYÍL	269
152. SZONETT - RÉ	270
153. SZONETT - SU	271
154. SZONETT - GEB	272
155. SZONETT - PTAH	273
156. SZONETT - VEZÉR	274
157. SZONETT - SZÉT	275
158. SZONETT - HOR	276
159. SZONETT - AMON	277
160. SZONETT - KOS	278
161. SZONETT - TOTH	279
162. SZONETT - HUN	280

163. SZONETT - MAGAR.....	281
164. SZONETT - KEM.....	282
MESTERSZONETT	283
165. SZONETT - ÉGI PITOM.....	283
II. SZONETTKOSZORÚ.....	284
166. SZONETT - BURA NUNA	284
167. SZONETT - AN	285
168. SZONETT - LÍL.....	286
169. SZONETT - KI.....	287
170. SZONETT - EN TEN.....	288
171. SZONETT - DUMUZID	289
172. SZONETT - UTU.....	290
173. SZONETT - SZU EN	291
174. SZONETT - ABZU	292
175. SZONETT - IZ DU BÁR	293
176. SZONETT - LU HUN GA	294
177. SZONETT - EN INMAR	295
178. SZONETT - NER GÁL.....	296
179. SZONETT - EMES	297
MESTERSZONETT	298
180. SZONETT - SZEM ÚR.....	298
III. SZONETTKOSZORÚ	299
181. SZONETT - ITAL.....	299
182. SZONETT - DEJSZ	300
183. SZONETT - ÚR AN	301
184. SZONETT - KORONÁS	302
185. SZONETT - JUPITER	303
186. SZONETT - HADÉSZ.....	304
187. SZONETT - SZATURNUSZ.....	305

188. SZONETT - APOLLÓ	306
189. SZONETT - JANUSZ.....	307
190. SZONETT - EROSZ.....	308
191. SZONETT - MERKURIUSZ.....	309
192. SZONETT - VULKÁN.....	310
193. SZONETT - JAPETUSZ.....	311
194. SZONETT - Ó-KEÁN	312
MESTERSZONETT	313
195. SZONETT - ATLANTISZ.....	313
IV. SZONETTKOSZORÚ	314
196. SZONETT - DUNA	314
197. SZONETT - TEN.....	315
198. SZONETT - NIM RÚD.....	316
199. SZONETT - PUSZTA.....	317
200. SZONETT - SZÉP MEZŐ SZÁRNYA	318
201. SZONETT - JÓ SZÉL FÚVÁSA.....	319
202. SZONETT - SZÉP TÜZEK LÁNGJA.....	320
203. SZONETT - KILENC VITÉZ.....	321
204. SZONETT - AR DIL.....	322
205. SZONETT - HÉKA.....	323
206. SZONETT - HADÚR.....	324
207. SZONETT - KAJÁN.....	325
208. SZONETT - HERKUL.....	326
209. SZONETT - JÓSZÍP	327
MESTERSZONETT	328
210. SZONETT - ÉDEN	328
211. SZONETT - NAPSUGÁR	329
212. SZONETT - VÁGY	330
213. SZONETT - PARADICSOM.....	331

214. SZONETT - ALMA	332
215. SZONETT - DÉLIBÁB	333
216. SZONETT - HISZÉKENY	334
217. SZONETT - KAMRASZÉPE	335
218. SZONETT - SENTES	336
219. SZONETT - AKAR TESZ.....	337
220. SZONETT - TABI TI.....	338
221. SZONETT - TE MERINDA	339
222. SZONETT - HÉ BAT	340
223. SZONETT - ILLÚJANKA.....	341
224. SZONETT - ANA HITA.....	342
225. SZONETT - DI ANA	343
226. SZONETT - A POP HISZ.....	344
227. SZONETT - SZIBYLLA	345
228. SZONETT - TE UTA TESZ	346
Tucatkák – Növények	347
Tulipán	348
Orvosi székfű	349
Pipacs	350
Gyöngyvirág.....	351
Fehér liliom	352
Szemérmetlen szömörcsög.....	353
Búza.....	354
Ördögszekér	355
Pitypang.....	356
Ezüstfenyő.....	357
Gyertyán.....	358
Sulyom	359
Farkas kutyatej	360

Zab.....	361
Magas kőris	362
Erdei bükk	363
Kocsányos tölgy	364
Pusztai árvalányhaj.....	365
Ginkó.....	366
Libanoni cédrus.....	367
Mocsári kosbor.....	368
Nagylevelű hárs.....	369
Jerikói rózsza	370
Hegyi juhar.....	371
Árpa.....	372
Csengőlinka.....	373
Nagy csalán	374
Kunkorgó árvalányhaj	375
Kék nőzirom	376
Cickafarkfű.....	377
Földi eper	378
Málna.....	379
Káposzta.....	380
Retek	381
Szent Lótusz	382
Gyékény	383
Lúc.....	384
Törpe fenyő	385
Korai juhar	386
Pálma.....	387
Moszatok.....	388
Vörös rózsza.....	389

Gomba	390
Tucatkák – Állatok	391
Palau medúza	392
Szent Szkarabeus	393
Fecskefarkú pillangó	394
Szarvasbogár	395
Mocsári béka	396
Erdei béka	397
Homoki gyík	398
Páncélos Seltopuzik	399
Nílusi krokodil	400
Alligátor	401
Barázdabillegető	402
Császárpingvin	403
Királypingvin	404
Strucc	405
Kékbegy	406
Aranymálkó	407
Tengelice	408
Kivi	409
Paradicsommadár	410
Pintyőke	411
Ökörszem	412
Csíz	413
Fülemüle	414
Csuszka	415
Kerti rozsdafarkú	416
Kenderike	417
Sisakos kazuár	418

Emu	419
Őszapó	420
Gyurgyalag	421
Vörösbegy	422
Jákó	423
Kék cinke	424
Elefánt	425
Zebra	426
Pele	427
Párduc.....	428
Fekete pókmajom	429
Hópárduc	430
Vidra.....	431
Családi kutya	432
Vaddisznó.....	433
Gyapjas mamut.....	434
Gímszarvas	435
Ízeltlábúak	436
SZENT SZKARABEUS	436
FECSEKÉFARKÚ PILLANGÓ	437
SZARVASBOGÁR	438
Tucatkák - Földrajz	439
Hortobágy.....	440
Hor Iz Ont	441
Várvidék.....	442
Baranya	443
Ormánság	444
Zala.....	445

Torontál	446
Tihany	447
Debrecen	448
Kolozsvár	449
Nyitra.....	450
Régen.....	451
Tura	452
Tapolca.....	453
Szepezd	454
Eszék	455
Munkács	456
Miskolc.....	457
Ungvár.....	458
Lelle.....	459
Szék	460
Vulkán	461
Szeged	462
Torda	463
Szörénytornya	464
Parád.....	465
Szent Bék Kálló.....	466
Salgó Tarján	467
Enlaka.....	468
Enna.....	469
Gárdony.....	470
Deleblát	471
Kocs havasok	472
Turtur.....	473
Sátorhegyek.....	474

Tokaj-hegy	475
Cybles.....	476
Kevély	477
Hargita.....	478
Bucsecs.....	479
Pireneusok.....	480
Vihorlát	481
Ünőkő.....	482
Balaton	483
Dráva	484
Szinváltás a szelidi tavon	485
Bor Üsten	486
Ferton	487
Tisza	488
Duna	489
Szajna	490
ÚJABB VERSEK.....	491
NAPFIAK ÉS HOLDLEÁNYOK	492
SCYTHIA	492
I. SZÉKELY DICSŐSÉG	495
II. SZÉKELY ŐSKOR	499
III. TARGITAOSZ FIAI	504
IV. HERKULES FIAI.....	512
V. SZKYTHAFÖLD	516
HOLDLEÁNYOK	521
I. SZÉPMEZŐSZÁRNYA	523
II. SZÉPMEZŐ SZÁRNYA.....	527
I. SZÉPMEZŐ SZÁRNYA IFJÚ KORA.....	527

II. SZÉPMEZŐ SZÁRNYA TÁLTOST KAP	530
III. A VÍZÖZÖN.....	535
SZEMÉLY	554
RÓ BOT	555
REMÉNY	557
ID NAP.....	558
ABSZOLÚT	559
TÜKÖR.....	560
TULAJDON	561
TÁL	563
KŐ	564
1956 OKTÓBER 23	565
DÉL-SZIGET	566
TOTH, HERMÉSZ TRISZMEGISZTOSZ, MERCURIUS IMHOTEPHEZ, ASZKLÉPIOSZHOZ	567
PADLÁS	568
TEKER.....	569
ANTIKA	570
AURÓRA.....	571
241. SZONETT - ARANY ATYÁCSKA.....	572
242. SZONETT - HÜVELYKPICINY	573
244. SZONETT - SZÁMOLSZI	575
246. SZONETT - HAKIT	577
247. SZONETT - IN ARA	578
248. SZONETT - YOTENGRIT	579
249. SZONETT - ANKISZA	580
252. SZONETT - SÜTŐ	583
253. SZONETT GYÖNGYI	584
254. SZONETT - GYÖRGYI	585

MÖNDÖLÖCSKÉK

I.

Möndölöcskék, mundilocskák,
Dilmunocskák, báranyocskák,
Honnan jöttök, merre szálltok,
Tündérföldön köddé váltok?

Mundil, Dilmun, bárányfelhő,
Ki a tenger felől eljő,
Fodrozódó égpamacsok,
Kikről sok gyerekszáj csacsog.

Isten Atya teremtette,
E világot helyre tette,
Benne bárányfelhőt készít,
Felhőknek csak kisebb részit.

Kezdődjön most el a mese,
Nem ismerjük, én se, te se,
Mit üzen az ősi tátos,
Csillaggal szőtt éj kabátos?

Volt egy asszony, s három fia,
Sokat kellett dolgoznia,
Szegény volt, mint lép embere,
Mint a templom kisegere.

Alig tudott enni adni,
Boltba nem tudott szaladni,
Pénzüket nem volt, nem ismerték,
Fazekukba vizük merték.

Mondta a legidősebbnek:
Eredj fiam, értünk tedd meg,
Keress egy kis szolgálatot,
Isten ad tán egy jó napot.

Jobbra fordul szegény sorunk,
Nem a porban áporodunk,
Nem lesz tovább éhezésünk,
Segít Isten, lesz kis pénzünk.

Elindult a legidősebb,
Ki legjobban segítőbb,
Találkozik egy öreggel,
Még azon a fényes reggel.

Hová, merre, kedves fiam?
Üres tarisznyádban mi van?
Szolgálatot, ha, ki adna,
Keresek, tán felfogadna?

No, az Isten, ki vezérelt,
Hozzád szerencsét is bérelt,
Éppen szolgát keresgélek,
Megelégszem éppen véled.

Van egy sereg bárány birka,
Möndölöske, égi firka,
Nyájamat kell kísérgetni,
Hogyha akar, hagyd bégetni.

Kezet csaptak, haza mentek,
Mond az öreg, nem bánod meg,
Hanem lelked legyen rajta,
Ne terelgesd, szabad fajta.

Másnap reggel rétre mennek,
Réten finom füvet csennek,
Elébb-elébb eregélnek,
Möndölöcskék sosem félnek.

Van egy sebes vízű folyó,
Rohanó víz, nem csobolyó,
Möndölöcskék által ússzák,
De a juhászt át nem húzzák.

Vad, sebes víz elragadja,
Őt a fulladásnak adja,
De estére visszaúsztak,
Rét fűvétől elbúcsúztak.

Öreg kérdi: Merre jártál,
Szép nyájammal hol kószáltál?
Bátyám uram, kinn a réten,
Ott legeltek, nagyon szépen.

Aztán látom csak a hátuk,
Én meg nem mentem utánuk,
Volt egy folyó, félttem tőle,
Magas partja reám dől-e?

Ha a folyón nem mentél át,
Máshol tegyél pásztor sétát,
Eredj, Isten jó hírével,
Máshol járj több szerencsével.

II.

Hazamegy a legény, búsan,
Mondja halkan, nagy borúsan,
Biztos rajtam ül egy átok,
Menjetek ti, s meglátjátok!

Két testvére megkérdezte,
De a kérdést nem élvezte,
Nem mondom el történetem,
Mert borús lett az életem.

Jól van. Elmegy a középső,
Munkálódni sosem késő,
Találkozik az öreggel,
Még azon a fényes reggel.

Nem tart soká szolgálata,
Átúszott a sok állata,
Leült egy kis homokpadra,
Haza is ment, virradatra.

Nem vagy pásztor, mond az öreg,
Möndölöcskét nem őrzöd meg,
Nem úsztál a vad vízen át,
Nem állottad ki a próbát!

III.

Indul a legkisebb legény,
Ki munkában nem épp serény.
Öregember jön az úton,
Lassan ballag, reményt gyűjtön.

Első szóra megegyeznek,
Majd azután hazamennek,
Másnap reggel megy a rétre,
Sok báránnyal, egyvégtébe.

Möndölöcskék mendegéltek,
Sebes folyóvízhez értek,
Möndölöcskék mit gondoltak,
Sebes folyón által úsztak.

Egy életem, egy halálom,
Én a folyót megpróbálom,
Nekivágott a folyónak,
Sehol sem volt egy jó csónak.

Át is ért a túlsó partra,
Ám a folyó testét marta,
Gúnyát, húsát eltüntette,
Csontját, bőrét partra tette.

Hej Istenem, Jó Istenem,
Mostan, látod, mi lesz velem?
Elveszem a mély időben,
Világtéri kerítőben.

Szempillantás, nem indulnak,
Möndölöcskék megfordulnak,
Ráfújnak a pásztorukra,
Égen kel egy bábabukra.

Hétszer különb lett ökelme,
Így lett lányok veszedelme,
Hétszeresre nőtt ereje,
Okosodott kemény feje.

Möndölöcskék mendegéltek,
Egy dús rétre eregéltek,
Itt a marhák térde rotytant,
Némelyikük földre pottyant.

Övig érő a fű, s ízes,
Mégis a sok marha girhes,
Kilátszik a sok bordájuk,
Nem fal füvet széles szájuk.

Most egy újabb rétre értek,
Itt a marhák meg kövérek,
Pedig a fű napégette,
Izzó Napunk kiperzselte.

Aztán tovább bandukoltak,
Ahol kutyák marakodtak,
Nagy kerítés volt közöttük,
De vad harag szállt fölöttük.

Ugattak és vicsorogtak,
Hörgön vészesen morogtak,
Mégsem tudtak ők átkapni,
A másikat megharapni.

Mentek, mentek, eregéltek,
Most egy széles tóhoz értek,
Itt egy asszony kiskanállal,
Lehetetlenséget vállal.

Ki akarta a nagy tavat,
Merni, szegény, de nem haladt,
Keserves volt a munkája,
De a tó az akadály.

Ekkor egy folyóhoz értek,
Bandukoltak, nem henyéltek,
Melynek vize kristálytisza,
Egyik báránya sem sem itta.

Megnézem a forrásánál,
Víz csurog ki az állánál,
Egy nagy döglött kutya szája
Volt a forrás, a pofája!

Meg is undorodott tőle,
Nem kell egy csepp sem belőle,
Nem ivott a vízből semmit,
Egy cseppet sem, egy szemernyit.

Möndölöcskék eregéltek,
Csodálatos kerthez értek,
Volt ott virág, fű, fa lombok,
Illatozó cserjék, bokrok.

Möndölöcskék kikerülték,
Szép virágot nem legelték,
Csak a fűvel táplálkoztak,
Csendben, nyugton, falatoztak.

Legényünk egy fa alá ül,
Ahol majdnem elszenderül,
Egy hófehér galambot lát,
Előkapja karabélyát.

Lő, nem talál, de egy tollat
Ejt a galamb, s elszállongat,
Jó legényünk nem is üzi,
Tollát kalapjába tűzi.

Ekkor a kis mundilocskák,
Megfordulva totyogócskák,
Lassan haza eregéltek,
Jó estére hazaértek.

No, fiam, ma merre jártál,
Végül, hogy haza találtál?
Mond az ifjú, részletesen,
Elmeséli, értelmesen.

Derék legény vagy, te fiam,
Hallgass ide, mondom, mi van,
Mi a dolgok jelentése,
Megokosodsz, ma estére.

Az első rét ifjúságod,
Ami elmúlt, legyen áldott,
Sebes folyó a Bűnmosó,
Idegeden átfutkosó.

Lesorvasztott húst és gúnyát,
Szépet csinált, és nem csúnyát,
Rád fűjtak a möndölöcskék,
Akik bíz nem ördögöcskék!

Tudd meg fiam, ők angyalok,
Szemük csillagfényként ragyog,
Kegyesek és jó tanítók,
Igaz hitre kik okítók.

Bar-An Annak ég magasa,
Mun-Dil angyal, magas sasa,
Bárány Annak kis gyapjasa,
Angyal Égnek gyors lovasa.

Sovány marhák kövér fűben,
Nem legelnek nap derűben,
Fősvény gazdag, rossz emberek,
Büntetésük mennyben pereg.

Kövérruhák pusztaságon,
Jó lelkek a Másvilágon,
Kicsiből is adtak másnak,
Szegényeket támolának.

Marakodó kutyák azok,
Akik folyton marakodók,
Isten Atya büntetése:
Haragjuknak nem lesz vége.

A tiszta víz csalfa beszéd,
Megtéveszti mások esztét,
Döglött kutya: hamis ember,
Igazat ő szólni nem mer.

A szép kert a dús Mennysorság,
Benne tudás és bátorság,
Bűn nélküli embereknek
Házai itt emelkednek.

Bátyámuram, megkérdem,
Galambtollat tart a kezem,
Jelent ez is tán valamit,
Ha igen, hát mondja meg, mit?

Az a galamb, bíz én voltam,
Sorsodat is én ápoltam,
Kisértetek az utadon,
El ne nyeljen egy nagy vadon.

Minden embert így kíséri,
A Jó Isten, éltét méri,
Ki tesz jót, és ki tesz rosszat,
Jót a rosszal el ne osszad!

Kicsi ujjam most hibádzik,
Akárkinek is jól látszik,
Add a tollat! Rá fuvintott,
Kicsi ujjja megint ott volt.

Még két nap volt a szolgálat,
Kísérte a barikákat,
Három nap volt egy esztendő,
Igen hamar eltelendő.

Szólt az öreg: Legyen emlék,
Esztendőd most már kitellék,
Mit kérsz? Juss a Mennysországba,
Vagy aranyat, egy nagy zsákba?

Mennysországot, ha kérhetem,
Értékesebb immár nekem.
Derék legény, jó a válasz,
De lesz hozzá arany támasz!

Itt egy nagy zsák! Ezt közölte,
Színarannyal megtöltötte,
Menjen Isten jó hírével,
Járjon gazdag szerencsével.

Soha többé nem éheztek,
Szegénységgel mind végeztek,
Megnősültek mind a hárman,
Gazdák lettek a határban.

Édesanyjuknak lett pénze,
Sóra, fára, eleségre,
Boldog volt a kis család,
Jöttek a szép unokák!

Versek

Ősz végén

Régen elköltözött a fecske, a gólya,
Elűzte őket az Északi Szél,
Nyomdokában jár rettentő pártfogója,
A kegyetlen, zordon Tél.

Fenn sötétlő fellegek lomhán vonulnak,
Páratelt levegőnk felhőig ér,
Soknapos esőink monotonon hullnak,
Míg vizük bokáig ér!

Égboltunk aranyló királya megfogyott,
Már keveset időz égi útján,
Langyuló tüze, he ismét elfogyott,
Végig nyújtózik ágyán.

Midőn a lenyugvó Arany Nap elvonul,
Támadnak jégszívű ellenei,
A fák zöld levele hervadtan lekonyul,
A földet hideg leli.

Vakmerő, dühöngő éjszakai szelek
Magason vijjognak a zord tájon,
Őrjöngve süvöltnek, s a vad felhők megett
Ezüst Hold néz le fájón.

Az Ősz is elvonult már ködköpenyegben,
Most jó a Tél, zord hófürgetegben,
Napunk is bágyatag, de azután megint
Tavasszal életet hint!

A borivó magyarokhoz

Rajta fiúk, rajta, rajta,
A magyar ám boros fajta,
Nem jó ujjat húzni véle,
Borászat a mestersége!

Rajta fiúk, rajta, rajta,
Fogd a kupát két marokra,
Ellenségünk hátat mutat,
A magyar meg nagyot mulat!

Palack nyitva, hajh, előre,
Nem lesz lukas senki bőre,
Francos, flancos ellenségnek
El kell hagyni e vidéket.

Ki nem iszik, bíz ellenség,
Szár az torkú gaz feneség,
Töpörödött szíve, agya,
Féloldalas rajt' a gatyá.

Külhonból, ha jön a vendég,
Mit csináljatok, ti kendék?
Itassatok véle jó bort,
Jó borivás fennkölt hóbort.

Jó paprikát etess vele,
Bírja-e a kényes bele?
Pacal-pörkölt, ponty halászlé,
Vendégünké, és nem másé.

Százezernyi csodás étel
Vendégünknek finom tétel,
Lakasd jól a vendégedet,
Akkor kedvel majd tégedet.

Szumir konyha gazdag tára,
Szkútha, hunni étkek vára,
Magyar konyha a legelső,
Tudja ezt a béli belső!

Rajta fiúk, rajta, rajta,
Ki étkünknek fejet hajta,
Kóstolja meg jó borunkat,
Mi babonáz mindnyájunkat.

Jó magyar bor Isten bora,
Istengiga szent zápora,
Ki igazi aszút iszik,
El pokolra nem kárhozik.

Ha bírod a gulyáslevest,
Húsban gazdag ragulevest,
Fácán sültet, disznó torját,
Jól megfűszerezett orját,

Finom sülték garmadáját,
Jól átsütött liba máját,
Marhasültet, jó vastagot,
Amilyet a szakács adott,

Tejfölben sült kacs a húsát,
Szakács tudás nagy virtusát,
Muflon, kecske pácolt sültjét,
Kürtös kalács foszlós kürtjét:

Borulj keblemre barátom,
Tiéd lehet az országom,
Jó magyar lész tebelőled,
Isten is nekünk teremtett!

Őszi ég alatt

Az ősz őszülő vitéz.
Háta mögött aranyló, víg nyarak,
Hejh, mára már rövidebb lett a nap,
Rövidebb lett az élet útja,
Merengve int a halál kútja!

Az ősz vöröslő vidék.
Vöröslő erdők vörös dombokon,
Piros fűlevél száraz homokon,
Tájakat vörös köd borítja,
Zöld-kék színét az ősz kiirtja.

Az ősz aranyló idő.
Arany homály a fák csupasz ágán,
Aggó elmúlás a rét virágán,
Halkul a világ morgó zaja,
Csitul az élet víg mámore.

Az ősz homályló határ.
Méla csend szürke, borús országa,
Reggel ezüst dér hull a fákra,
Sivító szelek mákony távola,
Halált hozó havas fuvola.

Magyar Nagyvárosok

Azt hírelik rólad, pusztalakó vagy,
Barbárok módján járod a mezőt,
Naphosszat szekéren zötykölődve jársz,
S kirabolod rútul a hozzád érkezőt.
Jártodban, keltedben gyurtát állítasz,
Szűk koponyádban szűk az értelem,
Szegényes élted elviselhetetlen,
Van egy Világfád, és hozzá négy elem.

Aljas, rút hazugság, amit mondanak,
Te vagy a város feltalálója,
Már akkor városban laktál, amíg ők
Fákon makogtak, nagy világ nagy lója!
Folyton ették egymást, vad emberevők,
Míg megtiltottuk az emberevést,
Kanni-Bál Nagy-Kanság, de megtiltatott,
Amíg abba hagyták, kaptak pár verést.

Fából épült házunk már elkorhadott,
Ősvárosoknak nyomát nem leled,
Harmincezer év, az bizony nagy idő,
Jár az Időisten, s múltad feleded.
Ám a nyelvben benne sok régi titok,
Nyelved őrizője a fényes múltnak,
Ősrégi titkokat fedünk fel mi most,
Amelyek nyelvünkben benne lapultak.

Atlantisz Tisz-Atlan, gyöngyös városunk,
Benn nem lakhat a nép tíz királya,
Tízetlen, mondanád mai hangrendben,
Királytalan város, mely a nép tája.
Ősi demokraták fényes lakhelye,
Tízetlen templom áll a közepén,
Háromszoros várfal védi házait,
Nincs még ilyen szépség e szép földtekén.

Mu városa titkos, ősi telephely,
Ezernyi város tűnt el a múltban,
Nevüket se tudjuk, helyüket se már,
Időben bújnak, mélyen, aláhulltan.
Néha régészásó botlik beléjük,
Ősi városok bukkannak elő,
Nagy az öröm ekkor, nagy a vigalom,
Ez az érzés csodás, égbe emelő.

Máskor nevet tudunk, ennyi az egész,
Csupán csak titkos nevet ismerünk,
De nem tudjuk, merre terült városunk,
Ősi, szent hazánkra merre, s hol lelünk?
Aratta város Hegyi Atya Tája,
Volt benne sok kincs, s magyar emberek,
Tornyos várbastryákon friss szelek jártak,
De már nem találod, az idő pereg.

Torja városunkból lett nemes Trója,
Per-Ga-Mun pergő, mennyei város,
Szár-Disz „Király Dísz”, Szmirna Szumir Ház,
Knosszosz a Kény- Összes, éggel határos.
Patéra Fő-Csillag, avagy Éra-Ház,
Sok itt a város, csudás őshaza,
Kum-Ana Kum-Anya, itt van Hattu-Sa,
Magyarok egy része innen származa.

Eridu Eredő, „Eridj”, mondhatod,
Ered a múltból, égi titokból,
Terngeri kikötő, csillámló vizű,
Indulás Háza, ezer féle okból.
Örök Unug halott, régen virágzott,
Hatalmas város, dicsőség hona,
Unug urak földje, hungárok laka
Csudálatos lakhely, isten-korona.

Úr dicső kikötő, hatalmas telep,
Umma „Anyaföld”, harcos nagy erőd,
Lagas állam Lakás, terén sok falu,
Iszin az Ész Enje, földben rejteződ,
Kis ma kies tájék, elpusztult e táj,
Szippar ősi ház, Isten lakhelye,
Nip-Pur népuralmú, benne nincs király,
Ku-Ta Száj a Földbe, rejtély tengelye.

Par-Ipa Ipa-Ház, ősi városunk,
Árpád pusztaság, romjain ma gyom,
Haláp Aleppo, milliós nagy város,
Kálmán és Társus emlékét nem hagyom.
Ugarit, s Szumirra múltba süllyed el,
Bét-Szemes miénk, Szemes Hajléka,
Uru Solyma város Sólýom-Úr helye,
E Napvárosunkban tündököl Réka!

Nék Enje Nők Háza, Pé a Fény Trónja,
Fehér Vász a Vác, olyan, mint a Vas,
Felső-Égi-Pitom fehér koronás,
Magarok országa sohasem havas!
Hem a Vörös Város, vörös koronás,
Alsó-Egyiptom hunok országa,
Hunu a Napváros, An, a Menny laka,
Már elpusztította barbár kországa.

Tan-Isz az Isz Tanja, Pitom Csillagom,
Ma már a tudás innen messze jár,
„Men-Nof-Er” Mén-Nap-Úr, Memphisz Csillogó,
E tájról a tudást vitte ős Kajár!
Tünderra Tündérvár, Abdu Nap-Háza,
Gé-Sza Föld-Szája, Temet Temető,
Nap-Ata Nap-Atya, Nubia helye,
Mero-E Mérő-Ház, Nílusból merő.

Pár-Isz a Fény-Háza francia földön,
Új-Torja dicső, új neve London,
É-Din-Burg édeni, oly gyönyörű szép,
Táré a Ré Tája, igazul mondom.
Róma a Nap Földje Italországban,
Itt van a trószok ezernyi háza,
A-Thén-É Víz-Isten-Hajléka, tudod,
Spárta Szapár-Ta, fényben pompáza.

Vas-su-Kan Vas-Kéz-Kán, pusztá a földje,
Hat-Ra a Nap-Ház, már rom terület,
É-Gori Hori Ház, krúz lakik erre,
Kendelakát érted, ha jó a füled.
Kus-Tana, Ász-Tana és Égba-Tana
Magyarok háza, népünk tanyája,
Úr-Ga az Úr-Háza, Úr az istene,
Urát elhagyva szétszéled Úr nyája.

Kijev Keveháza, Harkov Harka Bá,
Felsőmagyar már pusztá kőhalom,
Minszk a Mennyei Szék, Kurszk a Kur Szika,
Kerecs a Kerecs Enje, hidd meg, angyalom.
Őseid a tudás büszke őrei,
Nem afféle bégető kis birkák,
Csak te hiszed magad közönségesnek,
Mondják ezt rád, akik agyad átírták.

Ám a vér vér marad, s gén marad a gén,
Ősi enség izzik benn a szívben,
Ég Ura Egerben, s Bécsben Becsület,
Napistened látod minden körívben.
Fehérvár Ezüstvár, Sárvár Aranyvár,
Rádzspatok Sárvárja Arany város,
Rézvár a Vörösvár, mesék városi,
Ládd, a főváros úgy szép, hogy ha páros.

Neken és Nekeb, Pe és Dep, szép Butó,
Buddha városa, jó Buda vára,
Pest mellette pezsgő, üdülő füred,
Amint Pöstyén, s Paestum, s jó a polgára.
Ikervárosoknak száma rengeteg,
Innen áll Róma, s túlhan Vatikán,
Számítalan a város, magyarok laka,
Sok helyt elfeledett a magyar titán.

Azt még én se értem, fel nem foghatom,
Ott is teremnek magyar nevek,
Hol nem is gondolnád, nem is sejtenéd,
S kikerekednek a magyar szemek.
Torony a Tó mellett, ez a Torontó,
Irokéz e név, ez hogyan lehet?
Mexikó Méhi-Kó, Méhek országa,
Maya-Pánt is érted, ezt a szép nevet.

Szik-Ambria egykor Napembereké,
Kárpáti földön magyarok éltek,
Sziginnák, pannónok, hetulórum nép,
Bátor emberek, senkitől se féltek,
Szétraírt a magyar Tamana földre,
Vitte a tudást, ismereteket,
El ma se felejtéd, s ha nem hiszed el,
Verd bele a falba buta fejedet.

Boldog volt az ember, boldog életű,
Vad utódaid megirigyeltek,
Loptak és raboltak, öldökölték ők,
Hogyan csapjanak be, arra figyeltek.
Hazugság Urához imádkoztanak,
Most mégis eljő az Isten napja,
Meggzólal az ősnely, Isten sajátja,
S nem leszel többé a hazugság rabja!

A magyarok barátaihoz

Azt mondják, a magyar egyedül való,
Magában tengeti búsan a létét,
Jó borokat ivó, húsokat faló,
Szomorún búsongva éli az éltét.

Magyarok baráti, ti segéljeteK,
Oldjátok le rólunk e hamis képet,
Kart a karba öltve, vélünk éljeteK,
Szerető szívvel mentséteK e népet!

Nem vagyunk egyedül, sem magánosak,
Vidáman, boldogan éljük az éltünk,
Fiaink bátrak, lányaink bájjosak,
Hogy az ég leszakad, csak attól féltünk.

Gyertek segíteni, sok az ellenség,
Van elég bőviben kenyerünk, borunk,
Ellenünk támadni nagy esztelenség,
Mégis ezt míveli ez az ork korunk.

Nektek megsúghatom, a szent nép vagyunk,
Istennek a népe, szent nyelvünk szerint,
Orki gyűlölettől szinte megfagyunk,
S virágozni fogunk egyszer majd megint.

Csak ti segíthettek, baráthoz méltón,
Ork, goblin, troll és gnóm fenedik ránk,
Pokolbéli szörnyek, ezernyi démon,
Rabbá tesznek minket, rángat az istráng.

Magyarok az ősnép, ősatyáitok,
Nyékek, amazonok ősanýáitok,
Kengir, Égi-Pitom földjét feltörők,
Ősi dicsőségünk ragyog és örök!

Kimmér és a szkúta, kelta és magyar
Rabszolgországban mindent szétzavar,
Csapás az asszírra, törve ereje,
Terjed a szabadság vonzó deleje.

Hun seregek Rómát vassal megtörik,
Keleten, s nyugaton tűzzel pörkölík,
Fuss, rabszolgatartó, házad lángban áll,
Jó Szpartak szelleme, végzeted halál.

Kedves barátaink, felvigyázzatok,
Nagy rabság könnyében nehogy ázzatok,
Szeresd a magyart, szabadság őrzőjét,
Isten szolgáját, a Fény őrizőjét!

A csokoládéhoz

Óh, én beh nagyon is szeretlek!
Mikor a számba veszek,
És a nyelvemre teszek,
Te édes, teljesen megeszek!

Finom tej ízű csoki-manna!
Gyógyítod a beteget,
Aki belőled ehet!
Imád Anna, Hanna és Panna.

Dél szülte barna csokoládé,
Szeretünk eszegetni,
A szánkba teszegetni,
Csokol téged Máté és Tádé.

Jóságos vagy, mint egy madonna,
Színed, ha fehér vagy bronz,
Mágnesként magához vonz,
Kéne belőled egy-két tonna.

Milyen finom vagy? Nincsen válasz,
Ízed mérni nem lehet,
Téged bárki megehet,
Gyorsan csodás ízekre mállasz.

Csokoládé, te bűv negédes:
Lesz csokifám, tíz hektár,
Folyik benne a nektár,
Végén meg is unlak, te édes!

Az Űrvilághoz

Titkokkal borítod népünk eredetét,
Te fényes űrvilág, végtelen, irdatlan,
Ősi létünk minden rejtélyes szegletét,
Mérhetetlen mélyü, setét csillagkatlan.

Kíváncsi őseink szemét megigézted,
Magadhoz vonzottad, emelted, kötötted,
Fejünkre a vágyat, hejh, reánk idézted,
Megérteni téged, hejh, vággyá ötvözted.

Millió csodáddal szemben bénán állunk,
Döbbent szemünk hunyorg, villog a káprázat,
Vakítón világít, de mi feléd vágyunk,
Értelmünk befogja a tág Égi Házat.

Lángoló fényködök úsznak fenn a térben,
Sűrű gömbhalmazok, mint gömbölyded algák,
Fehér tűzű lángok az éj tengerében,
Izzó lángú fények, kavargó kavalkád.

Fekete éjmezőn csillogó porszemek,
Éji égen lakó csillámló virágok,
Fönti Csudaszarvas tündefénytől remeg,
Lobogó égittek, rejtélyes világok!

Tükrös fényű bolygók pörögnek útjukon,
Hűséges rajokban követik holdjaik,
Mind egy magánvilág, kezdetleges fokon,
Egész kis kozmoszok halványló foltjaik.

Lángcsóvás üstökös tündököl az űrben,
Kisbolygók forognak, úsznak nagy rajokban,
Arany csillag ragyog égszínkéék derűben,
S ezer ember repül díszes űrhajókban.

Sok ezernyi ember eredete titka
Mélyen a mélyűrben vagyon mélyen rejtve,
Nagy emberiség még akkor nagyon ritka,
Eredete mélyben, s vagyon elfelejtve.

Szumer eposzrészecskék beszélnek az űrről,
Onnan jött a magyar, égi világokról,
Beszélnek zavarról, ősi űri zűrről,
Nytított űrutakról, hatályos zárokról.

Istenek fiai a föld leányival
Házasságot kötnek, utódot nemzenek,
Egek kapujában ezer nagy kürt rivall,
Új faj érdekében teret teremtenek.

Meteor hasítja át az éj setétjét,
Űrből jövő vándor, égő hullócsillag,
Fehér Hold díszíti fénylő egünk kékjét,
Holdfényes éjszakán ezüstös tündérlak.

Nyílthalmazok fénye halvány gyertyák lángja,
Bennük a csillagok, mint sok ezer csillám,
Tejút az Éj gyémánt ékköves fejpántja,
Áttetsző, tűzlángú, világító villám.

Csillagok úsznak a csillagköd lencséiben,
Novák, szupernovák, kettősök, kvazárok,
Gyönyörködhetünk a sok száz csillagképben,
S gyorsan pörgő-forgók a fényes pulzárok.

Vörös óriások és tejfehér törpék,
Neutron csillagok, ős fekete foltok,
Kedvünket megszegették, szárnyunkat eltörték,
Ti rezgő tűzmanók, lidércek, koboldok!

Honnan jött az ember, mily messze csillagról,
Hatalmas Úr űrnek melyik szegletéből?
Arany csillagporos tündöklő tájakról,
Végtelen magasból, vagy irdatlan mélyből?

Száműzöttek lettünk bolygónk fogságában,
Vagy itt jöttünk létre, itt lettünk teremtvé?
Minden oly rejtélyes Isten országában,
Adj választ Úr urunk, kérünk, szépen, esdve!

Zivatar a Balatonnál

Kopognak az esőcseppek,
Csobbannak a part végén,
Sivít a szél, dühöngve zúg,
Por és köd a tó szélén

Összekavarodva forog,
Mint két bőszi vízi sárkány,
Harcukat az északi szél
Kíséri a dudáján.

Zord fürgeteg harsog, üvölt,
Megrázza a világot,
Felsivít a vad orkánszél,
Letöri a faágot.

Olykor forgószelel is forog,
Tölcsérforma, pokoli,
Fel-feltámad, el-elnyugszik,
Zord idő van odaki.

A Balaton felülete
Tajtékszik a záportól,
Szélficsúrok hullámszántást
Szántanak ott játékból.

Köröskörül fenn az égen
Felhő nyájak vonulnak,
Közből a szél rohamai
Tajtékbolyhokba fűlnak.

Aztán esik, zuhog, szakad,
Félő, leomlik az ég,
Tán akkor sem esne jobban,
Ha dézsából öntenék.

Néha, néha egy nagy villám
Világító szalagja
Végig siklik a mennybolton,
S nagyot dörren a hangja.

Nagy tavunknak túlsó partján,
Nem is annyira messze,
Tihany hegye burkolódzik
Kékes ködű lepelbe.

Parti fák közt menekülön
Látni néhány madarat,
Szél úr, fűjvén, szerterepül
Ág, gally, lomb és fadarab.

Olykor észre lehet venni
Néhány lámpának fényét,
Sötétségnek, félhomálynak
Ingadozó rejtélyét.

Lassan a szél csitul, nyugszik,
Vízpermetege ritkul,
Vihar úrfi zápor lovon
Más vidékekre indul.

Csendesül a bösz Boreász,
Komor Aiolosz hívja,
Érjen véget állatoknak,
S embereknek zord kínja.

A jégeső elvonulván,
Elcsendesül a zápor,
Felszívódik a félhomály,
Felszáll a köd, s le a por.

A dicső Nap tűzkorongja
Uralkodik az égen,
Felszárítja a tócsákat,
Meleg lesz a vidéken.

Ózontelt a friss levegő,
Üde a rét, a pázsit,
A Balaton tükörsima,
Pár habfodor nem számít.

Madárkák a platánokon
Füttyögve dalolgatnak,
A rovarok zümmögetnek,
S a méhecskék zsonganak.

Vége van a zivatarnak,
Szürke felhők vonulnak,
Begyükből a sűrű esők
Smaragd földekre hullnak.

Eltűnik a zord zivatar,
Nap ragyog fel az égen,
Esőfelhők tovaszállnak,
S egünk ragyog mélykéken.

Kinyílnak a vadvirágok,
Pompáznak a réteken,
Üde illat száll a légben,
Utcákon és tereken.

Vihar után a szivárvány
Ezerszínű meséje
Az égbolton hirdeti, hogy
Rossznak jó lesz a vége.

Duna

Molyhos, mohás kőről fakad két forrása,
Fekete Erdőből ered zubogása.
Vad Brigach és a Brech két forrás patakja,
E két friss csermelyből ömlik össze habja.

Fekete Erdőnek hatalmas szikláin,
Hol a Nap sem süt át égigérő fáin,
Zúdul alá vize, csobogva, zubogva,
Csobogón csörgedez, forrásától fogva.

Itt, a bölcsőben még kicsiny patakocska,
Kristálytisza vizű, gyors sodrú folyócska.
Játszik a kövek közt, széjjelcsobban vize,
Édes ekkor még a kisgyermekkor íze.

Vize hideg, tiszta, kavicsokat görget,
Habjai közt arany homokot söpörget.
Partja virágos rét, tarka hímes kendő,
Vidám madárdalos őzbujtatta erdő.

Bajorföldre érve már nem locska csermely,
Bővül vize árja, áramot is termel.
Szélesedik immár partja közt az árja,
Lelassul vizének sebes rohanása.

Sváb Alb, és a Frank Alb, hegyes Bajor-Erdő,
Százados fái közt halk szél zúg, kesergő,
Svábföld és a Bajorföld lankáin városok,
Partján kavics tarkáll, és csillámló homok.

Elér Ulm városhoz, palota sorához,
Híres és hatalmas székesegyházához.
Folyik Ingolstadthoz, pompás Régensburghoz,
Sok száz palotájú ékszer Passauhoz.

Bajorföld szép neve, tudod, Baja lenne,
Gazdag népet jelent, fő hely München benne.
München Mennyei Kény, a kent Mín központja,
Melyre a Min-Den-ség bő áldását ontja.

Turkiling és germán népek építették,
Nemeda és német népek adták nevét.
Alpesi folyókkal, Ínnel egyesülve,
Elhagyván Passaut, osztrák földre ére.

Ausztria Ís Ter pompás királysága,
Istár Nagyasszonynak erős, büszke vára.
Linz ódon házait végig ámulhatja,
S habján a hajókat keletre úsztatja.

Enns kisöccse partja meséknek határa,
Nyugatra ráakadsz Óperenciára.
Ober Enns - Ennsen túl, itt is volt határunk,
Erre vadászgatott Géza Nagykirályunk.

Melek apátsága szépség palotája,
Tollna városkánál hunok hada jára.
Itt épült Czezumór, győztes csata helye,
Itt hullott a porba Makrin, s Detre feje.

Bécs kerek városa Habsburgok fő fészke,
Száz palotás város, egész világ éke.
Schönbrunn, Práter, s a Burg, s dússzőlőjű Grinzing,
Wienna borából jól esik egy jó trink.

Nagy Szent István kirche csudás ékszerdoboz,
Száz szegélyű tornya, mint egy fenyőtoboz.
Körben húzódik a Bécsi Körút, a Ring,
Aki azon sétál, egyfolytában kering.

Folyik Dunánk tovább Hainburg rögéhez,
Káin vára tövén alföldi medréhez.
Eléri Dév-En várt, Déva magos várát,
Átlépi a Magok szentséges határát.

Pos-On városához érnek víg habjai,
Vízének csillogó tükrös hullámai.
Pozsony neve Pos-On, víz melletti város,
Pressburg ónémetül, s van még neve számos.

Büszke Fős-On várost elhagyván a Duna
Szeme elé ötlík egy gyönyörű róna.
Kis Alföld szegélyén négyfelé szétbomlik,
Áradó vizével négy mederbe omlik.

Árad zúgó vize, gyors az áramlása,
Örvénylik és zubog, vad a rohanása.
Hatalmas nagy hegyek árnyékos aljában
Özönlik a vize sodró vadságában.

Gyönyörű itt Donunk zordon zordságában,
Áradó, örvénylő, torló mordságában.
Égszín színű vize merészen hömpölyög,
Óriás dalia, megnőtt már a kölyök.

Vad folyását festi bércek vonulata,
Zöld ruhás Gigászok fenséges sorfala.
Hegyek alján szőlők, szántók zöld vetése,
Dunánk szőkesége, vízének kéksége.

Dunakanyar után szép, szelíd falvacskák
Dorombolnak, mint a nyújtózkodó macskák.
Piros háztetőik az idilli képben
Fokozzák a látványt, szépet a szépségben.

Salamon nagy tornyát emelte királyunk,
Szál Ammon, Fény Isten, háza szép virágunk.
Mátyás büszke vára, hun Hunad legénye
Erre tornyosul fel, víg urának bérce.

Hunyadi nagy Hun-Ad házából születvén,
Hun urak napsámson házából eresztvén,
Fényes palotákat emelt a hegy ormán,
Százcsipkés falakat, míves-ékes formán.

Alábszáll a Duna Pilis tájkáról,
Sodródna hullámi hegymagos északról.
Szentendre szigettől vize tovább jutva
Hömpölyög előre fényes dél irányba.

Eléri Ó-Budát, Buddha szent városát,
Szentséges szigetek szentséges hármását.
Ó-Buda városát hun Buda építé,
Buddha Fényes Napnak örömmel készíté.

Lassan áramolva gigászi tömege
Legszebb ékességet pillantja meg szeme.
Ilyet még nem látott, és nem is fog látni,
Amíg ez a világ Négy Sarkán fog állni!

Pest palotás sorát, festői szép várost,
Heggyel, völgyel, vízzel, s egekkel határost
Pillantja meg szeme, a csodák városát,
Mag Úr nap népének míves, szép oltárát.

Hömpölygő dús vizét hidak ívelik át,
Nézi a városnak száz palotás sorát.
Jobbra feltekintve fekszik ősi Buda,
Földünk évezredes mágikus központja.

Tetszéssel nézi a Halászbástya ormát,
Országháza ezer csipkés, fodros tornyát,
A királyi várnak csodás palotáját,
Palota soroknak ezernyi pompáját.

Akadémiának pompázatos házát,
Lánchídnak gyönyörű, díszes acélvázát.
Egyetemek házát, és a Citadellát,
Ahonnan kíváncsi szemünk messze ellát.

Pezsgő vizek helye pompás Pest városa,
Pöst-En is fürdős hely, mint a Fő Nap, Buda.
Bu fejet jelente, a Da pedig Napot,
Dicső mag árjáknak Fő Napot Ten adott.

Lágy Mány helyre évre, amely mocsár, lágy föld,
Melyet Buda népe szorgos kézzel feltölt,
Lakott ott egy monyók, Kaponyányi Monyók,
Mánysik is monyókok, más helyük Nagy-Mányok.

Csepel szighez érve vize ketté bomlik,
Kettős fő medrében délre ömlik-ömlik.
Csepel Csépel vitéz, Szép El volt a neve,
Szép Hely, és Szép Isten, ez Csepel lakhelye.

Itt fekszik Hős Keve, hunok Égkirálya,
Négy világtáj ura, Hunor nagy tölgyfája.
Kelenföldnél zajlott a rettentő csata,
Melyet dicsőn megnyert a hunok csapata.

Taksonynál Ta Kos On, országnak Kos ura
Vezette udvarát, Királyok Királya.
Tabán a Ta Bánja, Áporka Apróka,
Égi vízen úszó vörös Apa Ró Ka.

Tököl tökéletes, kék égi Nap teke,
Szigetcsép Sziget Szép, becses Szigetbecse.
Becs szintén arany Nap, aki becsületes
Kerek Nap követő, vallásos, istenes.

Érd a Nap nevének, Rének becézése,
Híres hun törzs neve, Is Ten dicsősége.
Dömsöd nagy Dumusid híres telephelye,
Dumuzid, a Pásztor kényelmes lakhelye.

Tass a Ta urának országos központja,
Dunánk itt a halat bőségesen ontja.
Ercsi az Er, a Herr becézett formája,
Pentele Fény tele, népünk fontos tája.

Rác-Keve a Kei, Kieve, a Kevély,
Ugor-Ugrán ország fővárosa, szentély.
Szalk a Szál Napisten kicsinyített neve,
Szól a mag uraknak ősi Napistene.

Solt Zolta nagyúrnak dicső nevét rejti,
Napot mond az, aki e nevet kiejti.
Decs Décse királynak, hatalmas Gézának
Pihenő helye volt fényes udvarának.

Fajsz az Fej királynak volt ősi városa,
Fejsz-Fajsz volt e tájnak régi birtokosa.
Paks a Pa Kos helye, Szaka Ember Szakmár,
Miske hun király volt, Bölcske Bulcsu-Napvár.

Tetétlen és Tét-Én, isteni tető hely,
Felső, magas, Téthisz, isteni napkehely.
Baja, mint a Vaja, gazdag úr, Vajacska.
Vajk Szent István neve, Baj-An volt ősapja.

Vaskút az Fényes Kút, Dávod az bíz Dávid,
Davd, Tavd, vagy Da-Udum, tanuld, talán számít!
Zombor Számos Ember, Új-vidék vízvidék,
Vaskapu Fény Ka Pu, hatalmas szakadék.

Palánka Fő lan hely, Pancsova Pán szava,
Belgrád Béla Garád, rász fiunk városa.
Tit El Tét Istennő, Or-sova Úr fénye,
Vidin Buda úrnak ősi építménye.

Arany Alföld táján hatalmas folyamok
Torkollanak belé, sok víz a hozamok.
Dráva, Száva, Tisza, meg még számos folyó,
Patak, ér, víz, bor, ügy, csermely, ár, csobolyó.

Csillámlik a napfény ezüstös habjain,
Sóhajtva szendereg a tölgyes partjain,
Csendben szól a fák közt a szorgos kismadár,
Őz, szarvas és dämvd halkan, vigyázva jár.

Kazán szoros után, fényes Vaskapunál
Dunánk új alföldre tör ki, melyen sétál.
Áttöri a Kar Pát hatalmas láncait,
Körbe vevő Főknek magas hegyurait.

Erre van valahol Tarjánusznak hídja,
Mikor a dákokkal háborúját vítta,
Akkor építette erős, köves hídját,
Hogy átkeljen rajta, s bevegye Dáciát.

Turnu Severint meg nagy Szerén bán rakta,
Szerény Tornyt hamar palóccal rakatta.
Szerényen dolgoztak Szer-En emberei,
Sörényes az Ég Úr, fényes Nap-kereki.

Havas elve táján, El ország szívében,
Bukur estét épít egyik hun ős éppen.
Bukur hiszen bokor, Fő Úr jelentésű,
Est a hely, Napvárta, királyi szépségű.

Mag árja nyelvünket itt kissé tördelik,
Alapos műgonddal mégis megérthetik.
Crajoba a király helye, fő karaja,
Karéja, karáma, a Vaj-Da udvara.

A králból nem lehet sosem magyar király,
A hangtani törvény visszafelé nem jár.
Griff az griff, gróf az gróf, Prága is Parága,
Így a král a királ egyik fényes ága.

Galác a Gál helye, Braila Bar Ila,
Ember Isten helye, fényes hely Sulina.
Szül Ina, Nap Űnő, Süt Ené a neve,
Szülő Fényistennő, ez neve értelme.

Megérkezett Dunánk a Habzó elemhez,
Abzú ősapánkhoz, Fekete Tengerhez,
A magas Pontoszhoz, a Főnt Úsz vizekhez,
Sötét kék, azúr, zöld hullámozó színekhez.

Elpihen a nagy víz a még nagyobb keblében,
Don, Den folyó Isten az Ó-Keán mellén.
Ten Teremtő Is Ten gonddal megalkotta,
E hatalmas Pa-Jót fiainak adta.

Szentek szentje

Isten mondá gyermekének, szent nyelvén,
Teremtettem egy világot, szépet,
Néked adom, kicsi Ádám, kis napom,
Adtam földet, fölé eget, kéket.
Járad Udum, égi utad, szorgosan,
Íveken fuss át az égi bolton,
Tündökölve fényt árasz a világra,
Öntsd a fényed zöld földedre, folyton.

Egy szép ívből, mint bordából, teremtek,
Feleséget, kinek szája nyitva,
Ő lesz Éva, Évistennő, gyönyörű,
Keveset szól? Ki leszen javítva!
Íme, ketten lakjátok a bolygómat,
Sokasodjál Ádám, és te Íva,
Udu s Íve képemre lett teremtve,
Férfi, s egy nő, istennői díva.

Elhelyezte gyermekeit Édenben,
Mindkettőnek szája merev, zárva,
Gondolkodik nagy Ten ezen dologról,
Szájuk miként, s hogyan lesz kitérve?
Rádöbben, hogy nyelvet is kell alkotni,
Kész is van egy, saját nyelve, persze,
Tökély nyelvét átadja a kis párnak:
Lássam, Éva, megszólalni mersz-e?

Hanem bizony Éva nyelve úgy pörög,
Még az Isten sem tudja követni,
Ádám fülét betapasztja kezével:
Mért kellett a súlykot így elvetni?
Ten és Ádám gyorsan arrébb menekül,
Ám, de Éva magában folytatja,
Szentek Szentjén, Isten nyelvén énekel,
S megy hallgatni férje és az atya.

Legyen e nyelv neve magyar, örökre,
Isten mondja, meg is magyarázza:
Magyar a Nap, fényt áraszt a világra,
E nyelv enyém – s tovább nem cifrázza.
Csak a nyelvből születhet a gondolat,
Nyelvemen át látod a világot,
Ha nincs nyelved, üres lesz a kobakod,
Nyelvem terem, hidd el, meg is látod!

Legyen e nyelv Nő-Elv, mondja Istenünk,
Éva szája szót ont, ez a nyitja,
Gyereksereg nevelése fő dolga,
Anyja nyelvét az anya tanítja.
Elrendezte Istenünk a teremtést,
Lepihent egy kicsit szundikázni,
Szentek Szentjét, saját nyelvét átadta,
Ádámkára nem kell már vigyázni.

Terjedt a nyelv, Szentek Szentje, bolygónkon,
Elterjedt az öt földrész világán,
Mint a tölgyfa, ezer ágat sarjasztott,
Nyelvjárások nőttek minden ágán.
Szet, az ördög, kifigyelte Istenkét,
Mikor pihen, mikor szundikázik,
Megzavarta a magyar szót, nők elvét,
Ellenszegül Istennek, s vitázik!

Megmaradt a magyar szó egy nemzetnél,
Isten nyelvét beszélik e népek,
Igéből legyen minden nevezve,
Fogalmak és tárgyak, dolgok, képek.
Isten nyelve minden nyelvből tündököl,
Átragyog a nyelvek szent felkentje,
Sötéten és homályon is áthatol,
A magyar nyelv, ki a Szentek Szentje!

Borzalmak országa

Borzalmak országa vad és fekete,
Szereszéjjel lövell vad lehellete,
Iszonyú atomját gyárban készíti,
Borzalmas hatalmát folyton építi.

Sugárzó szelei földünkre törnek,
Gyilkoló esői minket gyötörnek,
Bőrünk felhólyagzik, szemünkön hályog,
Holttetemünkön agyag, sár és vályog.

Vakon botladozunk, rettegve élünk,
Atom lángjától iszonyúan félünk,
Görnyedve osonunk, alig lélegzünk,
Irtózva kelünk, félelemmel fekszünk.

Ha jó a villanás, földre vesd magad,
Legjobb, ha a tested a földre tapad,
Szemed kiégeti, ne nézz hát bele,
Ne légy a bombának párolt étele.

Tűzhömpöly dübörög, mindent eléget,
Jó a lökeshullám, eljött a véged,
Fényhullámra jó a lángos tűzhullám,
Elpárolog testem, nem marad hullám.

Hanghullám áramlik, orkán dübörög,
Recseg, ropog az ég, csattog, s mennydörög,
Szél ordít füledbe, levegő lökés,
Házakra sújt a pajzs, súlyos légdöfés.

Új pokol áramlik, a szívóhatás,
Nincs még itt a vége, a végső hatás,
Mindent magába szí, recseg a gomba,
Belenő pokla a felhő oromba.

Égbe szívja a buszt, autót, kamiont,
Majd mindent sugárzón kiont,
Kő, por, szemét, téglá sugározva hull,
Elég minden élet sugárzón alul.

Gonosz vénemberek ujja a gombon,
Vallási örült mondja szókimondón,
Atomot vet reád, tűzben eléget,
Egyetlen óhaja megölni téged!

Atombombás hajók, silók, vonatok,
Halálnak szerzett halálkapcsolatok,
Atomrakétás tengeralattjárók,
Nehézbombázók, pusztításra várók.

Mind ugrásra készen, bármikor támad,
Le, a mély pincébe fusson a lábad,
Metró alagútban talán túléled,
Atomcsapás? Pajtás, eléggé féled?

Borzalmak országa gyilkolásra vár,
Félelmet áraszt a halál arzenál.
Békét! Leszerelést! Retteg az élet,
Vigyázz! Közel az Utolsó ítélet!

Nyár

Amint ellibben az édes Kikelet,
Betoppan a Nyár, hogy észre sem veszed.
A tűző napkorong szórja sugarát,
Érleli a búzát, arany gabonát.

Barna lesz a bőröd, mint egy kreolé,
Bizakodva nézel a jövő felé,
Hisz a bőkezű nyár megtölti kamrád,
Végezd jól a vetést, és az aratást.

Megérik a barack, s előtte a meggy,
Ropogós cseresznyénk tőle jövő kegy.
A mézes körték, s az illatos almák
Büszkén hirdetik a Nyár nagy hatalmát.

Selymes a levegő cirógatása,
Lágy szellő lebben, bőröd birizgálja,
Sok szorgos méhecske vígdalolva döng,
Virágok körül nektár után ödöng.

Ragyogó a nap fényküllős szekere,
Égszínkék égnek végtelen a tere.
Érlelő napfényben víg életre kel,
A nagy Természet. Sok madár énekel,

Fütyük betölti az egész világot,
Erdőt, mezőt, partot, lápot és szántót,
Milyen gazdag évszak, mily csodás a Nyár,
Folyton folyvást növő, áradó fényár!

Ám halk léptekkel lassan tovább oson,
Előre halad az idő folyosón,
Épp, hogy itt volt, látod, már tovább megyen,
Ősz testvérének is elég hely legyen.

Fényvitorlások

Vitorla feszül, ezüst habvitorla,
Jó hajónk az úrnek terébe torla,
Száguldunk az úrnek végtelen habján,
Fény csillog hajónkon, mint egy szablyán.

Süvít a Nap szele, fénylő forгатag,
Csillámoló gomoly, arany árpatak,
Rezdül a vasárboc, zenél a színróm,
Ezüst szárnyakon száll hajónk, a fémtrón.

Előttünk a távol, omló türkizkék,
Sziporkát önt rá a kavargó mélység,
Te csak vigyázz, hajós, egy rossz mozdulat,
Testedben az élet tovább nem mulat.

Száguld a vitorlás, fénynyomás úzi,
Úr a célt a hajós szemébe tűzi,
Bátrak játékszere a fényvitorlás,
Csillaga a célja, ellenszél forrás.

Ameddig a napfény aranylón éget,
Ne érezd az időt, a messzeséget,
Kozmikus fényvihar most nem érdekel,
Ám, ha érint széle, megfordulni kell.

Ne keresd a vihart, jön az magától,
Végtelen nagy úrben vad vihar táncol,
Nyugtodat, ha leled mégis az árján,
Száguldj jó fényszelek viharzó szárnyán!

Ember az űrben

Szétnyílt az égbura, megtörtént az álom,
Túljutott az ember az égi határon,
Évezredek vágya, íme, beteljesült,
Korunk hős embere fenn az űrben repült!

Felnyílt az égkapu, szétfoszlott sok ármány,
Fenn az égben repült egy acél találmány,
Ember volt az űrben, élve is jött vissza,
Nagy siker poharát ki jogosan issza.

Üdv néked, Gagarin, világűrt hódító,
Tetted dicső, fényes, örömtől bódító,
Szétpattant az égnek képzetes burokja,
Nem lesz már az ember szép földanyánk foglya.

Lábainknál hever sok rejtélyes bolygó,
Holdunk, a Mars, Ceresz, Szaturnusz, a Plútó,
Már csak néhány ugrás, felszínükön termünk,
Nem lesz anyabolygónk fogva tartó vermünk.

Emberi tudásunk már százezer éve,
Mint egy fáklya, lobog, mint arany fénykéve,
Már százezer éve készültünk az útra,
Sikerrel végződött e nagy csillagtúra.

Éjjel jó a csoda, tündöklő csillagok
Hintik éjégünket, mint távoli napok,
Ősünk szeme rajtuk, sóhajt vágyakozva,
Kézzel nyúl feléjük, ámulva, habozva.

Minden este felment nagy hegyek ormára,
Lássa, miként gyúl fel csillagos éj tára,
Szeme megigézve, szeme babonázva,
Kitárja két karját, csillagfényben ázva.

Így lettünk emberré, égre vágyakozva,
Lelkünk odafönt szállt, éterben lakozva,
Testünk itt a földön lelkünk után vágyott,
Fajunk az úrtérnek, íme, neki vágott.

Sokfelé eljutunk, számos csodát látunk,
Más csillagzat alatt más naprendszer járunk,
Ám bármerre megyünk, utunk bárhogy halad,
Fajunk Földanyánkhoz örökre hű marad.

Kövek álma

Láttad e már a hűlt kövek álmát?
Láttál e már színesen álmodó járdát?
Bizonyal akkor már aluszol,
Egész napos nehéz munkád után,
Testet felőrlő munkád után,
Mikor a kövek egymásnak suddognak,
Mikor a kövek ébredeznek, felélednek,
Mikor a kövek ősuralma jó el.
Akkor már aluszol, álmodsz, szunnyadozol,
Reggel, ha ébredsz, már semminek nincs nyoma,
A hűlt kövek álmodnak, a járda álmodik.

Leszállt a mélyfekete éj, s a bíborvörös
Alkonyugár már nem mutatkozik, kihunyt.
Minden kihalt a sötétség birodalmában,
Az élet lármája estére csendesült.
Sötét utcáknak fekete bazaltos kövei,
A házfalak, lakások, a szobák mind ó,
Álomba esnek, és a kőlelkek, a szegények,
Végre boldogan, fáradtan szunnyadoznak.
Alszik a kőváros, a kőfalu, a rengeteg kő,
Csak a bogár neszel, csak a bogár vígadoz.

Egy kopottas csavargó járja az utcát,
Vajh, ki ő, és volt e hazája, laka?
Mily okból nem alhatik most az éj közepén?
Amikor a világ horkolása mormogó zaj,
És álmok lebegnek az utcákon, a szobák között.
Magas férfi ő, a haján halovány dér,
A tél hava ezüstös szikrákat szór már,
Egy földi élet minden nyomorát viseli,
Szeme merengése mintha nem emberi lenne,
Szája sarkában mosolya nyomorúságával csatázik,
Nézzék meg közelebbről, ha szabad?

A ruhája rongyos, rajta az ing szakadott,
Inge fakult, pállott, foszló szövetű,
Gombjain régi a rozstda, feketés,
Némelyik csorbult gyöngyház, csempés,
Évnyi szakálla az arcán trónol, s lengedez.
Halld csak! Hallod, a szíve emígyen szól;
Szól a lélek ősi hatalmas urához:
Ó Jól tettem-e, amit egyszer régen tettem?
Fegyvert fogtam a hon védelmére!

Jött az orosz, a sárkány új birodalmából,
A sárkány vért akart inni, a beste,
Jött tömegével, áradatként özönlött.
Harc volt, millió ellenség rohamozott,
Támadta a szépség és a szent szabadság
Új birodalmát, hol a lélek szabad lehetett.
Történt, e férfi sok évvel ennekelőtte,
Géppisztolyt fogott munkás kezébe.
Szeretéből tette, lángoló hazaszeretéből,
Az ellenség rabságba döntötte édes népét,
Családja tagjait védte az ellenségtől.
Akkor csak ördögi hazugság folyt a rádióból,
A hatalom aljas hazaárulóinak hazugságai,
A Hazugságok Ura megtévesztette az embereket,
A hazugság média átka rettenetes kelevény.

Kicsi gyermeke lázas volt, súlyos beteg,
Nem volt mit nékie adni enni, se gyógyszer,
Meghalt volna a gyermeke, ha az apja
Nem védte volna hazáját szörny tankok ellen,
S nem vitt volna haza ételt, gyógyszert, amit
A szabadságharcosok adtak össze neki,
S a gyógyszertárból a gyógyszerész ingyen adta
A gyógyszert, mely gyerekével csodát tett.
A várost hősi parasztok látták el eleséggel.
Leverték végül a nagy szabadságharcot,
Idegen megszállók és szolgáik lepték el a hazát.

Fekete bankárok mohó kopói, a kutyák,
Vad rendőrök kutatták fel őt, s megtalálták,
Büntetésül mély börtönbe vitték, s bezárták.
Vérbíró ítélte el, mint annyi sok mást is,
Kik szörnyetegként ülnek a bírói székekben, ördögök,
Majdnem az összes bíró fasiszta csökevény,
A Sátán szörnyeteg szolgálja, mind iszonyat.

Most szabadult meg, de a régi lakásban
Már más család élte világát, sötét napjait,
Magát jól viselő, talpnyaló apával az élen.
Egy címet adtak kezébe: - Menj ide, hős!
Közben röhögtek az ajtó mögött, az apa meg az anya,
De a gyermekek, öten, összebújva sírdogáltak.
- Ide ment az asszonyod és a családod, mind a fiad,
Mind a te három lányod, mind a heten, ide mentek.

- Lőttem a rosszat, az orzót, tolvajt, a bitorlót,
Más népek eltaposóit, rabló megszállókat,
És gyerekeimnek is szabad jövőt szerettem volna,
Ám az orosz, a szovjet, az orzó mindent elvitt,
Kirabolta szép országunkat, haljunk mind éhen.

Lelkem mondta, a harcot vedd fel, küzdj igazul.
Erre lecsuktak a szörnyetegek, idegen tömegek.
Volt ott tank, tizenötezernyi csikorgó,
Volt ott egymillió szovjet elnyomó katona,
Volt ott harc, hullott az ellenség tömegével,
Egy magyarra száz orzó jutott, de mi győztünk,
Vertük a ruszkit, mint más a pelyvát, hullott az orosz,
Rettenetes harc dúlt, százszor is győztünk,
Ám végül kijelentették, a véres fasiszták,
Legyőzték a magyart, a hősi ellenállót.
Ellenforradalom volt, nem forradalom,
Mert, aki hazáját, szabadságát, családját védi,
Az ellenforradalmár, a népelnyomó forradalmár,
Így hazudik a média sátán folyton folyvást.

Bezárták őt és társait is tömegével,
Sokakat megöltek, százezrek meg elmenekültek.

Új lakcímre vezet botladozó lépteivel az útja,
Élnek e még ők, hat gyermeke és a neje?
Hát vajh édesanyja bírja e földi robotját?
Talán megtudhatjuk, csendben kövessük őt.
Hamarost nyomra vezet, s kiderül a titok.
A kövek leskelve nézik az éj vándorát.

A fekete éjszaka ragyogó szépségű csillagai
Mindnyáján megértőn igézőn mosolyognak reá.
Fönről biztatják, folytassa útját,
Még az ezüst Holdanya is biztatóan int.
Barátunk odaér a megadott lakcímhez,
Keze tétovázik a záron, az ajtó kilincsén,
Borostyás szakállán tán víz ami gördül?
Kezével benyit a néma lakásba.

- Ki az? Ó szól egy hang, és fény omlik elé.
Felesége, hat gyermeke néz rá, ki ez az ember?
Csak nem az édesapa, a férj, a család férfia?
Őszült, öreg édesanyja meredten néz rá,
Édesapját már elvitte a Sötén elleni harc.
- Megjöttem, - szól halkán, berekedten, de többet
Szája nem képes mozdulni, hangja bennakad.
Édes öröm vassatuja szorítja meg a torkát,
Szeretteit görcsösen ölelő karjaiba kapja.

Csendes az utca, a kő birodalma hatalmas,
Lakásban a téglá, cserép, kő éjjel szundizik,
Szuszogva álmodják az utcakövek víg álmofolyamát.
Madár se rebben, csitt, szellő se lebben,
A tüzes csillagok fényét meg éji egünkről
Egy fekete felhő, lassan elzárta a földtől.

Pusztulj elnyomó!

Tág úrben forog a földgolyó,
Fajunknak boldog világa,
Rajta gazdagság, s minden, ami
Lehet egy embernek álma.

Tiszta lég, tengerek, zöld mezők,
Őserdők, tobzódó élet,
Gyöngyszem a világunk, gyönyörű,
Neve szeretet, kímélet.

Földanya teremtett bennünket,
Templomok álltak számára,
Melyeket lerombolt a gonosz,
Emléke maradt csak mára.

Jöttünk az éji ég teréből,
Mindnyájan csillagból lettünk,
Isten a mi Atyánk, úgy bizony,
Csillagból, s fényből születünk.

Ember az embernek testvére,
Egyik a másikat védi,
Védve a nagyika, unoka,
Szépapa, ükapa, a dédi.

Régi idők, de messze szálltatok,
Óarany, ködben a múltunk,
Mi majdnem, a gonosz szavára,
Kiömlő vérünkbe fúltunk.

Rettentő fegyverek készültek,
Vérünket ontani jöttek,
Homályból törtek ránk a fattyak,
Sötétlő árnyból szülöttek.

Oda a békesség, barátság,
Állati erőszak tombol,
Pusztul az aranykor, ezüstkör,
A gonosz lelkünkben rombol.

Ember az embernek farkasa,
Rabság a fene találmány,
Elfut a fény, és nő a homály,
Ten búsul, s örül az ármány!

Becsület, igazság, szorgalom,
Mára már nem jeles érték,
Rombol az árnyember szándéka,
Pusztul az isteni mérték.

Kamat, pénz, becsapás, átverés,
Eszköz a gonosz kezében,
Árnyfattyú homályban terpeszked,
Ugat és úszkál a lében.

Alá vet, rabbá tesz, majd kifoszt,
Istene maga a Sátán,
Homályban szövö a hálóját,
Retten a Fényisten láttán!

Hit, tudás, fény, ami felemelt
Minket az emberi sorba,
Fényisten fogta a kezünket,
Vezetett az arany korba.

Árnyból jött irigység leskelőd,
Igézni!, ez az ő dolga,
Hittél a Hazugság Urának,
Így lettél máig rabszolga!

Aljasság vezérel utadon,
Takarodj árnyember innen,
Leleplez téged az igazság,
Pusztulj el, ne maradj színen!

Észt, tudást, bölcsességet ide,
Oszolj el Szét birodalma!
Éljen az isteni szabadság!
Vessen a rabság hatalma!

A világűr szeme

Néha, ha nézem az éji eget,
Tág kupolája a földre borul,
Mély feketéjü nihilje mögött,
És halovány, kicsi csillagi közt,
Mintha lenézne egy isteni Szem.
Nézem az égi mezőket, az űrt,
Ott csak a csillagok ezre, s a Hold
Van, de a lelkemen érzem a Szem
Lágy sugarát. Gyere bíztat a fény,
Rám tapogat sugarával az ég,
Jöjj, gyere ember, ugyan minek élsz?
Én vagyok élet, a végek ura,
Lényeged is, keblemre hajolj,
Hát gyere föl, ide fel, gyere hát,
Isteni vár idefenn tereád.
Ó, de az isteni, az mi leend?

Az univerzum és az ember

I.

Nézem az éj kristályos mélyét,
Szemem a mélységre emelem.
Milyen apró vagyok, kicsiny lény,
S az ég igézi tekintetem.

Nincs egy felhő sem, tiszta az ég,
Oly tiszta már, hogy szinte zenél,
Talán hallom az ég hangjait,
Melyeket halkán dúdol a szél?

Hallani vélem, - nem hallhatom!
Meteor hasít át az égen,
Gyorsan felkapom tekintetem,
Fény villan át a messzeségen.

Igéz az éj, az univerzum,
Anyag tündököl, s fény a habja,
Vibráló mélyén csillagtüzek,
S a Hold topáz drágakő-szablya.

Lassan gördülő testek szállnak,
Némely bolygó jatagán ívű,
Gömbded és ívelt, szemed képén,
Szép formájuk isteni mívű.

Így mozognak az égitestek,
Precíz óramű pontossággal,
Az egész rendszerként működik,
Alkotónk játszik a világgal.

II.

Ember! Akár mily erős lehetsz,
Tudós, miniszter, nagy, vagy parány,
Világsztár, munkás, tán filozóf,
Neked a „Minden” titkos talány.

Számodra minden titkos talány,
Ami az űrből, a mélyből jön,
Ahol a kezdet, lét és a vég,
Összeolvadott, nem érthetőn.

Félve nézel föl ég tájára,
Rettegsz-e tőle, vagy akarsz?
Birtokba vennéd, vagy félsz tőle?
Hiszen mennél, csak béna karod!

Vágyódsz utána, kíváncsi vagy,
Szeretnéd tudni, ott fenn mi van?
Vannak-e lények értelemmel,
Élnek-e észlények boldogan?

Szikrázó napok milliói
Hintik az égbolt kupoláját,
Fekete bársony az éj meze,
Lukakon önti át fényárját.

Van minden Ten égisze alatt,
Lukak a csillagok, Lu a Fény,
Amíg mi alszunk, vigyáz reánk,
Érteni Istent igaz erény.

Csillagvárosok terjeszkednek,
Rendszerbe tömörül az anyag,
Fényt szikrázik a végtelenbe,
Csillognak ezüstök, aranyak.

Spirál karjai tekeregve
Kiterjednek a végtelenbe,
Nézd a Tejutat, a Teljeset,
Galaktikánkkal nézzél szembe.

Óriás ő, csak nézz a szemébe,
Fényei igézik szemedet,
Ő óriás, ám te is az vagy,
Tedd a kezébe két kezedet!

III.

Csendes az éjszaka, nem rezdül
Sem a levegő, sem az élet,
Ott fönnpedig csillogó fényben
A csillagok őrzik a létet.

Ott őrzik a végtelenséget,
Halmazaik közt ül a titok,
Meglapul, s véle az igazság,
De az űr kapuja kinyitott...!

Majd kiderül a csillagi lét
Ezerszer rejtett titkos tárja,
Megtudjuk egyszer, a jövőben,
Az embert odafönn mi várja?

Az örök semmi, halál, nihil,
Avagy gazdag bolygók csodája,
Tündöklő csillagok vagyona,
Isten háza, a fény hodályja.

Semmi, vagy élet, vég, vagy a lét,
Szellemi tájak titka lapul,
Más országok, anyagtalanok,
Terjednek szét, anyagtalanul.

Régen nyitva az űr kapuja,
Száznyi csodával hívogató,
Vonzza az embert, égi csoda,
Tiszta, fényhabos, éjszínű tó.

Piros Virág

Piros virág nyíltott a durva gaz között,
Egymagában áll a száraz fennsíkon,
Kőszürke, mérges növények közt virít,
Nap tüze lángol bíboros szirmain,
Égető fénye megcsillan egy gyíkon.

Egyenesen állva szétpillant a virág:
Körötte, mint tenger, végtelenségbe
Nyílik a száraz növények bozótja,
Szíva egymástól az éltető vizet,
Haraggal nőnek fel a messzi égbe.

Sárgák és fakultak, szürkén ásítognak,
Ha néha egy szellő legyint a tájon,
Felhangzik a kórok, száraz gizgazok
Susogó zenéje, sűgva sisegnek,
Zizegve recsegnek, félve és fájón.

A szellő menekül, a halál itt dúskál,
A rettenet országa ez, mely messzi
Szétárasztja halálos lehelletét.
Tőle a bolygó sivataggá válna,
Ne hagyd romló honod rútul elveszni!

Kegyetlen a Nap fenn, arany feje izzik,
A levegő remeg, táncol a hőtől,
Lenn a földön surran zsákmányra éhes
Kígyók, siklók, gyíkok falánk csapata,
A piros virág nem fél a hollótól.

Körötte a gazok ijedten hátrálnak,
Kétségbe esetten, gyilkos dühükben,
Egymást ölik orvul, félnek a Naptól,
Amely pusztítja a kóró sereget,
A hollók is futnak rémületükben.

Mosolyogva nézi a sok gaz ármányát,
Tömött soruk ritkul, pusztul előtte,
Fonnyadnak, száradnak, fogytán erejük,
Szárad a levelük, a földre rognak,
Tisztul a táj, s kiszökdül körülötte.

Mennyi a gaz növény, a semmire való?
Nem is tudhatjuk, annyira sokféle,
Susogón súsogó száraz növények,
Zizegnek zörrenve száraz levéllel,
Csak az tudja, aki rég velük éle.

Megrokkant növények fonnyadó mezői.
Haldokló erdők szürke avarja
Mintázzák az ország roncs állapotját,
Értéktelen gaz nő dúsgazdag tájon,
Ám a kis virág mindet szétzavarja.

Túl a hegyen, ahol a smaragdzöld virul,
Ahol pirosuló virágrétek vannak,
Hol a tavasz fehér, és a nyár arany,
Onnan jó az erő, mely harcra buzdít,
Addig, míg giz-gaz növények akadnak.

Egy ifjú költő töprengése

Óh, ti témák, kegyetlenek,
Könyörüljetek!
Segítsetek, vagy, ha nem, hát
Ne gyötörjetek!

A jó szándék verset írni
Éppen nem sok, hát
Addig várjak, míg a múzsám
Ihletcsókot ad?

Óh, de bizony az én múzsám
Engem elhagyott,
Mivel felhős homlokomra
Csókot nem adott.

Hah, vagy talán még sohasem
Tette ezt velem?
Eddig írott verseimet
Kiseperhetem?

Ugye, nem ez az igazság?
Én költő vagyok,
Költő leszek nőtt koromban,
S az is maradok!

De bevallom, a kritika
Bizony nem javul,
Önmagamban is a kétség
Egyre gyarapul.

Nem vagy, fiam, nem, hogy dalnok,
Fűzfa-költő sem!
Hallom rovón e véleményt,
De föl nem veszem.

Kérdem: meddig? Verstémáim
Veletek tartok,
Ám, ha ti, játszópajtásim,
Engem elhagytok,

Nem csinálok semmi mást: nem
Leszek poéta,
Jöjjön elő hát a földrajz,
Matematika!

Nem fogok oly rengeteget
Töprengni: dalom
Kihunysz, és a verseimet
A sutba dobom!

Az útmutató csillagokhoz

Feljöttek ragyogón mind, szépen a sárarany arcú
Szikrázó kicsi fények, kiknek a nagy sokadalmát
Sokszor, aprólékosan átböngésztem az égen.
Mind másik, faja más, így más színt ont a világra,
Más-más árnyalatú fény ömlik a térbe belőlük,
Folyton árad a fényük; mily csodaszépek e lángok!
Isten pörgeti őket, hirdeti nagy tömegükkel,
Végtelenül nagy az Ő tere, mennyire számos a csillaga!
Törpe fehérek izzó pöttyei hintik a mélyűrt,
Nagy vörös óriások lángja lobogva felizzó,
Tudd meg, ám az aranszín hosszan életet éltet.
Szép kék csillagok ontják fényüket, ejh, de ragyognak,
És a fehérek fényét rögvest túllicitálják.
Mind, a fehér, meg a kék petty óriási gigászok.
Pulzár pördül az űrben, ontván szórja sugárát,
Míg a quazárok az égbolt végbástyái, az örök.
Mennyi idő tele el már, mennyi a csillagi élet?
Bízzást végtelenül sok, végtelenül nagy a hossza,
Tizennégymilliárdnyi, ha évben adod meg a számát.
Mindnyájan tömörülnek, sok-sok társra találnak,
Fénylő városaiktól hemzseg a tér birodalma.
Mindenféle galaxis úszik a végtelen űrben,
Irregularis, lencsés, és tekeredve gomolygók.
Számuk a végtelen értékhez közelít, miriádnyi.
Pompás fénybirodalmuk tündöklőn ragyog át a
Kristálytisza nagy űri világon, a végtelen űrön.
Mély és széles felhők terpeszkednek az űrben,
Egyike mélyfeketés, míg másika fénybe vonódott.
Porfelhők ezek; elnyeli minden fény lobogását.

Jól látszódnak az ikrás úri terekben a felhők,
Égi Teremtőnk itt készíti a csillagok ezrét.
Égi titoknak a kútja a rettenetes feketés luk,
Mindent elragad, elszív végtelen östömegével.
Rengeteg üstökös úszik az űrben, csóva farokkal,
És meteor, kisbolygó, szikladarab laza porhold,
Bolygók futnak az asztrál térben, életet ívva,
Védőn úsznak a kisebb bolygók, holdak a térben,
Fényük arany, meg ezüstös, nagy kincs rajtuk az élet.
Bolygók szállnak az űrben, lassan körbeforogva,
Élet nélküli gömbök, jég fedí száznak az arcát.
Nagy ritkán víztengerek árja özönlik a színén,
Élet burjánzik, mint édes Földanya keblén,
Ritka az élet, még ritkább az a szent hely az űrben,
Hol bölcs értelem árad, terjeszkedve a bolygón.
Lásd, a sötét anyag és az energia titka ma rejtve,
Gyorsul, tágul a gömbje mind a Világegyetemnek,
Termelődik az új anyag, Isten nyomja a térbe,
Benn az anyag nő, terjeng, semmibe tolja a burkát,
Százalékba kimérvén, tudjad, még a felét se,
Ennek a négy tizedét látod csak, többi a titka,
Négy tizedét alkotják fénylő csillagi gömbök,
Ennyi az ismeretünk, a tudásunk mind a világról.
Sorsod ott van a csillagok úri honában, az éjben,
Végtelenül tág kozmosz, vibráló, feketésen
Hullámozó seholában, ott a jövőnk birodalma.

Szolga évek médiája

Bitang, sunyi árulók,
Durva hangú torkotok
Hangjára megrándulok,
Mint sakál, ordítotok!

Éjjel - nappal hazudtok,
Menjete a Pokolba,
Tüzes üstökbe fűtök,
Ott is minket okolva.

Zabáljátok a húsunk,
Kenyerünket eszitek,
Rólatok, amit tudunk,
Zsebre el nem teszitek!

Reggel, este és délben
Folyton-folyvást hazudtok,
Hosszában és széltében
Csalni pompásan tudtok.

Setét úr az uratok,
Elveszi a lelketek,
Mint csahos eb, ugattok,
Minden szavatok beteg.

Üvöltsetek nyugodtan,
Amíg be nem rekedtek,
Meghallgatom unottan,
Engem rá ti nem szedtek!

Rajtatok csak nevetek,
Árulók, nem árhattok,
Üres a ti fejete, k,
A hatásra várhattok!

Hörgő, morgó fasiszták,
Nem gondolok veletek,
Sosem voltatok tiszták,
Loptok, mit lát szemetek.

Loptok, csaltok, hazudtok,
Másokat gyanúsítva,
Folyton Istenbe rúgtok,
Sátántól utasítva!

Alsóbbrendű agyatok
Istent fel sem foghatja,
Sátánnál maradjatok,
Ki eszetek forgatja!

Hazugságok Atyjának
Teljes szívvel szolgáltok,
Iszonyatok Vadjának
Rabszolgájává váltok.

Felfalják a lelketek
Szörnyeteg vad ördögök,
Csakis pénzből mertetek,
Tudják jól e dögörök.

Aljas banda, gaz csalók,
Dől szátokból a mocsok,
Minden jóra acsargók,
Ócska szellemi korcsok.

Ordító anarchisták,
Hazug, rabló véredek,
Szörnyeteg ateisták,
Sátán legyen veletek!

Sarki éjszakák

Fehér borongós sarki éjszakákon,
Mikor kristályhó izzik fenn az ágon,
Jégcsapok csüngnek fagyott törpe fákon,
Mikor az égen tűzlángok lobognak,
Sarki éjszakákon lidércek tombolnak.

Jéghideg lángok rémisztő tűztánca
Éji égboltnak fényégette ránca,
Hideg lidércek játékos vihánc.
Fénypázmák nyúlnak az ég közepéig,
Fénycsókák gyúlnak éjgünkön végig.

Napból jött részek, ionok fénylenek,
Légi tűzlángok, még sincs semmi meleg,
Néhány hópihe lilán, kéken lebeg.
Jégszívű fénynők, dermesztő lidércek,
Vibrál a táncuk, s villognak a bércek.

Tegnap történelem

Ez a történelem,
Gyertek csak most velem!

Lássad ten szemeddel,
Amit nyújtok, vedd el.

Gyilkosok a hősök,
Fejed szétverősök.

Dicsőség az ölés,
Törés és püfölés.

Hős tett a vérontás,
Boldog élet rontás!

Egy gonosz faj aljas,
Széttel diadalmas.

Éltünk boldogságban,
Fűben és a fákbán.

Majd ránk tört a rabló,
Mindent elsarabló.

Ide jött a német,
A guta ütné meg!

Rabolgat, fosztogat,
Sírgödröt osztogat!

Ide jött az orosz,
Rombol, csal, él, oroz.

Ide jött az osztrák!
Amit neked oszt, rák!

Itt volt a sok angol,
Mint hobbant, barangol.

Annyi sok a rablás,
Üres lett a padlás.

Volt itt két háború,
Derűre két ború.

Ti háborúztatok,
Minket megnyúztatok!

Harcoltok hidegen,
Raboltok ridegen.

Lelketlen rasszisták,
Sosem lesztek tiszták!

Piszkos a lelketek,
Sátán van veletek!

Dagad a melletek!
Több lett a telketek!

Jött a kommunista,
Fő kapitalista!

Csak zsebét tömködi,
S átkait köpködi.

Ez a magyar élet...,
Jöjj, te vég-ítélet!

Nem segít a Nyugat!
Csak, mint kutya, ugat.

Nyugtatja a szörnyet,
Előtte legörnyed.

Vad rabló a rusz had,
Előtte lekushad.

Gyilkosnak rendjel jár!
Ugye, norvég király?

Ne gyilkolj, te orosz,
Te leszel a gonosz!

Rabolsz szériában
Nagy Szibériában!

Minket hagyj már békén,
Gyilkolj a Föld végén!

Német, osztrák harcolt,
Az angol meg sarcolt.

Mind a magyart nyúzták,
Vonták, foggal húzták.

Ide jött a tatár,
Üres lett a határ!

Tolvaj török porta
Földünk letarolta!

A francia porta
Földünk szétoztotta.

Kellett az országunk,
Erdőnk, vizünk, házunk.

Kellett a szép földünk,
Kit vérrel öntöztünk.

Az Apa nemzeted,
Fiam, lám, megveted.

Az Anya nemzeted,
Lányom, lám, elveted.

Országunk elvették,
Népünk rabbá tették,

Ami még megmaradt,
Ott a Sátán arat.

Szív a parazita,
Testünk, mint a szita.

Nyomorogva élünk,
Árnyéktól is félünk.

Hallottuk eleget:
Halállal fenyeget!

Kiirtja népedet,
Mert gyűlöl tégedet.

Eszi a kenyered,
Rázza a tenyered!

Hátulról döf hátba,
Rongyot töm a szádba.

Ne is méltatlankozz,
Kushadj, ne vagdalkozz.

Pedig Isten mondja,
Ne legyél bolondja!

Nyelved is ellopja,
Szavaid kidobja!

Tudatod rombolja,
Laka disznók ólja!

Őseid elcsalja,
Nincs is őőd, vallja.

Te vagy Isten népe,
Arcod Isten képe.

Védd meg tenmagadat,
Verd a Szetes hadat.

Túl sok itt a beszély,
Fejünkön a veszély.

Dicső Kengir, véged!
Megtörték a néped!

Dicső Kengir, véged?
Megtörték a néped?

Szenteste

Eljött az este, kinn hóleplük alatt,
Metsző jeges szélben, álomban ringanak
A téli álmot alvó szelíd növények,
S szorongva szállnak a telt, dús remények.

Benn szép zöld színű fácska, egy karcsú fenyő,
Színes gyertyalángja ágain szökkenő.
Hívogat harangja csilingelő hangja,
Szent Karácsonyunk a szeretet napja.

Játékos fények, s árnyak rezgésében,
Mosolyogva bújnak, mint egy szép mesében,
Az öröm manói, az ajándéktárgyak,
Gyertyák fényében a teljesült vágyak

Vígan táncolnak. A zöld ágak között
Lapul a megértés, s fenn, a szép fa fölött
Maga Jézus lebeg, az aranyló béke,
Szegény tört lelkünk végső menedéke.

Ars poetica

Verset, veretes szép szavakból írni
Ne kezdj, csak akkor, ha érted, mi a szó!
Könnyűn könnyed ne kezd rímtengerbe ríni,
Ha eszed útja mind kiszáradt aszó.
Nyelvünk nem ismered, úr honol fejedben,
Mit írsz, az nem vers, csak szó egy szószedetben!

Engem nem zavar, mit mondanak rátok
Ihletett perceim csengő rímei.
Népem üdvén írom át a nagyvilágot,
S nem érdekelték, ti Sátán hívei!
Mind igaz, mit írok, s jól érthetők vagytok,
Míg világ a világ, kedvesek maradtok.

Ki a költő? Én nem vagyok talpnyaló,
Rímet faragni pénzért ugyan minek?
Igaz, sokat fizet a gaz lélekfaló,
Ki kell mondani: költők ma nincsenek!
Nyelvét, ki ír, borzalmas, de nem ismeri,
Nyelvünk tündérpalotáját, jaj, szétveri!

Szolgalelkű firkász szíve jéghideg,
Kuruttyol, mint béka, hazug, amit mond,
Papírpénz parancsát, csakis azt érti meg,
S rád hazug verseket áradatként ont.
Szent szavakkal játszik, néppel nem törődik,
Szegény nép szívéből mind ki is löködik.

Jár nyelvóceánunk színén a botor,
Mint vízen futó vízjáró poloska,
Felszínen szedeget, a mélybe nem kotor,
Azt hiszi, már költő, bölcs és okoska,
Vízfelszínt kutatni, ejh, ez nem nagy érdem,
Mélyiségről nem hallott, erről meg se kérdelem.

Hatalmas nyelvünket, csudás nőelvet,
Nem érted, ostoba, te gaz csaló gép,
Mivel otromba vagy, ezért téged elvet
Minden magyar elme, formára eképp:
Magyar nyelv az ősnelv, ősvadászok nyelve,
Egy táborban véle ősanynánk elve!

Nyelvkutatás célja nyelvi ismeret,
Őseinkre lelmi múlt idők delén,
Úgy meg fogsz rendülni, bús szemed kimered,
Amit megkutattam, s elmesélem én.
Dicső őseinknek tudatát, ha érted,
Lesz a Poklok ellen acélszabályád, s vérted!

Mérték, strófa, ütem, s a hangsúlyozás,
Sor, szakasz, s a rím, s az egybecsendülés,
Kellően szép szavak, zenélő dúdolás,
Izzó, szép soroktól lélek-üdülés -,
Miért? A lét titkait szavakba írta,
Mikor az Isten a Setétet lebírta!

Télidőben

Lebegve hullik a fehér,
Lágyan libbenő hó,
Vastagodik puhán az
Ezüstszín takaró.

Elfed mindent, halkan, lágyan
Az ezüstös dunna,
Mintha e bús, vén világ
Tarkaságot unna.

Felhő nyájon, át a légen,
Sűrű hóesésben,
Pelyhek hátán, jégszánkón,
Jégen, fagyos szélben

Közeledik a Tél, s vele
Jég, Fagy és a Hideg,
Szétterülnek a földön,
Elhalnak a színek.

Minden fehér, minden ezüst
Hideg fényben ragyog.
Mint didergő jégtuskó,
Dideregve vacog

Lepke alatt fázva a ház,
Szeme vörösbe gyúl,
Benn az élet pihenve
A kályhához simul.

Körben a fák csontkarjai
Csupaszon mutatnak,
Görcsbe fagyva, megvetőn,
Fügét a rút fagnak.

Kéményekből az illanó,
Menekülő meleg,
Félve kúszik felfelé,
Nem jó a kikelet.

Fagyot lehel az öreg tél,
Érzi hamar vesztét,
Erdő, mező felölti
A tavasznak ékét.

Addig a föld a hó alatt,
S jégkristályos vizek,
Békében álmodhatják,
Megjönnek a színek!

A gonosz varázsló

Rajta az éj a ruháján,
Szíve jeges, hideg, kemény,
Bűvigéket mormol száján.

Csillagokat gyűjt az égről,
Ellensége néki a fény,
Nem álmodik soha szépről.

Öltözetén Nap és a Hold,
Szíve helyén rossz kelevény,
Követi őt ezer kobold.

Varázslatát mind eltolja,
Kerüli őt a szép remény,
Csődjéért baglyát okolja.

Mars hadisten hadai

Borzalmaknak a bős, éteri tengere
Fennen hányja magát, tombol a vad vize,
Őrjöng Mars hadi úr, fénylik a fegyvere,
Fényes harcokcsiján zúdul a földre le.

Hullám zúdul a part sík fövényére ki,
Árad Mars hadi úr rettenetes hada,
Dúlj harc, öldöklés! Irt a halál keze,
Fönről csap le a bős harcnak az istene.

Ismét itt az idő, itt van a harc helye,
Zúgjátok szavamat bős elemek hada,
Pusztító viharok, s égi pokol zaja,
Dörgő, vad csatazajt, s démonerőt ide!

Száguldón tova fut, s véle a hadsora,
Mélybíbor köpenyén csillan a nap heve,
Villámló sisakon sárga arany tüze,
Szikrázó kerekén végtelen étere.

Lándzsán izzik a fény, támad a harcokcsi,
Öldöklő kocsiján harcnak az istene,
Földön, égen emészt, rombol az Ég ura,
Vessz el, gaz nyomorult! Pusztul a kis haza.

Száguldoz kocsiján harcnak az istene!
Vágón csattog a szél, cserdül az ostora,
Tágan szétterülön izzik a tengere,
Égig csap fel az ár, s szól a halál szava.

Villámok tüze ég, dörren a Menny ege:
Szálljon szét a parancs: büntet az Ég ura,
Elhagytad nemedet, gyáva, botor kutya,
Eldobtad honodat, lelked is ördögi.

Pusztuljál eszement, menj a pokolba le,
Zsarnokság a hazád, száz megye tág tere,
Tágulj Szét nyomorult ördöge, démona,
Győzzél isteni úr, Mars heve, Mars hada!

Tisztítsd, óvd a hazát, hulljon a férgekese,
Pusztítsd, öld a gonoszt, jöjjön a végzete,
Erkölcös sokaság temploma Ég hite,
Sarjadj honni mezőn Tennek a harcosa!

Nagy Mars, vérpiros úr, bíbori pír ura!
Enyhüljön haragod, szólal a vér szava,
Tán még van becsület, van szive, van haza,
Isten, szánj, könyörülj, terjed a hű ima!

Felhők

Felhők az égen, gomolygók, kékek,
Tolongva tolulnak, lengve lépnek,
Gyorsan szárnyalnak vihar szárnyakon,
Az aranyló napfényt várhatom...

Szélben foszladoznak a kék égen,
Ezer foszlányra az égi kéken,
Párával teltek, s magam áltatom,
Az aranyló napfényt várhatom...

Égi mezőkön csatáznak, dúlnak,
Rohanva másik tájra indulnak,
Vízzel öntenek át, meg át nyakon,
Az aranyló napfényt várhatom...

Bömbölő szelek tépik a fákat,
Üvöltő démon rázza a házat,
Ajtóm s ablakom be is zárhatom,
Az aranyló napfényt várhatom...

Zúgva zúdulnak, záport porítanak,
Földünkre ölmos özönt borítanak,
Vihar az én borongó bánatom,
Az aranyló napfényt várhatom...

Zuhanó zuhé hömpölyög alá,
Szár az terünket mindjárt felfalá,
Eső dübörög mind a tárgyakon,
Az aranyló napfényt várhatom...

Fekete felhők hömpölyt zúdítanak,
Porra záport vízzel záporítanak,
Esők hullanak szomszjas tájakon,
Az aranyló napfényt várhatom...

Fényes égre feketén borulnak,
Folyton folyvást forgón fodorulnak,
Nem repülhetek fénylő vágyakon,
Az aranyló napfényt várhatom...

Fenn, a magasban szürke ködgomoly,
Özönlő vize borongón komoly,
Felhők sétálnak álmos lábakon,
Az aranyló napfényt várhatom...

Szemerkélő eső halkan cuppog,
Ébred az élet, csendben pusmog,
Ablakom, s ajtóm már kitarthatom,
Az aranyló napfényt várhatom...

Szelek szórják szét a nagy felhőket,
Tán a túlvilágra űzik őket,
Égalján a derűt mégis láthatom,
Az aranyló napfényt várhatom...

Nemtelen

Nemtelen, ki gyárban ércet,
Táplálván a lánglidércet,
Izzít, hevít olvadásig,
Folyik a vas, fényt szikrázik,
Majd a fémből aknát, bombát
Készít, gyilkosat, gorombát -,
Minden ízében nemtelen!

Nemtelen, ki halálgyáros,
Emberiségre végkáros,
Atomfelhő, űrrakéta
Életének hozadéka,
Agya gonosz, pénze rabja,
Ésszel bankba rakosgatja,
Minden ízében nemtelen.

Nemtelen, ki ravasz eszét,
Azon töri, mint rontsa szét
Embertársa boldogságát,
Kihaszználva más jóságát,
Aljas szándék, kígyó ármány,
Sajnos régi e találmány,
Minden ízében nemtelen.

Nemtelen, ki halom kincsét,
Azt sem hagyja, hogy érintsék,
Halmoz arany garmadákat,
Vérrel szerez ékcsodákat,
Társasága tolvaj falka,
Mindent letör csizmás talpa,
Minden ízében nemtelen.

Nemtelen, ki minden újra,
Tüzet szórva, lángot fújva,
Üvöltözve bőszerű undorral,
Reá ront, nagy dírral - dúrral!
Új találmány? Nem kedveli,
Nem az övé, nem kell neki -,
Minden ízében nemtelen.

Nemtelen, ki az embernek,
Szegény, botor hiszékenynek,
Csalárdul szép jövőt beszél,
Melyet széjjellegyint a szél.
Politika italával
Bódít, kábít hazugsággal -,
Minden ízében nemtelen.

Nemtelen, ki mások vérén,
Nehéz, munkás verítékén,
Szegény család éhezésén,
Öreg özvegy szenvedésén,
Meggazdagszik, tollasodik,
Szegényeken gyarapodik -,
Minden ízében nemtelen.

Nemtelen, ki Isten nevét
Árnyba szőve hinti feléd,
Nincsen Isten, mondja szája,
Tajtékozva kiabálja,
Szeme üres, lelke rideg,
Kővé fagyott szíve hideg,
Minden ízében nemtelen!

Nemtelen, ki a hazáját,
Rokonsága, s népe táját,
Elárulja, pénzért adja,
Mennyi az ár?, mutogatja,
Ki népének rosszat akar,
Nemzetéről hamist hadar -,
Minden ízében nemtelen!

Nemtelen, ki aljas bíró,
Ítéletet csalón író,
Vérbírónak torz a lelke,
Isten örülettel verte,
Régen fejét vágták volna,
Fejetlenül nem csaholna -,
Minden ízében nemtelen!

Nemtelen, ki gonosz orvos,
Burjánzása már csoportos,
Magzatgyilkos, s fenekedik,
Emberszervvel kereskedik,
Hippokratészt lesajnálja,
Sátán hitét kiabálja -,
Minden ízében nemtelen!

Nemtelen, ki méreggyáros,
Elmebeteg, lelke sáros,
Paprikába ólmot kever,
Ételedbe mérgeket mer,
Eladja a gyáraidat,
Lelked, földed, útjaidat -,
Minden ízében nemtelen!

Nemtelen, ki sötét bankár,
Azt csinálja, legyen nagy kár,
Lelkét viszi pénz ördöge,
E bankár az élet dőge,
Eladná az országodat,
Hasznot akar, de jó sokat -,
Minden ízében nemtelen!

Nemtelen, ki fanatikus,
Más bajára apatikus,
Hibbant ésszel zászlót vive,
Őrült eszméjének híve,
Mindent megöl, ami másság,
Pedig eszméje számárság -,
Minden ízében nemtelen!

Nemtelen, ki szörnyű átkot
Másra hamisan okádott,
Eljő érte szörnyű vége,
Nincs a földön menedéke,
Bárhová búj, reá talál
A dermesztő, csontos halál -,
Minden ízében nemtelen!

Február végén

Az idő már február
Végén jár,
S épp, hogy olvad csak a hó
Takaró!

Kinn a tájon hólepel.
Hó lép el
Minden csírárt és növényt,
Zöld sövényt.

Mi takarja Nagypapát?
Nagykabát!
Nagymamát is nem unta
Prém bunda.

Szánkón ül a Nagypapi,
S Nagymami,
Húzza a szánt két maci
Nagy paci.

Száll a szánkó, suhanó,
Fut a ló!
Csüngőn cseng a csengője,
Lengője.

Feltesznek a szánkóra,
Víg óra!
Vágtatunk sok zűrön át,
Űrön át.

Bakon ülsz öt évesen,
Édesen,
Hó hull, ömlik, záporoz,
Rád poroz.

Csuda szép e vágatás,
Rázatás,
Dübörögnek a lovak,
Egy se vak.

Nagyszülémmil vágatok,
Jól vagyok,
Itt fenn mindent láthatok,
Hó ragyog.

Csillagok közt van dolgunk,
Száguldunk,
Csillognak a csillagok,
Fény lakok.

Szikrázik a láthatár,
S tág határ,
Ha az idő február
Végén jár.

Az aszfaltbetyár koppanása

Sétálgatok magamban, az utcán,
Nézelődöm más cuccán,
Unatkozom egyedül, de nagyon,
Pedig okom nem vagyok.

Nem jó lenni magunkban, egyedül,
Ha a szívünk hegedül,
Ha a tavasz vérünket forralja,
S pelyhedzik az orralja.

Egyszerre csak közvetlen előttem,
Teljesen meglepődtem,
Kapualjból kilibben egy leány,
Arca szép és halovány.

Haja szőke és formás a lába,
Fejem ettől lesz kába,
Szeme csillog, pompás az alakja,
Vajon milyen szív lakja?

Megemelem, ami nincs, kalapom,
Minden mindegy alapon,
Hány az óra, kisasszony, kérdezem,
Bocsánat, hogy létezem

Nincsen órám, de arra, amarra,
Nézzen csak fel a falra!
Majd azt mondja kedvesen azután:
Ne álljon ily bugyután!

Fenn a falon nagy óra, halkán jár,
Szegény szívem kalapál,
Jaj, koppantam, kop, kop, kop, de nagyot,
Rossz kedvem is elhagyott.

Megbénulva bámulok reája,
Ezt murisnak találja,
Nem túl soká oltárhoz kiállunk,
Hitves csókot ott váltunk,
S egymás karján sétálunk.

Március tizenöt

Évszázadok telnek, évezredek múlnak,
Korra kor rakódik, új idők nyomulnak,
Ám az idő múlhat, szent neved örökre
Világol e honban, vésve kőre, rögre.

Március tizenöt! Mohács megváltója!
Az a sírba döntött, ez népünk áldója!
Ébresztet a magyart rest álma mélyéről,
Felvered halotti gödre szegélyéről.

Ifjak gyülekeznek, mind elszánt és bátor,
Retteg a hatalom, reszket a diktátor,
Népnyúzó gaz ellen heves forradalmak
Lángolva lobognak, szíveket forralnak!

Lángban állt a földrész, jelszava szabadság!,
Vesszen az elnyomó, a zsarnoki rabság!,
Recsegett, ropogott minden eresztéke,
Szolgaságban tartott, elnyomott vidéke!

Önkény! Halál reád, kotródj a pokolba,
Ott legyen a helyed, sáros disznóólba,
Takarodj földünkről aljas, álnok zsarnok,
Életet pusztító, tobzódó akarnok

Szabadság! Szabadság! – zúgott az áradat,
Egekig hullámozott a szent népakarat,
Nem eszünk mi tovább silány rabkenyeret,
Ha szabadok leszünk, Istenünk is szeret!

Csak a szabad ember érti a világot,
Csak a szabad ember elég világlátott,
Csakis a szabadság jövőnknek záloga,
Borzalmas rabság minden bajunk oka.

Március idusa örökre jelképünk,
Szent segítségével zsarnokfejre lépünk,
Népünk jobbik része kész vérét ontani,
Zsarnokság hatalmát végleg lerontani!

Világpusztulás

Pusztítjuk földünket, örülettől telve,
Letarolunk mindent, magunkból kikelve,
Mivé lett földrészünk? Sívó pusztá lett,
Elszegényedett e gazdag terület,
Kiirtjuk lassan ős növényzetét,
Képre formáljuk minden szögletét,
Ölj! Pusztíts! Mészárolj! Ez fajunknak elve.

Pedig a világunk, melyet Isten adott,
Csodásan gyönyörű, ezer fajtól lakott.
Van benne nagy mamut, gyapjas orrszarvú,
Barlangi oroszlán, késéles karmú,
Medve, szarvas, disznó, jó sok féle,
Bölény, tulok és sok ló is éle,
Istenünk elébünk gazdag asztalt rakott.

Sűrű őserdőkben félénk kis őz neszez,
Levegő tengerben ezer madár evez,
Hozza friss gyümölcsét eper, s a málna,
Mintha a természet minket kínálna,
Igéz a kökény, som, s az áfonya,
Mák gubójának mákszem mákonya,
Alma, dió, mogyoró minket delejez.

Csillámló vizekben úszkálnak a halak,
Elmosódó árnyak, mint sok zöldes alak,
Óriási viza, nagy bajszerű harcsa,
Csak legyen, ki nékik a hálót tartsa,
Ponty, fogas, kecsege, őn, s a csuka,
Ki a száját ujjadra rácsuka,
Őszintén bevallom, enni kívántalak.

Mennyi kövér madár díszíti asztalod!
Mindőket ételként habzsolva befalod,
Tyúk, s a lúd, s a réce tepsiben pirul,
Madarat vadászó ágazat virul,
Zsíros szalonka, fácán, fajd, fogoly,
Galamb, túzok, fűrj, lilik mind fogoly,
Sülve, főve végzi, módját, azt megadod.

Hol van már a mamut, s a barlangi medve,
Nem jár nagy oroszlán vadra fenekedve,
Hol van az őserdő? Fája kivágva,
Minden őstörvénye bután áthágva,
Nő a sivatag, minden kiszárad,
Elgyengül a föld, ereje fárad,
Sós, savas esőkben nincsen élni kedve.

Mit csinálsz, te ember, örülettől telve?
Minden ősfá döntve, vasfűrésszel szelve,
Állatnépek irtva, pusztá a határ,
Csak a maradványa, aki ottan jár,
Életpusztító, természetabló,
Gyapjúagyú, eszed, mint a tapló,
Sok szörnyű fegyvered lesz még kieszelve?

Borzalom! Rettenet! Elpusztul az élet,
Önnön butaságunk a végső ítélet...?
Hőkorszak? Jégkorszak? Mi következik?
Pusztulásunk ellen ki szövetkezik?
Korcsosul a nép, hízik a haszon,
De majd kipukkad egy szép tavaszon,
Amikor nincs tovább, akkor jó a véged!

ÓDA A MAGÁNYOSHOZ

Amily kihalt a holdi táj,
Olyan kies a gyász.
Magányos élted súlya nagy,
Nehéz, ezért vigyázz!
De el ne hadd, ám el ne hadd,
Mi tág karodba hull,
A fényből másnak is marad,
S te ne éljél vakul!

A sors kezében sorsodat
Ne hagyd, te bús, se mást!
A fénysugár se mind arany,
Ihatsz rá áldomást!
De el ne hadd, ám el ne hadd,
Ki szíved jobb fele,
Hiába lesz kezéd szabad,
Ha nincs, kit védj vele!

Készíts magadnak terveket,
Erős, ész szötte fényt,
Mely el nem alszik hirtelen,
Ha nem látsz több reményt!
De el ne hadd, ám el ne hadd,
Mit kaptál díjtalan,
Az élet végül megmarad,
Sebedre írja van!

Ha sújt a sors, s erőtlen állsz,
Ne várd az új csapást.
Bátor legyél, toppanj elé,
Vezess te támadást!
De el ne hadd, ám el ne hadd,
Mit hagytak őseid,
A végzetár majd elapad,
S majd új erő hevít!

A vas sikolt, ha szántja vas,
Vagy éles köszörű.
Állj ellent, ha bánt a bú,
Majd jön reá derű!
De el ne hadd, ám el ne hadd
A vágyad lángtüzét,
Inkább kemény kézzel ragadd
A bánat üstökét!

S ha nincs előtted példakép,
Erős, mint sziklaszirt,
Az ég felé vivő, sebj,
Csak féld a néma sírt!
De el ne hadd, ám el ne hadd
Az emberségedet,
Isten segít a Nap alatt,
Ha jó a végzeted!

RONGYOS GÁRDA

Vége van, vége az őrült öldöklésnek,
Hol annyi ártatlan katona vére hull,
Békénk galambjai oly sokáig késnek,
Közben a nyúlszájú bandája lelapul.

Hazád darabolja ragadozók karma,
De van még katonád, jó másfél millió,
Nyúlszájú leszerel, oly nagy a hatalma,
Eztán se tör ki nagy hősi ribillió.

Kifáradt a nemzet, farkastorkú tombol,
Utolsó emberig nem védik a Hazát,
Gonoszság Szelleme, amit tud, lerombol,
Nem irtják az ország milliányi gazát.

Ám a semmiből jó egy utolsó sóhaj,
Alig háromszáz fő, szabadságharcosok,
Szétszedni hazádat, ez a rabló óhaj,
Francia gazember rablóknak száma sok.

Halálra ítélték szép Sopron városát,
Osztrák kommunista bömből véres szájjal,
Ostenburg garázda ide rakja koszát,
Mégis elkotródik, megkent minden hájjal.

Jó Baracsi László kecskeméti gazda
Első hősi halott, nincs emlékezete,
Működik az aljas sátáni gallyazda,
Nemzetfánk ágait vágja gépezete.

Megkergült a gonosz, vadul rabló német,
Háborút indított, majd másokra fogja,
Osztrák német vezér ránk küld ezer rémet,
Hazánkból földünket rángatja, rabolja.

Hősi ellenállót, hajh, börtönbe vetik,
Erdődy gróf bátor tűzoltó parancsnok,
Tűz van!, s a foglyokat gyorsan kiengedik,
Hátrébb ragadozó, gonosz osztrák mancsok!

Ágfalva, Szombathely, Sopron és Kismarton
Ádáz antant sereg birtokába jutna,
Ám a Rongyos Gárda áll a Lajta-parton,
Tőlük a rabló had a föld alá futna.

Sopronban Leicht Ottó ifjakknak elnöke,
És Székely Elemér bányamérnök tanár,
Ellenállást szervez, az antantra pöke,
Nem adják a várost, senki nem oly számár.

Kecskeméti tanyák sok hazafit adnak,
Vezér Héjjas István, keményen harcolnak,
Gőgös osztrák hadak gyorsan elapadnak,
Már nem is törődnek, mit hoz majd a holnap.

Turner Mihály Sopron nagy polgármestere,
Arany Paszkál pappal harcra buzdítanak,
Várvidék osztráké, vagy a magyar tere,
Tüzes ellenállást nagy hősök szítanak.
Endresz György pilóta beáll felkelőnek,
Ő az, aki később óceán felett száll,
Nem törődik azzal, ha rá gyakran lönek,
Híres Lockheed gépük majd Felcsutnál megáll.

Latzay és Héjjas és Winter vezérek
Hamarost lezárják a Lajta-hidakat,
Mondja a sok osztrák, inkább visszatérek,
Bécs felé, így köztük bátor egy sem akad.

Huszonkét felkelő kis Ligetfalunál
Lerohanta a rossz, gonosz cseh őrséget.
Gonosz fajzat Benes, minket nagyon utál,
Cseh-szerb folyosóról letesz, itt a véged!

Prónay Pál vezér, államot alapít,
Neve Lajta Bánság, Sopron megmenekül,
Nyomorult áruló ellenség meg lapít,
Trianon nagy átka fel, az égbe vetül.

2018. szeptember 24.

Szonettek

1. SZONETT - BÍBOR REGGELEKEN

Bíborba öltözött a fényes reggel,
Levonta sötét fátylát az ég.
A lángoló nap sugárzó kezekkel
Bőven hajítja szerte a fényt.

Smaragdzöld pázsiton gyémántként ragyog
A hűvös éjjel harmat könnye.
Csillogó réten egy kis virág amott
Nyílik, a hajnalt, hogy köszöntse.

Örül a napfénynek a dermedt levél,
Örül a hajnalnak a susogó szél,
Újra ébred a szép természet.

Örül a napnak a zöldellő liget,
Te is örvendsz nékem, örül a szíved?
Én örülök, ha látlak Téged.

2. SZONETT - CSILLAGOKRÓL ÁLMODTAM

Fényes csillagokról álmodtam az éjjel,
Álmomban jöttek el, csengő éj-zenével,
Vörös óriások és tűzfehér törpék
Az egek kapuit könnyedén betörték.

Az egekbe jutván, fémszárnyú csillagok,
Fénylő tűzviharból csírárt vető magok,
Büszkén elfogadtak, engem, a porszemet,
Akit elkerül a siker és szeretet.

E fényes csillagok rajongva szerettek,
Mellettem őszintén sajtó hitet tettek,
Álmodó barátunk, itt egy arany sugár!

Az arany sugárban jól megkapaszkodhatsz,
Csillagok terébe gyorsan felsuhanhatsz,
Ott lesz néked hazád, mely mindig visszavár!

3. SZONETT - PIRKADAT GYÁRAKKAL

A kék, csöndes éj elsuhan, s az árnyak
Újra alusszák hosszú, mély álmukat,
Midőn a nesztelen csendbe a rőt nap
Sugárözönnel szít arany hangokat.

Mint az ősföld őskorában, úgy szakad
Egy forró, fényesőt szóró buborék
El a földtől, és száll egyre fel a nap.
Ébred a táj, és halkan zsongul a rét.

Szentlőrinc ligetében a víg lények
Vidáman füttyögnek, és susog a fa,
Majd bődülnek a karcsú gyárkémények.

Bús ember-folyó árad, zúg és harsog,
Özönlik fel a sárga villamosra,
Míg egy szarvasbika a ligetben barcog.

4. SZONETT - ÖLELJ MEG ÉDESEM

Izzad a homlokom, és ég a szemem,
Gyorsul a szívverés, remeg a kezem.
Mitől e jelenség? Miért remegek?
Szerелеmtől van ez, érted epedek!

Harsog az élet, de én visszafogva
Lélegzetem is, várok rád szorongva.
Ajkamra gyönyörű jelzők tolulnak,
De mikor megjössz, dadogásba fúlnek.

A sokszínű világ tarka pompája
Számomra semmi. Te jelentesz mindent.
Itt ácsorgok várva, bő egy órája,

Elkerül zene, zörgés, zaj és zörej,
Csupán csak a szívem dübörög itt bent,
Repesve vágyva, hogy ismét átölelj.

5. SZONETT - POROS ÚTON, ALKONYATKOR

E járda a faluban csak névleg járda,
Nem más ez itt poros homoksivatagnál,
Az alkonyi lámpa tűzsárga sugára
Homokföldre esik elfáradt lábamnál.

Esti főnszél forró fuwallata járja
Át a testem. Borzongok. Ott egy kocsmánál
Látom, mint püföli férjét dühös párja,
Lábam lecövekel, s megállok egy fánál.

Porszemek libegnek elfáradt arcomnál,
Sóhajtok és megyek. Egy madárka rászáll
Ágrejtett fészkére. Egy autó megáll.

S érzem, a fáradt benzin szaga átjárja
Az orrom s köhintek. Látom, amott várja
Egy lány, hogy csókot adjon hű párja szája.

6. SZONETT - SZÜRKÜLETI HANGULAT

Szürke fény önti el a külvárosi tájat,
Hol délután vidámság, s napfény uralkodott,
Csengő, friss gyermekkacaj lágy nyugalmat adott,
Majd uralkodtak táncos, ezüst-fakó árnyak.

A déli fuvallat megvadult, most süvít.
A nemrég még szikrázó ónszín kőfalakon
Most ördögi, vad árnyjáték játszik szilajon,
Hisz imént a nap és az éj haláltusát vítt.

Itt benn bévül is barnul az egykedvű homály,
És az ósdi vastűzhely lángjai őrzöngve
Belekapkodnak a jéghideg levegőbe.

Ülök hallgatagon. Borús lelkem előntve
Mélabúval, egy karóra perceg, halkán jár,
És a bús, idegtépő csend elfut előle.

7. SZONETT - KOZMIKUS FÉNYEK

Most csend van, mély, álmos, világűri csend.
Szétterül a városon, csak a fények
Üzennek a fényes, csillagos égnek.
Ég mélyén a Tejút halványan dereng.

Mennyi fényhullám áramlik a téren!
Gyönyörű rét az éj, ezer csillaggal,
Villogó virágok tüzes arannyal,
Szikrázó ezüstláng a feketében.

Kozmikus rőt fények áradnak felém,
S a bús ismeret némán hasít belém,
Értvén, a csillag élte is múlandó.

A kozmoszhoz képest gyenge halandó.
Sugároz, árad az éj a sötétben,
S nézem csillagait a csodás égben.

8. SZONETT - A METEOR

E végtelen éjszaki kupola rám hajol,
Bámulom a tavaszillatú levegőben.
Nézem az ég csodás, szédítő alja alól
Áradó fénycsodát, e vad sugáresőben.

Hallgatagon nézek az ezüst Hold szemébe,
A csillagképek csillogása nagyon vakít.
Nézek a csillagok mögött tátongó mélybe,
Hirtelen a sötétbe fénnel belé hasít

Egy villanó fénycsík, reményt hozó meteor.
Az ég küldötte ő, kicsiny kvarcit kövecske,
Fény lángol fel, majd rezegve kihuny valahol.

Mindenütt ezernyi csillogó csillag övezte
Éj honol. Sötét van. A föld nyugalmas éje
Rám borul, s várom, jön e új meteor fénye?

9. SZONETT - SZERETLEK TÉGED

Szeretlek téged, a szépet, a jót, a kedveset,
Mert te vagy nékem a csodás, rejtélyes örök nő,
Kit ősidőktől tisztel, szeret s imád a férfi,
Ki mellettem állsz jóban, rosszban, örök segítő.

Szeretlek eszemmel, úgy, mint férfi a nőt, téged,
Szeretlek szívemmel, érthetetlenül szeretlek,
Szeretlek lelkemmel, melynek eredete égi,
Örökké szeretlek, mint a lány, honi vidéket.

Ó, nagyon szeretlek, alig tudom miért, téged,
Mert oly csinos vagy, és szépséges, gyönyörű leány,
E forró tűz itt benn oly nagyon perzselőn éget.

Emésztő tűz a lángoló, égető szerelem.
Nyugodt percem, nyugodt álmom nincs tőle rég sehány,
Mégis ezt kívánom, forró szerelmed kell nekem!

10.SZONETT - HAJNALI FECSKETÁNC

Míg az éj palástja borít be egészen,
Piciny drágakövek szikráznak az égen,
Ám az élet ébred, új napra, dologra,
Távol kakas szólal, üt a hajnal-óra.

Nyújtózik az alvó, közelg már a reggel,
A korán ébredő búsmogorván felkel,
Fáradt még és álmos, nem látja a napot,
Amint az égboltnak lángcsókot, hogy adott.

Először ezüstös, majd rózsaszín foltos
Lesz az ég keleten, narancs-bíbor lángú
Lángfáklya távolban, mint óriás festő,

Színes lángecsettel befesti a bolyhos
Hajnali párákat. A szél fényért esdő
Hárfán zeng. Egy fecske fenn olyan víg táncú!

11. SZONETT - ŐSZI ESŐK IDEJÉN

Az ezüstlő ősz köhint, s a szürke szelek
Őrült és keringő tánccal örvénylenek.

Az áttetsző ég vakító kék zománca
Felpattog és szürkül, s csörren a jég láncá.
Zöldeskék esők hullanak, dermed a föld,
A sárga megbarnul és kililul a zöld,
A múltó természet halk sírása zendül,
Vacog az elmúlás, csendesen megpendül.
Pendül a tájon, és közben hull az eső,
Záporoz, a földön tócsák feketednek,
A meleg nyár, őszi napfény múltba vesző.

7
Ősz van. Bár jégcsapok még nem dermednek,
De a tél ujja, hópelyhes jégkesztyűben,
Fenyegető, hideg, veszélyes vést üzen.

12. SZONETT - TE GYÖNYÖRŰ LÁNY

Képzeletem fényességes hercegnője,
Életemnek csodálatos szereplője,
Jó szívemnek egyetlenegy főbérője,
Ha kívánod, neked adom mindörökre.

Cserébe csak éppenséggel arra kérlek,
Gyere hozzám édességes feleségnek,
Nem bánod meg, ha megteszed, amíg élek,
Lábad előtt, téged nézve, heverészek.

Nem kérek én soha semmit, édes, tőled,
Csakis annyit, hogy mennyire szeress engem!
Nekem nem lesz már elegendő tebelőled.

Jó nevemmel fényesítem neved fényét,
Örömben a világot körül lengem,
Kihirdetve esküvőnknek dicső tényét!

13. SZONETT - VÖRÖS CSILLAGESŐ

Az égbolt szürke szárnyán vad tél szítál,
Hó hull a városra, havas fürgeteg.
A természet haldoklik, nagyon beteg,
Néhány vad magyar rossz, hamis bort piál.

Vén ez az éjszaka, friss hótól álmos.
A néhány vad magyar bortól őszinte,
Nincs már itt jövő, nincs már semmi szinte,
Csak ez a város, halott lelkű város.

Mulatni kell! Bódítson csaló varázs,
Vöröslő csillagok hullnak az égből,
Égetnek testet, lelket, izzó parázs.

A nép iszik. Eszik. Borúsan mulat.
Állukról csorog a bor, a szájvégből,
S rettentőn igéz a szörnyű kárhozat.

14. SZONETT - SZERESS!

A téli nap fénye rőt, maga fakó korong,
Talmi óarany, nem hevít, csalárdul becsap.
Ne számíts reá, most hideg ködében borong,
Ám tavasszal zöldbe borítja a tájakat.

Plazma szárnyal milliárd sejten át csendesen,
Harsan az élet, színözön árad, s elborít.
Vesd az életárba magadat szép kedvesem,
Örülj, kacagj, s ha nem, az engem szomorít.

Nevet a sívító szél, hangja vadul kacag.
Madarak táncolnak, zöldül mező és erdő.
Csendül az ég kagylója, édes, te is neved!

Tavaszzong a sarjadó fűvön, duzzad a mag,
Csak a bús tél csikorog, siráma kesergő,
Mindent áthat a szerelem, édes, te is szeress!

15.SZONETT - SZEMED

Forgó örvénylésű kék szemed mélyében,
Ha rám tekintsz végre, tisztán látom magam.
Szemed tükrös tava mélye, mint az ében,
Érzem, a végzetem arra vonz, arra van.

Ébenszín tavacska, kék tájék körötte,
Fekete pupilla gyöngyházkék írisze.
Istenkéz formázta, tündérek Ízise,
Türkizből alkotta, fénypázmából szötte.

Íriszén barázdák, aranyló kis halmok,
Lápiszlazulikék völgyecskék, hegyhátak,
E tündér tájaknak oly nagy a hatalmok!

Ha oda tévedek, nincsen menekvésem,
Bűbája végzetem, s hol tündérek vártak,
Örök fogoly lette, szívemből egészen.

16. SZONETT - TAVASZ TÜNDÉRE

Szitakötő szárnyú, lágy lepelbe burkolt,
Zöld szemű, ezüst hangú nő, tarka lepkén,
Lovagolva szállsz képzeletemben, telt Hold
Idején, Tavasz Tündére, kacér hetykén.

Az ébredő élet oxigénbe harap,
Nagy fehérje molekulák rángatóznak,
S a pollen rohan, legyőzve minden falat,
Kéjjel várja már a sejt, s összefogódnak.

Megújul az északi szféra, smaragdzöld
Lesz a pázsit, a friss tavasz mindent betölt.
Éled az állat, s szeret az ember, mert szép

A Föld, a Kék Bolygó. Az életből elég
Sosem lesz, s irigy a Vénusz és a rőt Márs,
Mert a kék Föld a tavasztól protoplazmás!

17. SZONETT - CSILLAGVIRÁGOK

Bakacsinszín sűrű éjjel, amikor fent
Csábos csillagok csilingelnek csendesen,
Horkol a ház, téglá nyöszörg, sír a cement,
Sóhajt az ég, s én csodáit titkon lesem.

Ezüstszín folyóként kanyarog a Tejút,
A tündöklő Holdra felhőfoszlány lebeg,
Száguld gondolatom, végtelen térbe jut,
Ám folyton visszavonzza csábos tekinteted.

Fenn járok az égbolt csillagos kertjében,
Sétálok az éjjel csillogó terében,
Ildikó, csilingel csillámos szép neved.

Felém int mosolyod, ölelő két kezed,
Éji ég fénycsokrát néked készítem,
Szép csillagvirágait csak neked szedem.

18. SZONETT - CSABA KIRÁLY

Fönt szél zúg, kavarog, vöröslő porfelhő
Száguld az égbolton, s mint szép égi sellő,
Az ezüst Hold fürdik az ég tengerében.
Nézd, vitézek vágtatnak a néma éjben.

Ezüst patkó csattog, csillagokat szikráz,
Égi fejedelmek csoportja kezét ráz.
Nagy had halad ott fenn, Tejúton a hunok,
Fényes seregükön döbbenten ámulok.

Hős Csaba a vezér, oldalán pallosa,
Véle Mike, Beszter, Bendegúz, Kadosa,
Elöl Hadúr halad, hátán félhold íja,

Ezüst holdfénynyíllal teli a puzdrája,
Fényes hun vitézek érkeznek a tájra,
Magyaroknak nem lesz soha többé híja.

19.SZONETT - DON TU

Süppedő sásosban, zsombékon, semlyéken,
Ingó lápországon, mocsaras vidéken,
Merre Dontu vize, két nagy folyó árad,
Arra, ha barangolsz, lelsz egy őshazádat.

Mocsaras vidéken, ingó lápországon,
Süppedő sásosban, semlyéken, zsombékon,
Szorgos két kezével országot teremtett,
Vérünk, az isteni, dicső szumer nemzet.

Ámde égi tüztől talaja kiszáradt,
Dontu két folyója árján sziksó áradt,
Unugok elhagyták, helyén csak köd borong.

Múló idő sodra söpri a világot,
Kékellő mélységben sápad a napkorong,
Nem áraszt Szumerre friss, érlelő lángot.

20.SZONETT - VIRÁGLOVAG

Kering, zümmög, zizeg a virágok lovagja,
Virágot jár, kutat át egy teljes életen,
Röptében szív nektárt, a friss pollent harapja,
Esténként haza száll a homályló réteken.
Színpompás, nyílt virágok illatfelhőjében,

Bódult képzelettel száll az édes méz felé.
Nem látja, ó jaj, mily messze az édes Éden,
S ő milyen hamar jut el az Elmúlás elé.
Mért gondolkodol, kicsinyke zümmögő rovar?

Ritmusban mért vered büszke hártáásszárnyaid?
A szorgalom dala s halála velőbe mar.

Virág mézébe mártsad becsületes csápod!
A vég s a méz mégis idegeidbe hasít,
S odavész párhetes, víg, dőre ifjúságod!

21.SZONETT - BARLANGI DAL

Barlangok mélyén benn dermesztő zord tél,
Sikít a hóvihar, kinn fagyott pokol,
Mindent kék jég borít, dermed a dús vér,
A tájon a csontkarú halál honol.

Vérengző tigrisek tépő kardfoga,
Erős, bölcs mamutok éles agyara,
Orrszarvú csontkardja, mely vak, ostoba,
Éhező farkasok vad zsákmánydala,

Mit neked! Megtörik büszke melleden,
Kőbaltád széthasít mancsot, koponyát,
Körülted elájul a fémhangú jég.

Csapott homlokod nem tudja, mi a vég,
Fürge szemedben soha sincs félelem,
Arcod mosolya ragyog az időn át.

22.SZONETT - MOCSÁRI DAL

Cuppogós léptek a fekete sárban,
Toccsanós fröccsenés magos nád között,
Locsogós semlyéken lebeg kosárban,
Vad, vízi Halember, s közénk költözött.

Mosze, nagy Ra Mása – anyád királylány,
Szarru Kénut anyja vízre kitette.
Szar-Gon gonosz állat, pikkelyes sárkány,
Leviathán gyomra partra vetette.

Mocsarak és lápok, Tengeri Ország,
Csatornák, öntözött gazdag rónaság,
Hany Istók, vízördög, Jószív uraság,

Gazdag, zöld növényzet, mocsári zsúrlók,
Mocsári gólyahír, sárga kuruzslók –
Mocsárba süllyed minden, ami kórság.

23.SZONETT - PÁSZTORDAL

Járom a tájat, járom a földet,
Nyájam után a mezőt és rétet,
Ritkás csaltost, ligetes zöldet,
Arcomra pírt az arany nap éget.

Bandukolok, vállamon tarisznyám,
Benne szalonna, hagyma, só, kenyér,
Víz helyett bár pincém borát innám,
Ám legel a juh, gazdag e fenyér.

Birka, jerke, toklyó, s a kos béget,
Lejárom estére fáradt lábam,
S vizsgálom a kéklő messzeséget.

Minden bő volt itt apám korában,
Kincs, marha, jószág; s egy kis báránka
Lábamhoz búj, s nézem, mily parányka.

24.SZONETT - PARASZTDAL

Tej illat és sárarany színű szalma,
Frissen kaszált széna áll az udvaron,
Halmokban a sok illatozó alma,
Reggeli verőfény árad e napon.

Smaragd mezőkön legelész a marha,
Kertemben a gyümölcs aranylik, érik,
Magos szántások íve-hegye barna,
Dagad a gazdagság, arannyal mérik.

Fő Nap fia vagyok, mennyei munka
Dalol tenyeremben, testem is izzad,
Kettős sorban már a sódar meg sunka.

Becsvágy a barátom, meg a szorgalom,
Jól megélni, de ruhád ki ne hízzad,
Dologra keményen, ez az én dalom.

25.SZONETT - HALÁSZDAL

Fonva a háló, csobban a csolnak,
Céhbeli társid arcba locsolnak,
Vidám a reggel, sült hal a díjad,
Halra vadászó: háló az íjad.

Hajóra szállván futsz ki a vízre,
Halra leselkedj, ötre vagy tízre,
Dobd ki a hálót, húzd a karoddal,
Húzd meg a hálót, úszik a sok hal.

Úszik a sok hal, mén a hálóba,
Mint a malacka megy be az ólba,
Vond ki a hálót, csillan a tükre,

Arany a halpénz, csapj a fejükre,
Mennyi sok nagy hal, gazdag a zsákmány,
Hejh, ez a háló égi találmány.

26.SZONETT - MUNKÁSDAL

Mennyei munkánk a Menny ajándéka,
Mennyei szorgalmunk Ten adománya.
Mint kell jobban élni? Hej, heuréka,
Dologra fel, mert hív a gyár, a bánya!

Jó munkásnak lenni és gyarapodni,
Izzik a serénység, a munkás termel,
Szívós munkával kicsit gazdagodni,
Fogni a dolgot hosszú türelemmel.

Nevem Menny-Főt jelent, sokat dolgozom,
Isten országa munkám nyomán épül,
Bár olykor ruhámat magam foltozom,

S folyton kirabolnak, ezt ki érti meg?
Isten országa mégis, folyvást szépül,
Jut benne elég hely, hidd el, bárkinek.

27.SZONETT - CSUDASZARVAS

Kel keleten küllős kelő fényesünk,
Hosszú éjre bíbor fénnel ébredünk,
Felkel csudánk, fényt lövellő csillagunk,
Körös, küllős Napistenünk, itt vagyunk.

Csudaszarvas éji égi őslakunk,
Őriz minket mindörökké hős Napunk,
Napistenünk orcája tűz, sárarany,
Éji égen arany napból mennyi van!

Minden csillag izzó, fényes, villogó,
Tűztároló, szikraontó, csillogó,
Csudaszarvas éji égbolt fényese,

Ki az égre csillaglábon érkeze,
Mutatja hős Magok fényes hazáját,
Éji űrben emelgeti patáját.

28.SZONETT - EGYSZERŰ SZERELMES VERS

Ildi végre, ím kimondom,
Messze röppen mind' a gondom,
Mikor égő szerelemmel,
Ölelhetlek két szememmel.

A szerelem sötét verem,
Mégis, én is belé esem,
Olyan vagyok, mint a páva,
Fejem kába, arcom báva.

Szólnak hozzám kicsik, nagyok,
Ne szóljatok, süket vagyok,
Hozzám szólnak, kiabálnak,

Tőlem akármit csinálnak,
Én csak Ildi, érted égek,
Mert szeretlek nagyon Téged!

29. SZONETT - HOLDLEÁNY

Verseket csak néki írok,
Másra gondolni se bírok,
Forr az eszem, szédül, kering,
Szerelemnek tengerén ring.

Vészes tenger a szerelem,
Rabul ejtő élő elem,
Szomjúhomat nem enyhíti,
Ám kedvemet felderíti.

Vonzó mágnes ez a leány,
Hold világít szép homlokán,
Gondolatom csak felé száll,

Mindig körülötte kószál,
Napfénnel veteksző erő
E csábító, tündöklő nő!

30. SZONETT - A REJTÉLYES LÁNY

Titokzatos, csodás e lány,
Kecses ívű édes mosoly,
Vidám szeme szép és komoly,
Bűv mosolyú titkos talány.

Csinos arca tündér rejtek,
Csodás leány, szép bajadér,
Fitos orra orromhoz ér,
Mitől mindent elfelejtek.

Mozgása kecs, hangja ígéz,
Mester mívű tökély termet,
Szépségének hol a titka?

E leánytól megáll az ész!
Karja rabtartó kalitka,
Fonja rám a hő szerelmet.

31. SZONETT - HANGOK

Mit dallamok, bársonyos zengő ritmusok,
Mit muzsika, te lélek mennyei tükre,
Ha hangja, mint érzelmes szél susog,
Halled szavait, de nem gondolsz értelmükre.

Áradnak csengő hangjai, körbe fonnak,
Hangból szőtt hálóra kerül az akarat.
Ézüst mágnesként vonzva magukhoz vonnak,
Rabul ejt hangja, mint háló a madarat.

Bongó, csengő hangok, végtelen térzene,
Értelmem mintha tündérnyelven értene,
Zengő-csengő hangját hallgatom derülve.

Ha szól a kedves, s szeme is rám tündököl,
S hangáradatában úszom elmerülve,
Édes, csábító hangja mindent elsöpör.

32. SZONETT - SZAVAK

Szavak, aranyló gyöngysort fonjatok,
Arany legyen benne minden atom,
Arany hangból mérje akaratom,
Mindent, mi van, aranyba vonjatok.

Aranyat mérős dallam ütemben
Ontson száz szóékszer a tudatom.
A legszebbik szógyöngysort kutatom,
Mely csak teremhet hű szerelemben.

Arany hárfa húrja zengje nevét.
Arany lant, s líra ad háttérzenét,
S a szógyöngyök aranylón hevülnek,

Pihén libbenve nyakára ülnek,
Aranyló nyakláncként őt díszítik,
Kik látják őt, istennőnek hiszik.

33. SZONETT - SZERELMES SZÉP VERS

Szerelmes szép verset kéne írni most,
Élő tüztől ékest, tajtékost, habost,
Dicsérni őt a nyár piros dalával,
Színarany mezők bő gazdagságával.

Mi szűk a szókincs, mert nincs is annyi szó,
Mivel tükrözhető, az, ami való,
Az, ami bejárná a tért, csillogón,
Dicsérve őt minden eljövő koron.

Dicsérni őt a nyár forró dalával,
Égő szerelem kínzó fájdalmával,
Víg füttel, mit a málinkó énekel,

Hő szent szerelem, ki tudja, mint fogan,
Mitől van az, hogy tűzforró fénye kel?
Szerelmes szép verset írok boldogan.

34. SZONETT - MONDATOK

Szálljatok fényes tündöklő mondatok,
Mert kopár és néma ez a tág világ,
Szavakból teremjen benne száz virág,
Tündöklő mondatok hozzá szóljatok!

Mondatok szálljatok, vigyétek nevét,
Szépsége hírét mind a végtelenbe,
Bája erejét szét a négy elembe,
Csodálatos lánynak csinos lényegét.

Fehér téridőben rezgő kristályból,
Melyben szerelmi tűz bíbora lángol,
Szoborba faragni, élő szóba fonni,

Szoborba mérni, színkristályba vonni,
Őt, magát bevonni mondat-szoborba,
Befogni báját csupán néhány sorba.

35. SZONETT - HIDEG JAMBUSOK

Antik szobor szabálya, mérve,
Modern sorok feszült zenéje,
A próza tiszta rendű érve
Kimért, hideg, a szív reménye

Szerelmi láng, nem érhet ésszel
Megérthetőhöz, égbe vész el
A vágy, a kedve, esküvéssel
Fogadhatod, kemény merésszel,

Mi teljesül, ha vágysz utána,
Remény, te foghatatlan éke
Fajunknak, oly közel jutottál

Eszemhez, álmom kék kódébe
Hasít a fény, mi szebb a lány a
Leírt, kihűlt, rideg soroknál!

36. SZONETT - SZERELMI DAL

Tudom, a déli nap derűje fénylik
Arany szívednek ékes, víg álmain.
Szép tündéri lány, szép arcod fehérlik
Kék türkiz jövőnknek gyöngy hullámain.

Más semmi sem, csakis szerelmed számít,
Tűnj el mihaszna bú, s te dőre bánat,
Csalárd ígéret minket el nem ámit,
Karomba zárom szép, okos arámat.

Ne játsszon színt velem csavaros elméd,
Segítek, érd el szíved vágya célját,
S ne forgasd a szerelmi tűr acélját,

Én sem feszítem szerelmem türelmét,
Mindent megteszek szerelmem teérted,
Forró, tüzes csókom biztosan érted.

37. SZONETT - FÉNYCSOKOR AJÁNDÉKBA

Díszes csokorba gyűjtve mind a fényt,
Sárgán villanó, lángoló tűneményt,
Vertarany hajnali pehelylő derűt,
Piros fényesőt, izzó kohó-szerűt,

Harsogó zöldet, mely lombokra hullt,
Ezüstös szürkét, mely tavakból fakult,
Lilát, a szélvihar dölyfös hírnökét,
Mélyvöröset, égetőn bíborló tökélyt,

Átnyújtani Néked mind a fényeket,
Nem homályosítná szép smaragd szemed,
Csodálni, amint a fénytenger borít,

Lágy, hulló fénypihék öveznék arcod,
És érezném, karom magamhoz szorít,
Mint mély szorítja kristályá a kvarcot.

38. SZONETT - AZ IDŐTÓ PARTJÁN

Hull az esti homály, toccsan a tóban
Egy sikamlós kishal. Elsuhanóban
A szálkás évek uszonyos menete.
Forog az idő fényküllős kereke.

Csend van. Kéklő vízből szökken a fény ki.
Hajló fütty csicsereg, s a szürke égi,
Telt, vízhasú fellegek tova futnak.
Vége van egyszer mindig minden útnak.

Fenn fényremegés, s lám, már hallik a zaj,
Repülő suhan át, s a vízről kacaj
Hullámszik felém, az idő kibomlik.

Eltévedt lepke kering, a neon ragyog,
Magas az ég s magam oly mélyen vagyok,
Bár valahol messze magas hegy oromlik.

39. SZONETT - FANTASZTIKUS RANDEVÚ

Áramló kék időpelyhek nesztelen
Hullámmással járnak velem szüntelen.
Lobogó lángok az égen hajlongva
Infra színpompát ontanak a Holdra.

Keresem kibomló jövőnk vonalát.
Eljött az este, de még minden kuszált.
Figyelem az ég hajladozását,
S tajtékszó múltunk túláradását.

Megyek az estben, hol szitálnak ködök,
Sárga lámpafények néma őrködők,
Halk zajok, az utca légzik csendesen.

Pár perc, a végén már biztos vársz reám,
Kutatva nézlek, téged keres szemem,
S ím megtaláltalak, szép csillagleány!

40. SZONETT - AZ ÉLET TRAGÉDIÁJA

Most, hogy gyűszűnyi igazságot értek
Az élet s létezés folyamatából,
Hej, szűk lett a föld, tennem oly temérdek,
Mert hív játszani a méretlen távol.

Lián az igazság, kusza szövedék,
Hol türkiz kolibrik, mint a kvantumok,
Az agy sorspályáin szállnak, de elég
Egy szép női arc, s nyílnak új paktumok.

Rendje a világnak egység s ellentét,
Mik vagyunk mi? Csak illanó lepkék,
Szárnyunkról lehull az élet hímpora,

Marad a végtelen gyöngyház bíbora.
Létünk, mint nyári rőtáfony, megfakul,
Szikrát csíhol csak, s a csúcsról mélybe hull.

41. SZONETT - A NAP GYERMEKÉHEZ

Sötétlő egekből szürkén csobogó
Jeges hóenyészet, kihűlt hófolyó,
S te Tél, daróc kámzsás, kedvölő barát,
Jéghártyás pocsolják ragacsos sarát,

Csak ezt adod nekem, és semmi többet?
Szívemben jég ég, és jégpók kötözget
Sűrű jégpókhálót, s jeges hópenész
Bimbózik, minden zugában hó enyész!

Tél, te szolgálja hófödte északnak!
Éked száz jégkristály, nem gyémántkarát,
Add szépségedet örültnek, színvaknak.

Én a fényt imádom, az energiát,
Aranyló csillagunk napszülött fiát,
Ki egekbe tör, mint magas Ararát.

42. SZONETT - VÁGY A JÖVŐ ÉVSZÁZAD UTÁN

Szeretném látni a jövő évszázadot,
Felhőket karcoló magas palotákat,
De nem egy félhalott betonsivatagot,
Szeretnék még látni dús, zöldellő fákat.

Kincset, rengeteget, melyet Isten adott,
Magasban ívelő önmozgó járdákat,
Sétáló légtaxit, kincses kirakatot,
Karórán vidifont, s száz tündöklő házat.

Fenn és lenn a város mives formán rakott,
Mindenütt gazdagság, fejlődés, pompázat,
Óh, de fák nélkül a beton s üveg halott.

Lesz-e mi mosolyra vonja keser szádat?
Lesz, aki öntözi a csírázó magot?
Vajon milyen lesz a jövő évszázad?

43. SZONETT - VÁGY A JÖVŐ ÉVEZRED UTÁN

Száraz farönkök között fekszem napozva,
Égről a Nap sárarany fényesőt szítál,
Fekszem mozdulatlan, lelkemben orozva
Acsarg az ősz idő, e hatalmas király.

Őszült idő rabja lennék én, kis szolgál,
Ki mérhetetlen hatalmából csipeget?
Percekből épített életét ápolva
Nem tudja, mily tenger kéklik a hegy megett?

Dísz lennék, mit bárhol leszakít magának?
Tán igen, de lelkemből szilaj ár árad,
Ne hordjam palástját a dölyfőlő Mának!

Legyek a Jövőnek szerelmes gyermeke,
Ahol még nem szántott pusztító ész-eke,
Honom az űr legyen, s lakom e földteke!

44. SZONETT - HOLDJÁRÓBAN

Holdi tenger porló, sívó sivataga,
Óceányi homok, pora omló, laza,
Rajta át hajóval siklasz, úszhatsz haza,
Sík e tenger puszta, a pusztítás maga.

Holdjáró hajónk a víg száguldás ura,
Siklik a homokon, port dobál az égre,
Arany por hull alá az égből a stégre,
Éj égből arany hó a varázskapura.

Billen hajónk, fordul, kerülve a szikla,
Éles kráterhegyek ölében ezüst vár,
Lakógömbök sora zöld földfényben ragyog.

Ablakom világít, kicsi arany szikra,
Hajónk kiköt, látom, környékünk mily kopár,
Mégis szívem örül, újra otthon vagyok.

45. SZONETT - NAPVITORLÁSOK

Száguldanak a napvitorlások,
Hajtja őket a Napból jövő fény,
Űrbéli aranyos villanások,
Mindőjük egy-egy égi tünemény.

Három kilométer a vitorla,
Mikronnyi vékony színarany lemez,
Könnyű műanyag s üveg a gondola,
Benne a hajós a Nappal szemez.

Suhan a vitorlás, célja a Hold,
Ezüst pettyek a fekete úrben,
Hajósok nevét ajkadon sorold.

Igazi sport ez, milliók nézik,
Lepkék úsznak fenn egy csodás kűrben,
Holdlakók szemét, lásd, megigézik.

46. SZONETT - HETEVÉNY

Égi csoda, hét fény, hét csillag, Hetevény,
Hét Háza a Fénynek, éjünk tündöklőse,
Tejszínhab cukorral, fényt habzó televény,
Fényes hét csillag, csillagköd hét küllőse.

Tejfehér köd és csillagok, a Fiastyúk,
Égi úrben úsznak a szárnyas Plejádok,
Magasan szárnyaló, úszó fehér hattyúk,
Tündöklő szépségű gyönyörű leányok.

Porcukor halmazban szikrázó gyémántok,
Tündökletes szépség, soha meg nem szűnik,

Hatalmas csillagok, fehér elefántok.
Fényhajójuk úszik lassan imbolyogva,
Elszállnak hirtelen, mikor az éj tűnik,
Így van ez az idők kezdetétől fogva.

47. SZONETT - TÖRVÉNY

Isteni törvény, Tor hatalmas fénye,
Tör-Fény, tört idők, múlt idők erénye,
Tor Fények Tára, Napországi Tóra,
Emlékezz a nagy bölcsesség tudóra!

Nagy Mózes urunk, Ifjú-Ház, a magyar,
Könyvelvet készít, vésője kőbe mar,
Mosz-E urunk, tudós, ő a Nap mása,
Ra-Moszék sarja, pap a hivatása.

Isteni vezére jó magyaroknak,
Kőnévtárban már a Tízparancsolat,

Történelmünk ragyog, szép históriánk.
Mutass törvényt szegény botorkálóknak,
Törvényünkről vedd el, Gonosz, mancsodat,
Hős Tóriánk fénye ragyogj, égi láng!

48. SZONETT - KEDVESKEDÉS I.

Légy kicsi fecske a villanydrót huzalon,
Cserke csicsörgéssel melegítsd a napot
Hűvös hajnali reggeleken, s tova szállj,
Amikor jön az ősz, meg a jég, hidegen.

Légy dús pázsitok orchideája, midőn
Újra tavasz jő, s zöldbe borítja a fát,
Minden zöld odacsődül ahol te leszel,
Zöld bársony fényű, borongós bíború lány!

Légy az Ünő, a csodált égi királynő,
Hívó isteni lény, a világ csillaga,

Kozmoszi társ, aki küldött, ősi erény!
Légy a tavasz szent istennője, fehér nő,
Szűzi lepelben áldd meg a föld erejét,
Kozmoszi úrnőt, engedd, látni tebenned!

49. SZONETT - KEDVESKEDÉS II.

Oly gyönyörű a hajad, mint ott fenn a világűr,
Rajta a szikrázó pici fények a csillagok,
És a ruhád vonalában a mesteri ívek,
Mint a Halál birodalma, annyira végzetes.

Kék szembogaradban az élet fénye világít,
Szikrázó sugarától fénylik az írisz,
Éle, ha villan, akár tán átfúrja a lelkem,
Lángja a nap fényét képes ezüstbe takarni.

Hejh, nézz te reám epekedve, isteni delnő,
Fénylő villámod te szemed ne röptse belém,

Hisz a nagy Gilgámes utóda áll teelőtted.
Kedves, vess rám őzike, lágy sugarú pillantást,
Ints az ezüst kezeiddel hívó mozdulatot,
S vond szép mosolyodra vidáman az isteni szád!

50. SZONETT - CSÍKSOMLYÓ

Csík a Szik, az arany, mint tojás szike,
Szikel Aranyország, lásd, a Szikta is,
Csík a Tigeris úr, nevén érzik-e?
Szik El Tigrisország, védő, nagy pais.

Somlyó sólyom bizony, Szolimok éke,
Sólymosok zászlaján szent Turul madár,
Sólyom másként Sálom, neve a béke,
Sólyom a Napisten, övé a határ.

Sólyom a Szentlélek, nagy Líl jelképe,
Szent égi hármasság ősi egyike,
Hol a Nap szárnyal, mind az ő vidéke.

Csík-Solymán a székely egek ura előtt
Térdre borul hajnal, zeng az ős ige,
Fenn sólyom suhan át, jelzi szép Kelőt!

51. SZONETT - ERIDU

Leszállt a hatalom, leszállt a királyság,
Égi magasságból a földre alászállt,
Eriduba szállott, Eridj városába,
Udu nép várába, Nap palotájába.

Udu forró napja tüzel le a földre,
Aranyló sugarat ont le mindörökre,
Eridu Erős Nap, Magor oroszlánja,
Dicső magyar ember déli hős titánja.

Székkurat emeltek középre eleink,
Nagy Ten, hol pihenhet, mikor, kedve szerint,
Övezték magasló fallal falujukat,

Száz fényes templomban imádták urukat,
Tenger kikötőjén állott számos gálya,
Eridu a magor egyik őshazája!

52. SZONETT - BADTABIRA

Leszállt a királyság, leszállt az égből,
Eriduból szállott Bad Tabirára,
Isten hatalma kék ég közepéből,
Leszállt a Borok Nunája partjára.

El-Obejd buckája alatt már Szibar,
Tüzes, forró fény hull, romló az ebéd,
Nem zeng már itt szumer ősi harci dal,

Nem veti Szum úrra már a Nap hevét.
Bad Tabira halott, szabírok Dabja,
ÉN, a Mén, a LÓ-Úr, - ÉN Mén Lú An-Na,

ÉN, Mennyei Gál Úr, - ÉN Mén Gál An-Na,
Sírjukban fekszenek, arany királyok,
Dumusid pásztor szemén időhályog,
Tabír alatt, de él Magúr, a Napja!

53. SZONETT - UNUG

Unug szent városa ungárok hazája,
Isteni Gilgames falait építé,
Unugártól hemzseg Bor folyó lapálya,
Szorgos szumer kezük kapuit készíté.

Héroszi Hórusz ő, Dumuzid, a pásztor,
Nagy ősapja vala, nagy hős Lugál-Banda,
Nem számít, hajléka palota, vagy sátor,
Utóda Etana, s Adapa, nem sanda.

Unug a közösség, nevük később Uruk,
Erek is e város, mai nyelven Örök,
Úr-Mag nagy királya volt mindig az uruk!

Ám az idő küllő állandóan pörög,
Uruk örök helyén, leomlott várában,
Csak a múlt kavarg, ritkuló párában.

54. SZONETT - SURUPPAK

Özönvíz előtti idők városa,
Sziruppal töltött folyóágyak mellett,
Szumerok, ló urak, öklelő kosa,
Nyájad juha nem kost, egeret ellett.

Utódaid, látod, lezüllött korcsok,
Idegen ősbatak tapodják fejük,
Vodkát vedelnek, szürcsölik a borscsot,
Korccsá lett a testük, korcs a szellemük.

Utódok szokását gyakran majmolják,
Pa urak isteni ága nem ragyog,
Zabálják, mint kutyák, mások ételét,

Mit hazudnak nekik, bambán gajdolják,
Zavart agyú népség zavartan gagyog,
Tudó király mentsd meg néped életét!

55. SZONETT - NIPPUR

Níp Purja, a nép aranyló víg ura,
Nép az úr e helyt, Pór az úr, dicső ház,
Nibru neved nekem bizony nem fura,
Párduc Nap vagy, aki egünkön pompáz.

Mezőpotám ország síkján állottál,
Mező két víz ország legközepében,
Dicső eleinknek városa voltál,
Istenek laktak tenplom hűvösében.

Enlil főistennek, Lél Ék istennek,
É-Kur a temploma, Hegy Ura, Ék Ház,

Mit serény néped Lehelnek épített,
Gimil-Ninurtán itt bíz végig vernek,
Ő pedig csőstül háromszor megfizet,
Lásd, az utód dicső sorsodon méláz.

56. SZONETT - LAGASH

Dicső város, dísze Don Tu hazának,
Magas Én-Inmár és nagy falú Girszu,
Földeden fényes, nagy istenek járnak,
Ba'U Dag, a Boldog, Enlil, s Nin-Girszu.

Lagash, te ős Lakásh, többi lakosod
Tán Szapárta, s Lake-Dajmón fia lett,
Lakónia ura harcias kosod,
Kit a Sors Tájhetosz tájára vetett?

Nagy Úr-Nansze, várost szépítő király,
S É-Anna-Dú, Ég-Ház-Napja, te Átum,

S te, Én-Teména, a temén vezére,
Vagy Én-Mét-Ana, Mag-Ár-Úr, égi táj,
S Én-Gil-Sza-fi, Kagán, lásd, jön a fátum,
Sorsod felszállni a hírnév egére.

57. SZONETT - SZIPPAR

Ős Ház ez a város, sok-sok szíp házzal,
Szíp Isten háztája ten-plommal, százzal,
Szabírok, szapírok ősi telepe,
Isteni Pa-Udum tündér szeglete.

Szapárok, szavárdok, szubardok vára,
Ősi bölcsességnek, tudásnak tára,
Mágusok, mag ősök fényes őrhelye,
En-Mén Dúr An-Na úr, király a feje.

Pár a kettő, a Ház, ő a Par-Aó,
Innen származik a dicső Fár-Aó.
Per-Aa „magas ház, magúrból ered,

Arra nem húzódott ős élettered,
Szippar mágusai Jézust tanítják,
Mindörökké hálás nekik a világ.

58. SZONETT - KIS

Hatalmas nagy város, királyi erőd,
Egész földre terjed isteni erőd,
Özönvizek után, ki a legnagyobb,
Ki az egész földet dicsón uralod!
Ga-Úr alapított, ő a fő urad,

Gula-Níd-Aba úr jövőt néz, kutat,
Galibum Galibás, napos fő, napúr,
Kalumum kedvence a kékes lazúr.
Atabba Aba Aty, Árpium Árpim,

Etana, a pásztor, hej, nem akárkim.
Kis, a kies város, ura a tájnak,

Urai nem látnak semmit akadálynak,
En-Men-Berek őse nagy Agga apja,
Agga a kisi nép díszes kalapja.

59. SZONETT - URU SOLYMA

Uru Solyma volt eredeti őse neve,
Ötven évszázada állnak már falai,
Ima száll az Úrhoz, napimádók heve,
Papjai ajkáról szállanak dalai.

Szállanak a Sólýom, Szentlélek igéi,
Végtelenbe száll fel sólýmunk, fehér Sálem,
Szálló Sol madara, szent neve is égi,
Sólýmunk fészke nevét mondd ki, Jeruzsálem.

Ur Solyma magyar vár, Isten szent sziklája,
Kastélya Istennek szép pihenő helye,
Turul madár Isten Szentlélek madara,

Ízráél Izzó Rá, népünk ősi tája,
Turul a sólýmoknak, galamboknak feje,
Urusolyma, íme, Istennek udvara.

60. SZONETT - UR

Ősi Ur város! Mező Potám ország
Zöld rónájának tündöklő gyöngyszeme!
Falad közt keresni élőt botorság,
Nem zeng itt már lyra és hárfa zene!

Elhagytak lakóid, távozott Ábrám,
Taré, a Táj Réje, apja honn maradt,
Arcunk fényes nap, ezt jelenti ábrám,
Nap apánk, az Ábra, lásd, tovább haladt.

Lugál, Ló Fő király, mondd el, merre jársz,
Követed a Napot, az égi gímet?
Szangu, Úr istene, mondd csak, mire vársz?

Csillagállást figyelsz, játszod a hímet?
Csangú családoknál Ur népét leled,
Szemere törzsnél nemzedet észleled!

61. SZONETT - TELLO

Ósi ungár város, Dél nagy gyémántja!
Vakbuzgó történész, szemed nem bántja?
Tello magyarul van, Tellő Nap neve,
Tüzet gyújt szívembe máig tűz heve.
Tellő, mint a Tele, déli ég Dele,

Tél az északi rész ellentétele.
Görög is megkapta, deil alakban,
Délosz, Delfi, Delfin, dél van a magban.
Tello Lagás magja, Tell domb, hegy, tető,

Törökben, arabban észbe égető.
Vitéz bajnokunk ő, nagy Toldi Miklós,

Dicső szabadsághős, uri Tell Vilmos.
Tello a Nap, Tell úr, Tel, Teljes, Tellő,
Unug Ár népének örökké kellő.

62. SZONETT - ARATTA

Fényes, gazdag város, ősi nagy Aratta,
Hol ősünk a mezőt százszor is aratta,
Kikelet telepe, aranyos Ár Atya,
Népednek emelte tündöklő Rá Atya.

Ara Ata isten aratás istene,
Niszai mezőkön élt népünknek fele,
Ara Ata a Nap, jó Arany Atyácska,
Arany búzából lett aranyos kalácska.

Ararát Hegyatya, aranynapos főcske,
Akin ezüst szikráz, hó hull rá, s esőcske,
Boldog-Szán országnak türkize, aranya,

Garmadával kincse, bő és gazdag tanya.
Lú Gál Banda kérte, hidd el, meg is kapta,
Fényes ősvárosunk, megvagy ám Aratta!

63. SZONETT - BORSZIPPA

Ősi szumir város, neved színmagyar,
Néped dolgos fajta, hegységi szabar,
Bor folyó síkságán néped, ki fárad,
Istennek állított toronyló várad.

Bor Szép Fa, nevednek ez jelentése,
Titkos és nagyszerű ősi szépsége,
Borvíz neked mára semmit sem jelent,
Szíp ősi, isteni, mint szépapa, szent!

Uraltad a mezőt, dicső Borszippa,
Messze tőled társad, kőváras Lippa,
Bura Nuna partján tündéri úrszág.

Itt uralkodott isteni Nin-Húrszág,
Kent királyok sora várad uralta,
Mit tegyen a szent nép, Isten sugallta.

64. SZONETT - LARAK

Harmadik ősváros, dicső, nagy Larak,
Hová tűntek már a telt, forró nyarak?
Hová lett sereged, rengeteg házad,
Tova tűnt korodtól negyvenöt század.

Ám a dicsőséged ma is fenn ragyog,
Örökkön örökké világít napod,
Te a rakott hely vagy, a hely szép fénye,
Rakott helyen a La, magyar nyelv ténye.

Neved értelmét a La helyre rakja,
Ősnyelvtől a neved minden darabja,
La hely napjai, La föld arany rái,

Házi kisistenek égi csudái,
En-Sib-Zi nagyurad jól megépített,
Szép, Szepezd és Sepsi építi hited.

65. SZONETT - KOPONYÁNYI MONYÓK

Ejh, te ici-pici, koponyányi ember,
Alvilági bajnok, bajszos és szakállas,
Kalpagod karimás, szakállad földet ver,
Nagy bunyózó vagy te, erős, szőrös, vállas.

Nem állít meg téged hegy-völgy, folyó, tenger,
Hősöknek hasáról kedveled a kását,
Tiéd is Evilág, napfördette henger,
Nem találni rajta törpeséged mását.

Mikor egy héroszra ráborul a szender,
Lehet május, akár szeptember, november,

Erdődből előbújsz, koponyányi ember.
Kell egy adok-kapok, nálad ez a tender,
Bár nem vagy rossz fiú, sem barbár, sem berber,
Viszont a szakállad olyan, mint a kender.

66. SZONETT - KES

Dicső unug város, Szumer lankáin,
Tönkre tett a belharc, Ábel és Káin,
Kesz törzsünk őshona, dicső falaid
Fölött a sívó szél ág-bogot hajít.
Kaszi törzsünk népe messze vándorolt,

Útjuk mutatója fénylő Nap, s a Hold,
Szent kezük a népük sorsát készíti,
Mindennapjaikat csínnal díszíti.
Mondják, Kesh törzsünkről, keszeg volt neve,

Híg agynak, mint tudod, híg lesz a leve,
An-Khíses szent Torja keszi vezére,

Házassági szert tett Aphroditére,
Mennyei Khíses úr, istennő férje,
Néped végtelen égi áldás érje!

67. SZONETT - OLYMPUS MONS

Óriási gigász, eget verő titán,
Föfögő nagy vulkán, égre meredő,
Jövök hajómon, mely acél és titán,
Vizsgálat alatt a sok lávaredő.

Függélyes sziklafal meredek lábad,
Kapaszkodni ott lehetetlen dolog,
Sok merész hegymászó, ha lát, elsápad,
Csendesen, szóttanul odébb oldalog.

Legyezőszerűen terül szét lávád,
Ezer a szakadék és szűk hegyszoros,
Hajnalhasadtával szétfoszlik párád,

Elöttem tündököl ezer vízesés,
Fel, a kalderához, az út gyöngyporos,
Nincs még egy titánhegy, amely ily mesés.

68. SZONETT - ALPESI SZAKADÉK

Magasló hegyormok döfködnek feketén,
Tüskés hegygerincek, éles sziklabércek,
Alpesi hegylánc az innenső holdtekén,
Égbe nyúló csúcsok, fekete lúdvércek.

Mily iszonyú erő szakította ketté
Ezüstön bíborló, sorjázó hegyláncod?
Melyik isten tette, hajh, számkivetetté
Holdkő csúcsaidon játszó árnyéktáncod?

Rengő, ringó árnyak örült kartáncára
Isteni tenyér él sújtott le haraggal?
Holdbéli Alpoknak sebet az arcára

Ily iszonyú vágást, vajon ki tehette?
Vagy csak egy meteor sújtott le itt garral,
Alpok szakadékát az vágta, vetette?

69. SZONETT - OBERONI SZÉLSZIRÉNEK

Oberoni szélszirének,
Szarvas szelek, szúró rének,
Szirénei Oberonnak,
Ködországnak, ködvadonnak.

Jeges ködök széltölcsére
Oberonnak szélsziréne,
Torlaszt torló tornádója
Szélszirének kézfogója.

Páratölcsér pörgő, forgó,
Fekete szél bús komorló,
Szélördögök táncos hona,

Szélpaloták hűs balkona,
Forgószelek táncos száza
Oberonnak légi háza.

70. SZONETT - MÉNRÓT

Mén Rót, te mennyei rőt uraság,
Vörös Oroszlán, izzó Nap, a Pán,
Népünk fénye, az égi igazság,
Te dúsgazdag nábob, te égi Bán.

Kilenc Vitéz, Vezér, vörös Rózsa,
Tündöklő kék ég tüzes virágja,
Dús magvú kalász, ég Árdilusa,
Mag Úr, te Ten lángos oroszlánja.

Kaszás, Nimród, nép kedves atyja,
Gilgames, Enkidu, nagy Vadász,
Nim Rúd, Oroszlán Rúd, mennyek hőse,

Magor úr, ki az életet adja,
Orion, Hunor, Hunter, Óriás,
Mag urak dicső, isteni őse!

71. SZONETT - MAGOR

Tűzküllős kerekű, lángoló maghor,
Arany, fehér, bíbor koronás Magor,
Te Nap-Király-Isten, mag urak fénye,
Égi igéző, megyerek reménye.

Makhor, Ur-Mag, Mahur, lángos oroszlán,
Nyári napfordulón tűzszemű titán,
Égen át vágatsz tündöklő lovadon,
Amíg pihensz, kihűl, hideg a föld-vadon.

Magor, menyei Mag, ura az égnek,
Ura a tájnak, hol táborok égnek,
Te Fény, Rész, Napisten, tekints népedre,

Kinek hallása mára gyenge, ferde,
Tekints a magyarra, Te En-fiadra,
Szegény hajszozt, üzőtt, pusztuló vadra!

72. SZONETT - HUNOR

Ég Ura, Égi Ügy, víg Unug ura,
Unug Árja, hungár arany hadura,
Hunok fényes apja, tüzes hadisten,
Igazságodra nagy szükség van itten.

Lezüllött erkölcs pusztulásunk oka,
Nem ismer már téged a sok unoka,
Elfelejté nyelvét, huncut lett a hon,
Moslékon él, és nem jó búzamagon.

Megunta nevét, undok módon hörög,
Még a dzsungár is már barbár, vad török,
Unja az Őshazát, hun élte napját,

Hun fellelhetné égi Édesapját,
Hunor, hatalmas úr, tégy igazságot:
A sok zülléstől mentsd meg a világot!

73. SZONETT - SZÉP ENÉ

Csudás istennőnk, isteni őszanya,
Te, az En, mindőnk lényege és őse,
Segíts mirajtunk, támad a vad banya,
Védd meg népedet, Isten ismerőse!

Te vagy Ünő, csillagos égboltunk,
Nappal Égő Egünk, a Csuda Szarvas,
Tán elhagytál minket, csillag égboltunk,
Vagy a banya lett ennyire hatalmas?

Te vagy az Égi Ív, Éva őszasszony,
Min Rúd, Mennyei Rúd, hű felesége,
A sok munka téged el ne fáraszson,

Enéh, s Enikő, tündér édesanya,
Hunor s Magor anyja, kék egünk éke,
Napsugár asszony, égszín ég aranya.

74. SZONETT - EMESE

Meséink asszonya, Ten felesége,
Meseországnak fényes királynője,
Legfőbb istenasszony, Ég ékessége,
Csuda-Szarvas-nép ragyogó delnője.

Te, az aranyló nyár, bőség, gazdagság,
Is-Ten, aki Tész, a teremtés ura,
Emes a családé, ő az Anyaság,
Ten a „tenni” szavunk, a nép hadura.

Emese háza maga a rőt Nap,
Nyáron ő a király, a nyár istene,

Aranyszín köntösben az Emese-pap.
Késői leányid a sok Emese,
A Te életed a nép története,
Nagy Ősanya vagy te, Ten szép hitvese.

75. SZONETT - TÜNDÉR SZÉP ILONA

Aranyszőke hajad villan az égen,
Mint éjszín éjszaka arany Tejútja,
Égszín igéződ ég tűzgyémántképpen,
Tündöklő szemed a szerelem kútja.

Gyönyörű arcodon bíborpír parázs,
Tulipiros ajkad izzó rózsavér,
Hangod selyme vonzó, bűbájoló varázs,
Fogad csillogása szép ezüst telér.

Vagy az Élő Anya, bőröd gyöngyházfény,
Apád tündérkirály, honod Szapárta,
Ha nem vagy velünk, a világ oly kongó,

Üres, kihalt, hideg, ködben borongó,
Szépség istennője: koronád pártá,
Te hitvesi hűség, csudás tünemény.

76. SZONETT - ANA

Magorok ősanyja, dicsőség néked,
Hatalmas istennő, Tejút az éked,
Te Teljesség Útja, a nagy Gál Axis,
Szoknyád hosszan omló, redős és maxis.

Te büszke nagy anya, unug istennő,
Ragyogó, tündöklő, fényszóró delnő,
Égi nagy felsőbbség, arany fényesség,
Isteni világban női ékesség.

Mén-Rót hív asszonya, nagy égi anya,
Narfény és csillagfény sárga aranya,
Égből a fejünkre szent áldást öntő,

Minden reggel újra reánk köszöntő,
Minket megcsókoló, Ana, az édes,
Űrből alászálló, fényes fenséges.

77. SZONETT - É

Ó, nagy É, magas tündéri épület,
É utak vezetnek ezüst ajtódhoz,
Égfehérbe vesző kék nyílásodhoz,
Reád tekintve elfog a szédület.

Az Éh a Hé, a Gé lenn, az Ég a fenti,
A Hé a tűz, a Hél, a Kélő Napod,
Az Éh szent, tiszta, isteni állapot,
Gé a Föld, az Ég az Istent jelenti.

Az Ék a csillag, az Éj ezüst téte,
É utak É palotákhoz vezetnek,
Isteni tündék égi kastélyába,

Fel az égbe, az istenek honába,
Egünk a Nagy Ház, hol komolyan vesznek,
Az Éj az Ég csillagos ellentéte.

78. SZONETT - RÁ

Déli Napisten, sárarany ékesség,
Te, a Ra, a Rá, felrepülsz az égre,
Köszöntünk téged, üdv, erő, békesség,
Önts üde telt fényt erre a vidékre!

Hajnal, a Menny kapuján csolnakodon
Kihajózol az égi tengerekre,
Segíteni a lenti boldogokon,
Arany fényt ontasz a jó emberekre.

Vagy te az Ár is, az isteni Arány,
Az aranyló Kör, a tökéletesség,

Rád nézve látni, az ember mily parány,
Karod a sugárod, szárarany dárda,
Árassz arany fénnel, ó Rá, csak tessék,
Szikrázzon a millió fénypetárda.

79. SZONETT - ISTEN

Mondád, legyen fény, és lőn világosság,
Nagy Ten, tenni csak Te tudsz, nagy teremtő,
Imád téged a bús, magyar lakosság,
Minket a bajból állandón kimentő!

Vagy te az Ős, Is, Íz, meg az izzó Ész,
Minden tűz és fény, izzás alkotója,
Égi Egyetem vagy, az ősi Egész,
Minden égő csillag létrehozója.

Az Ég vagy te, Isten, Égház a házad,
Égházat épít néked szegény néped,
Viruljon, mint virág, a Te egyházad!

Szívünk felderül, fénykarod, ha tárod,
Aranyló napocska mintázza a képed,
Mindenek Tudója, fény a határod.

80. SZONETT - A

Égi vizek áramolva tobzódnak,
Földi vizek sodrozódva sodródnak,
Az „A” Isten égi vize, a nagy Jó,
Lenn a földön összegyűlve Fő-Fo-Lyó.

Pa-Jó, Folyó, Sa-Jó, Si-Jó, Berek-Jó,
Rajtuk úszik hajló fából a hajó,
Magyar folyó messze táji Huang-ho,
Arra folyik a Fej-Folyó, a Vej-ho.

Ja, Aj, Jo, Jah vizet jelent, mint Aha,
Egyiptomi szent meg a víz, s az Aqua,
Latin Aqua, magyar Acsa, ugyanaz,

Joki finn Jó, Kis-Jón folyó, ha csurog,
Csurog folyó, benne krokó acsarog,
Egyik déli folyónkra se nincs panasz.

83. SZONETT - IÓ-BÉLI KÉNVULKÁNOK

Ió-béli kénvulkánok,
Sárga hegyek, ördög kánok,
Poklok tüzét szerte szórók,
Világító ördög kórók.

Aranybarna kéntengerek,
Bíborvörös, olvadt hegyek,
Kénsárga szín süllyedékek,
Kénmocsárba vert hegyékek.

Kürtőtőkben ördög kúszik,
Lávaárban sátán úszik,
Kénes felhő omlik elő,

Belfegor jó, tizenkettő,
Belzebub ül kéntornyára,
Lucifernek kapujába.

84. SZONETT - A CERESZI DISZNÓ DALA

Disznó vagyok, rőf, rőf, rőf,
Az én orrom három rőf,
Nagy fülem meg harminchat,
Szépnek tartom magamat.

Szép a Ceresz kisbolygó,
Hol a járás imbolygó,
Tiszta itt a levegő,
Piros fülem lebegő.

Ha akarok, röpdösök,
Nagy orrommal bökdösök,
Hegyeken át szökellek,

Pörköltnek én nem kellek,
Itt nincsenek emberek,
Vígán éldegélhetek.

85. SZONETT - A MIMASZ NAGYKRÁTERE

Mimasz, te kerek hold, képed gömbölyű,
Mit csipkézett volna száz kesely, s ölyű,
Űrbombák szülte száz, s ezernyi kráter,
Mért történt ez így? Tudj a herkópáter!

Mind között egy órjas, kőütötte seb,
Neve Herschel-kráter, többi mind kisebb,
Mélyén és magasán csobban az éter,
Csúctól a mélyéig húsz kilométer.

Hegyet mászni itten minő élvezet,
Mászni fel a csúcsra erős vágy vezet,
Indulni a mélyből jó szkakanderben,

Acél akarat támad az emberben.
Lankadatlan mászni, s végre fenn vagyok,
Messze, a távolban, gyémánt Nap ragyog.

86. SZONETT - EGÉSZ

Óh, hatalmas Egész, végtelen világ,
Galaktikus spirál, izzó fényű ág,
Egyetemes Ég-Ész, fénye az Égnek,
Hol az Égistenben csillagok égnek.

Hatalmas Égiszünk, Egünk szép Isze,
Fénylő világodban népünk még hisz-e?
Vagy már elhagyott, nem tudja, mi a fény,
Terjed agyában a Setét Kelevény?

Isz, meg Ész fényesség, világos tudat,
Ég az Egy, istenség, ősi istenünk,
Ész világánál, ki jó utat mutat.

Íz a Tűz, az izzás, fénye éltető,
Tündöklő Ar-An, midig maradj velünk,
Isten akarhatja fényben érthető.

87. SZONETT - RÉSZ

Hatalmas Ré isten, lángoló Napunk,
Naprendszer központja, égő csillaga,
Belőled árad az élő fény hada,
Fénykezeddel áldó, látod, jól vagyunk.

Te vagy a Része a nagy Teljességnek,
Résen süt a fényed kék felhők között,
Réted sok virága fénnel öntözött,
Tej-Utadon arany csillagok égnek.

Réce, Rece, Red, Réz, Ruca, Rice, Ráz,
Rác és Réc, Rusz és Rác értünk magyaráz,
Főréss és Partium, Róza, Rózsa, Rót,

Mind a Ré istenünk, menyei Min-Rót,
Egész a Mindenség, Rész a szép Napunk,
Ebben a tudásban megmaradhatunk.

88. SZONETT - ISTÁR

Izzás Tára, nagy Ész Tára, szép Isztár,
Íz az Izzó, Ész a fényes Napvilág,
Istár Őstár, Fénytár, Csillag és a Sztár,
Til-Mun delnő, fénysugárnő, Déli-Ág.

Te vagy minden Tárnak anyja, aki Tár,
Magtár, Könyvtár, Kaptár, Szertár, tároló,
Nagy ünnep az, mikor két kar, ha kitár,
Átölelsz, te setétséget zároló.

Fények anyja, ősi isten, csillagunk,
Aki ősi aranykorból ragyogó,
Tudhatod, hogy megfogyva bár, még vagyunk.

Árassz reánk simogató arany fényt,
Tündöklő sztár, isünk tára, csillogó,
Adj népednek, Ég Asszonya, kis reményt.

89. SZONETT - ÍZISZ

Íz, te Tűz, te Izzás, áldozati tűz,
Ísz, te Ész, te Éstu, virradó kelet,
Ki a napjainkból arany évet fűz,
Azt hiszem, nevedről, tényleg értelek.

Íz-Isz Tűz-Fény, Íz-Ész, izzó tűzparázs,
Mise alatt izzik vöröslő tüzed,
Árad pirtüzedből pír bíbor varázs,
Mikor a Nap nyugszik, s jó a szürkület.

Tűznek fénye vagy te, Napunk aranya,
Magyar izi izzás, Idből eredő,
Ízisz szép istennőnk, szép arany anya.

Csudálatos delnő, Napunk leánya,
Lágy, meleg paráznál elszenderedő,
Fotonok mértéke, arany aránya.

90. SZONETT - VILLŐ

Csendes az éj, jön a hajnali óra,
Vár a világ egy érces kakasszóra,
Ám, amint figyelsz kutató, amint illő,
Szép kerek erdőből most jön a villő.

Fénypaszomány a ruháján, mi villan,
Eltűnik, feltűnik, újra elillan,
Erdei villő, fény fia, csillanó,
Erdei fák közöt fel-fel villanó.

Fényember, vagy erdei fénykő, csillám,
Úgy mozog, oly gyors léptű, mint a villám,
Mondd neki: Illa berek, s várd meg, mit szól?

Ha akar, előjön, teste elilló,
Fényből szőtt fénylény, mint csillámló csilló,
Válasza: Náda kerek, s ládd, eliszkol.

91. SZONETT - ALULIM

Isteni Ember-Szarvas, titáni ősz,
Minden királyság őse, ősz eredős,
Vagy te a Mélu, Limu, égi kelős,
Nagy Lú, nagy Napa, hej, homlokod redős!

Mérges vagy tán ősi városod miatt?
Népedre neheztelsz, amely megriadt,
S mint a birka béget, reszketve remeg,
Bátrabbak nála már a kis egerek!

Eridu városod régóta halott,
Helyén rom, s rettentő sivatag van ott.
Népe Erdő-Elvén arannyal teli,

Tammúz Óba szobrát rég elföldeli,
Árdélyes királyfi kihozta népét,
Erdélybe tette át Alulim székét!

93. SZONETT - TÜNDÉR

Tünni tudó isteni lény, tünike,
Tünde leányt, ha látsz, mondd, eltűnik-e?
Fehér fény ruhája egy kis tünőke,
Meséjét figyeli hét kis ünőke.

Mint a reggel fényderűje, mint a dér,
Oly villogó, tünedező, s oly fehér,
Derűország fénylakója, szelleme,
Ez a szépség szép külleme s kelleme.

Királyaik nagy urak, mint nádorok,
Kormányzó fők, mint a gubernádorok.
Mind a férfi, mind a csodás tünde nő

Hűséges is, de igényes szerető.
Tündér papok járkák a tág réteket,
Tünde lánnyal esketnek meg tégedet.

94. SZONETT - ELFIN

Erdőkben, hegyeken, mezőkön, réten,
Elfinek járkálnak fénylő ruhában,
Átragyognak ők az éji sötéten,
Nappal halvány árnyak a napsugárban.

Élő fények ők, embermérvű elfek,
Fennország lakói, tündéri fények,
Élőisten fénye, isteni elvek,
Zavart világunkban vezérlő tények.

Ám a sötét elfek föld alatt járnak,
Barlangok, üregek, rések lakói,
Nem örülnek ők az égő sugárnak.

Napra ritkán jönnek, kerülik a fényt,
Lent szemük izzó, a mély kutatói,
De azért tisztelik ők is az erényt!

95. SZONETT - CSILLA

Til Szumerban élet, csillag, fenti fény,
Tilmun ország mennyei ég csillaga,
Éji égbolt fényt árasztó pataka,
Éltet adó csillagporos telivény.

Tilla ősi csillagoknak lakhelye,
Tillág fényes csillagoknak négy ága,
Őseinknek világűri országa,
Létteremtő, hőt lövellő műhelye.

Csilla leány csillagi lány, tündérke,
Végtelen űr észt tároló leánya,
Ragyogó a szépsége és bűbája.

Tilla, Milla, Csilla lányok tábora
Égi fények tündökletes zápora,
Kozmoszbéli őshazánk, az űr éke.

96. SZONETT - MÁRIA

Földünk Napja vagy szép, csuda Mária,
Imád Tégedet magyar Hungária,
Unug néped imád Téged, Napdelnő,
Még az apró kisbaba is, ha felnőtt.

Csodálatos Édesanyja Istennek,
Teli Napja a csöpp, dundi kisednek,
Jó-Szíp isten felesége, úrnője,
Anna asszony kisleánya, nemtője.

Beth-Lehemenben fogantatál és szültél,
Nazarethben menekülni készültél,
Ég-Pitomban bujdokolva éltetek,

Názáretbe rejtőzködve értetek,
Fényes hazád szumeri Szamária,
Magyaroknak védnöke vagy, Mária!

97. SZONETT - RÉKA

Réka Napka, Nap leánya, égi nő,
Ré napunknak hív utóda, szép ünő,
Nap lelkecske, Nap kapuja, tünde száj,
Parancsokat osztogató, ha muszáj.

Szép Aríka, ő, ki Ríka, rívócska,
Nap leánya, hercegasszony, sírócska,
Napra nézve arca csillan, szép Kréka,
Égi delnő, fényt tündöklő szép Réka.

Egyik Réka Atilla felesége,
Másik Réka Árpádház ősi éke,
Utódaik napkirályok fiai,

Leányaik bíbor rózsza szirmai,
Ari, mondta Atilla, szép Arikám,
Ari, mondta Árpád, édesem, Rékám!

98. SZONETT - ILDI

Ősi Eridunak enje, tünde lény,
Nagy hatalmú tünde asszony, égi fény,
Un istennő szép leánya, tünde nő,
Mérhetetlen bájvarázsló, bűv erő.

Kis pulidról alabástrom szép szobor
Hirdeti, a hercegleány búskomor,
Kiskutyád a síron is túl elkísér,
Hűsége a csillagok közt, vajh, mit ér?

Ildi úrnő Eridunak gyémántja,
Régi kornak Tejút-ívű égpántja,
Tar-mor-úrnak kisleánya, nem vitás,

Nincs ebben a tényben semmi ámítás,
Kutya népnek hercegnője, szép Anya,
Erdő Elvén háza nagy tündér tanya.

99. SZONETT - ÉVA

Égi Ív, te Éva, szép Ívek Asszonya,
Összes íved Év lesz, Ádámnak nagy köre,
Ádámod világít, s ha jó az alkonya,
Kihuny, s te Ív, mondd csak, a setét megtör-e?

Éves Évikénk vagy, Évödsz a Nappal is,
Égre ível neved, sétálsz Ádámoddal,
Vajh, egy borda egy ív, a téma nem hamis,
Te nagy férjed Ádám, nagy sugárkarokkal.

Íved Nap bordája, íven evez Ádám,
Fény hajója csillog mély ég kék vizében,
Este alámerül, a fellegek hátán,

Udum a Napisten, An Szétje lenn az úr,
Oly sötét van ott lenn, mint fekete ében,
Éva íve mentén hajnalra fénybe túr!

100. SZONETT - ÁDÁM

Ad, te Atya, ki Ád is, fények istene,
Atum, Adam, Atyám, ki égi útra jár,
Elragadna tőlünk az ősvad, ne, te ne!
Járad égi úta, te küllős fénykirály.

Mit adsz, a fényt, adóba kér miniszterünk,
Rabló szolgálattal ő bőrre, csontra nyúz,
Futnánk rejt odúdba, de ma már nem merünk,
Hálóban szép lelkünk, s a háló visszahúz.

Mi vicc! Az „Ádám” persze, az is már magyar,
És nem érti nyelvét se szláv, se újlatin,
Se germán szó tudója, s villog az agyar!

Vicsorgva mond, nem értem, ez hogyan lehet,
Bár fényt gyűjt enkezével hősi Naszr-ed-Din,
E fény kevés, s az égen hős Udunk nevet!

101. SZONETT - NAP

Nap, te izzó, lángpillájú égi szem,
Pan, te mindent átölelsz, én úgy hiszem,
Nagy hatalmú égi úr, a fény ura,
Birtokod a fönti égi kék bura.

Gömbalakba rendeződött égi gáz,
Napkeletről napnyugatra átcikáz,
Égi kör, mely tűzben izzó gázgomoly,
Százezernyi fénysugárú fénymosoly.

Száll feléd az égi téren száz ima,
Uralkodj az éjsetéten égi úr,
Isten igazlító szeme tündökölj!

Fényes orcád izzó arany, szép sima,
Fényben ég az égi tenger, kék, s azúr,
Gazra sújtó istenököl, lángpöröly!

102. SZONETT - MERKUR

Merkur, neved ifjú kör, és kis merész,
Gyors a lábad, gyors futással tova mész,
Ifjú férfi, merész, kuros, gyors kuruc,
Állandóan futni kell, mondd, hova futsz?

Kráterekkel telehintve felszíned,
Krátereid gyors futással, mért viszed?
Nagy Caloris tengeredben űr honol,
Száz csipkéjű hegyeiden Nap bomol.

Kéklő egű isteneknek hírnöke,
Szárnyas lábú, talán hajt egy ösztöke?
Napod forró, éjed hideg, dermesztő,

Életedet megfagyasztó, elvesztő.
Merkur-lények élete nagyon nehéz,
Olyan rossz az éghajlat, megáll az ész!

103. SZONETT - VÉNUSZ

Vénusz, titok, fenn tündöklő fehér fény,
Fényes úszó, világító égi lény,
Istenasszony, ki ék, szépség istene,
Bő bájosság ránk ragyogó fényszeme.

Vénusz szépség, est, s a hajnal csillaga,
Ezüstösen csillámoló fény laka,
Fiatalság, s asszonyi báj jelképe,
Fényt sugárzó istenasszony szépsége.

Vénusz bolygó Föld testvére, fény golyó,
Éjegünkről gyémánttűzzel ránk folyó,
Termékenység szimbóluma, védnöke,

Termésünknek, gyümölcsünknek támola,
Szerelmi tűz csodás istenasszonya,
Születendők szépségének mérnöke.

104. SZONETT - FÖLD

Nőiségnek, gazdagságnak világa,
Termékenység tündökletes virága,
Embereknek szülőanyja, matróna,
Csodálatos egünk szülte nagy róna.

Minden, mi van, tőled ered, szép Anya,
Növény, állat, ember imád, szép Mama,
Te vagy a Ta, te vagy a Ma, és a Ki,
Táplálónk és éltetőnk vagy, az, Aki.

Vized, földed mérhetetlen enlakunk,
Amennyit adsz, azzal bőven megvagyunk,
Étel és víz, gyümölcs és bor bőviben.

Szükséget mi nem szenvedünk miattad,
Részünkre a porciónkat kiadtad,
Kellesz nekünk ősi anyánk, ó, igen!

105. SZONETT - HOLD

Ezüstös fénytükör, égi ékesség,
Jöjj fel éjegyünkre, gyere, csak tessék!
Szálló ezüst tükör, gömbölyű bolygó,
Szárnyas fehér labda, fényben gomolygó.

Éjegyünk csodája, ezüstös fényű,
Ki szállsz csillagok közt, fehér erényű,
Haladás istene, család őrzője,
Imád a Föld minden férfia, nője.

Te a setétséget széjjel oszlatod,
Szét fekete árnyát szerte foszlatod,
Ezüst sugár karral minket cirógatsz,

Nő és férfi frigyét hatalmad védi,
Gyermekeink álmát fényed megvédi,
Őrzöd kis családunk, jóságra nógatsz.

106. SZONETT - MARS

Vörös, sívó tájak, gigászi kráterek,
Óriás vulkánok, pirosuló tág terek,
Őrjöngő viharok, széles portengerek,
Vörös tűzű bolygó, ki múltban szendereg.

Irdatlan szakadék, alján bő barlangok,
Kőfalról pattanó, száz színű visszhangok,
Sejtelmes csermelyek, fénylő vízfolyások,
Mellettük sorjáznak ős, titkos lakások.

Haldokló égsziget, lakóid kő alatt,
Vörös, mozgó dűne temeti házaid,
Városok falait, falvaidd százait,

Haldoklik az élet, pislákol a lángja,
Élőid mezsgyéjét a fagyhalál szántja,
Fényes csermelyedben nem látsz, csak köhalat.

107. SZONETT - JUPITER

Hatalmas csillag úr, fényes Jú-Pit-Er,
Téged itt lenn mintáz sok kicsiny pityer,
Amikor pityereg, pityet ereget,
Kicsiny csillagocskák öntik szemedet.

Főisten, csillagúr, a jószág ura,
Messzi szállsz, szállva jársz, honod a bura,
Föld buráján szállasz, égi héjakon,
Végtelenbe szárnyalsz, csillagos bakon.

Küllős szekerednek gyémánt kereke
Forog az éj útján, robogsz előre,
Csodálatos kocsid Isten remeke.

Fényes udvaroddal éj tájad járod,
Bolygók nagyura vagy, a fény őre,
Mögötted csillogón repül uszályod.

108. SZONETT - SZATURNUSZ

Tündökletes csillag, aki lassan jár,
Szabad szemmel látlak, felhős, gyűrűs folt,
Égi Úr, hatalmas, holt tájad kopár,
Mély éjszaka atyja, gyűrűd mindig volt?

Mily rettentő szelek rohannak vadul,
Égi tájaidon rengeteg vihar,
Mekkora égzengés, orkánod, ha dúl,
Ráncos lesz az orcád, vihar, ha kimar.

Kor Ura, időknek titkos istene,
Szat Úr, ki uralkodsz poklok tájain,

Végtelen mély űrnek csillogó szeme,
Fénytornyos idő úr, Szat Úr nagy fénye,
Uralkodsz az éji lányok bájain,
Fia vagy a Fénynek, fény nyereménye.

109. SZONETT - URANUSZ

Gyönyörű planéta, szikrázón zöldeskék,
Gomolygó felhődben uráni ölyvecskék,
Vitorlás légnyulak, pille forma fodrok,
Repülnek nesztelen, Urán légi bodrok.

Oldaladra dőlve szállsz a csillagtérben,
Zöldellő gömbdeden jársz a csillagszélben,
Széles, szép gyűrűdben ezüstlő jéghegyek,
Csillagporként úsznak benne a jéglegyek.

Irdatlan zöld felhők, hol fehér foszlányok,
Halványan fénylenek, alig derengenek,

Lassan mozgó méla, ezüst felhő lányok.
Hatalmas Égi Úr, Ur-An bolygó tája,
Titokzatos világ, hol szférák rengenek,
Ur An az istenek ősmagyar királya.

110. SZONETT - NEPTUNUSZ

Káprázatos világ, tündöklő égszínkék,
Vannak-e felhődben neptuni széncinkék,
Lebegő légcsigák, üvegszál darazsak,
Légi tűzmedúzák, izzó tűzparazsak?

Meleg óceánod teljesen kietlen,
Vagy bő az életben, hogy az hihetetlen?
Mily hatalmas titkok sejtelmes tárháza
Vagy Neptun? Nagy kincsed életeknek száza?

Négy szép gyűrű övez, égszínkék légköröd
Viharok tanyája, tomboló orkánok
Robognak előre, veszett hurrikánok!

Iszonyú erővel egedet széttöröd?
Nép Tünője bolygó, avagy a Tünő Nap?
Ha tárod titkaid, mit hoz ránk a holnap?

111. SZONETT - PLUTÓ

Távoli bolygó, messze keringve
Járod az utcád, éteri pályát,
Hátterved mélyűr, messze tekintve,
Úzöd a távot, fényfi hazáját.

Aprócska bolygó, hegysebes arcú,
Felszíne dombos, lávamezőkkel,
Mély fekete táj, koromló kvarcú,
Rengeteg kráter, hold temetőkkel.

Piciri fényfolt. Oly nagy a titka!
Van-e mögötte távoli testvér,

Vagy milliárdnyi szikla kering ott?
Légköre rejtély, mennyire ritka,
Meddig terjed a hígan üres tér,
Ahol az élet bölcsője ringott?

112. SZONETT - TITÁN

Sűrű, gomolygó, sárga felhő bolyhok
Mélán vonulnak nyugtalan egeden,
Tükrözött árnyak alanti jegeden,
Cafrangos, cirmos, ciradás légmolyhok.

Jéghideg tenger bodra feltarajló,
Hullámok között szerves kontinensek,
Viharos vagy lágy szél ordít vagy herseg,
Orkánod hangja dübörgésbe hajló.

Nitrogén égen villámok cikáznak,
Szerves földjeid mily étellel bírnak,
Titáni fáid mily esőben áznak?

Miféle lények mászkálnak a fákon,
Miként örvendnek a hajnali pírnak,
S hány lábbal futnak a titán pusztákon?

113. SZONETT - CERESZ

Pompás kisbolygó, kering, pörög, száguld,
Planéta-fiók, icuri-picuri,
Halvány fényecske, pirinyó, pinduri,
Hona az űrmély, tere mélyen tágult.

Gömbölyű forma, ritka légkörében
Szálló tölcsek, rejtélyes jelenség,
Szép, titkos kisbolygó, igazi fenség,
Fénye ezüstös, az űr körben ében.

Millió testvére kíséri egyre,
Fém meg közet bolygók, nagy sziklák, s gömbök,
Némelyik hasonlít a Gellért-hegyre.

Pisla fényük kihuny, ha itt a reggel,
Jéghegyek, kőszirtek, tömör fémtömbök,
Kacagva évődnek a tündérekkel.

114. SZONETT - OBERON

Titkok titkát rejtéd ritkás felhőd alatt!
Mit rejtész előlünk szürke jégplepleddel?
Orcádról titkaid, kérünk, gyorsan vedd el,
Pillantásunk elől vond el titok falad.

Hadd lássuk nagy ívű hómezős hegyeid,
Ezüstlő síkságok fehér lapályait,
Dimbes-dombos földség hullámzó tájait,
Jégkásával töltött téres tengereid.

Elefántcsontszínű lomha jégfarkasok
Miként lopakodnak a gyanútlan vadra,
S miként menekülnek ezüst jégszarvasok,

Sóból lett sórákok és jégvártyás halak
Miként másznak ki a jeges homokpadra,
Oberon, tünde úr, mondhatom, láttalak!

115. SZONETT - EURÓPA

Sima planéta, olyan, mint a tok,
Kívül a héja, mint tokos tojás,
Jégből kovácsolt tok viszonylatok,
Alant áralló, ömlő vízfolyás.

Irdatlan tenger, millió lénnel,
Fényt ontó halak, medúza rajok,
Langyos óceán, élet eszménnyel,
Úszó polipon lengő tarajok.

Tüskés ugorkák, lépő szivacsok,
Kékes moszatfák gúla levéllel,
Lebegő indák, tekergő kacsok.

Ezernyi féreg, mászkáló rákok,
Húsevő rémek, karjukon éllel,
S házban laknak az emberbarátok.

116. SZONETT - GANYMÉDESZ

Sebhelyes arcú óriási hold,
Sziklás hegyeid járhatatlanok,
Emberi léptek ott nem hallhatók,
Tág völgyeidben vad szél nem sikolt.

Sötét színű fagyott óceánod
Mélyen felszántva, de mi van alatt?
Milyen lényekről szól lent ott a lant,
Kiknek létét ember, tán kívánod?

Hatalmas ormok, kúpok, kráterek,
Ogrisz, Gilgamesh, Trósz, Tisz, Nut hegyek,
Holdunk orcáján fém ezüst erek,

Hegyes, köves tájak, sziklás dombok,
Széles kanyonok, felétek megyek,
Jön az ember, jönnek a holdkompok.

117. SZONETT - KALLISZTÓ

Két nagy gyűrűsáncod hült égre mered,
Magas hullámhegyek szúrnak felfelé,
Jégbe fagyva dermed téres tengered,
Így pörögsz előre, új napok elé.

Mennyi kráter tarkáz, mily fekete vagy,
Fehér foltok között sötét táj terül,
Forrásokból ömlik a fekete zagy,
Melyben bolygó lelked csendben szenderül.

Ász-Garád, s Walhalla nagy gyűrűsáncod,
Díszíti kráteres, gyönyörű arcod,
E két hegy arcodon köríves ráncod,

Körszerű gerincek sötét közete,
Emlékeztet, egyszer jól vívtad harcod,
Erről emlék a sánc kör gyűrűzete.

118. SZONETT - ENKELADUSZ

Jégdómkok otthona, ki a fény fia,
Legfényesebb gömböc minden hold között,
Titkaid házának meg kell nyílnia,
Ki tündöklő arcú, s jégbe öltözött.

Barázdált gerincek sok tucatja fut,
Köztük sötét völgyek, mély szakadékok,
Titkaid tárházán nyiss nekünk kaput,
Hol vannak körterek és hasadékok?

Te hatalmas Enség, titáni nagy Kel,
Ragyogón fénylesz, bár parányi vagy,
Ősisteni Atyus, ki jeget lehel.

Néha feldübögnek mély vízvulkánok,
Vízjeget lövellve, hogy megáll az agy,
Forgolódnak alatt az ős titánok.

119. SZONETT - JAPETUSZ

Rendkívül különös, sőt, csodálatos,
Sötét és világos a két félteke,
Mélyvörös félgömbjén élők éltek-e?
Avagy halott világ, rossz, utálatos?

Ezüst féltekéjén tán fagyott a víz,
Az tündököl, csillog, mint ezüst mező?
Bordó oldala bár homályba vesző,
Fénye nő, havától jégmező, ha híz.

Gyűrű forma foltok, vörös kráterek,
Vörös az ezüstben, milyen gyönyörű,
Japhet apa, Ap-Hét, égi Jól Vető,

Ősi magyar tündér, minket éltető,
Távoli ég táján istenes körű,
Nem árthatnak néked űri árterek.

120. SZONETT - TITÁNIA

Tündérnő világa, igen titokzatos,
Felszíned kráteres, csontos sziklatérség,
Széles hegyháton viharzó szél tapos,
Csúcsokon csillámló, havas hófehérség.

Lapos medencékben sűrű, barna massa,
Rejtélyes mocsarak, gőzölgő, mély lápok,
E tájat, könyörgöm, utas ne válassza,
Átömlenek rajta barna, bő hullámok.

Hegyes kráterekben ezüst körsíkságok,
Éles sziklacsúcsok, szédítő meredély,
Bármennyire jó volt, itt rossz lesz a kedély.

Gigászi szakadék alján ritkaságok,
Búvópatak titkán rejtőző aranyérc,
Fenyeketőn őrzi sok hatalmas lidérc.

121. SZONETT - CHARON

Plútó entestvére, titokzatos táj,
Sötét ikerbolygó, halott, jéghideg,
Forogsz és keringesz, neked így muszáj,
Jégbe fagyva dermedsz, holt tájad rideg.

Fagyott mocsaradat moha borítja,
Jégmoha, hómoha, s tört jég szilánkja,
Magas hegyeidet páncél szorítja,
Itt csak pislákol a napocska lánkja.

Mennyi milliárd év telt el azóta,
Mikor kőből, sárból, lám, megszülettél,
Csillagporból jöttél, s bolygóvá lettél.

Mi célja létednek, miért a nóta?
Mondd, mért vagy ott, hol vagy, Sztüx csónakosa,
Lelkek szállítója, űrmély lakosa?

122. SZONETT - RHEA

Gömbölyű égitest kinn az űrvidéken,
Szaturnusz ölében megkötötte szálldos,
Napfény csillan rajta, szürkésen és kéken,
Mindig előre néz, nyugodt, nem ficánkos.

Vezető félgömbje csillogó és fényes,
Talán hó borítja, az csillog fehéren,
Követő félgömbje sötétes és kékes,
Sok ezernyi sávja rejtély eme téren.

Repedések mentén vízgőz tör előre,
Dérré fagyva csillog, s elillan a térbe,
Vízvulkán lövete nem lel levegőre.

Gyűrűs hegyek falán fehér lerakódás,
Milliónyi kráter hemzseg, egymást érve,
Szép holdunk orcája egymerő aggódás.

123. SZONETT - PHOEBE

Ó, Phoebe, szegényke, tán sosem voltál,
Mars és Jupiter közt nem száguldottál,
Tág űrben rohanva sosem lángoltál,
Nap körüli pályát sosem futottál.

Millió szilánkra szét sosem törtél,
Nem robbantál soha ezer darabra,
Téged sem gyötörtek, te sem gyötörtél,
Reád sosem raktak láncot, mint rabra.

Kitalált bolygócska, meg sem születél,
Sok százezer részed sosem állt egybe,
Vágtatva pályádon sosem ügettél.

De majd a jövőben bolygóvá lehetsz,
Tán megszülethetsz, részesülsz e kegybe,
A lét kosarából gyümölcsöt vehetsz.

124. SZONETT - KISBOLYGÓK

Pörögnek, forognak, perdülnek, dőlnek,
Fordulnak, lebegve mind száguldanak,
Imbolygón szállva ürlevükben főnek,
Előre peregve ürbe hulltanak.

Gyönyörű szép Ceresz gömbje ezüstös,
Pallasznak nyomában kettő hold repül,
Vesztának az arca homályos, füstös,
Szép Júnó hátára kis hold települ.

Előre pörög a Paciencia,
Métisz és a Thétisz, és a Fortuna,
Undina és Hébe, és Letícia.

Szállnak a kisbolygók, számuk millió,
Ám, ha egy véletlen Földre hullana,
Bizony, lenne akkor nagy ribillió!

125. SZONETT - IKREK

Magor, s Hunor égi egytestvérek,
Csillagporból támadt jó fivérek,
Fenn ők az ég urak, ékességek,
Csillogó csillagok, fényességek.

Ők a fényes Ikrek, fénytündérek,
Égbolton nagy csillag istenségek,
Kasz-Tor, mint Torló Ház, a Ház Tora,
Pol-Lux, mint Fölső-Lux, ég ostora.

Magor s Hunor a Szarvast kergetik,
Amíg világ, utol nem érhetik,
Szarvasunk az égbolt, pettyek laka,

Ezer égő gyertya, gyúlt szövétnek,
Éji égbolt millió csillaga,
Magor s Hunor fiai a fények.

126. SZONETT - ÖRÖK SZÉPSÉG

A gyors idő halkán, csendben tova száll,
Miközben legyezi magát, álnokul,
Ködös évekkel, és senki sem okul,
De majd a végén mindenkit lekaszál.

Napjaim kövéren, kerek formában
Sorjáznak csoszogva, mind egymás után,
Szürke arcú évek mennek oly sután,
Én is öregszem, helyben fordultában.

De, ha szép szemeddel felém tekintesz,
Megáll az idő, perce mozdulatlan,
Szoborrá dermed mind az idő katlan,

S e nagy dermedtségben céloom egy lehet:
Látni szépséged, mit a múltra hintesz,
S örökkön örökké nézni tégedet.

127. SZONETT - ZÖLD SZEMED

Aranyzöld az egész burjánzó határ,
A tág árpaföldek, búza vetések,
Zöld hangokat dúdol szélben a madár,
Zöldek a felhők, és az ébredések.

Smaragdzöld a fűvön a harmat cseppje,
Zöld a nád, lomb, moszat, levél, a növény,
Zöld a tavasz minden egyes pettye,
Világoszöld lett a tóparti fűvény.

Fűzöld a föld, s zöld a születés maga,
Zöld a Galaxis, a szülés csillaga,
A zöld anyag is csak zöld tudatot szült,

Zöld ez a vers is, zölden így készült,
Zöld az én szemem is, zöldbe igéztem,
Zöld szemed tükrös íriszére néztem.

128. SZONETT - A LEGKEDVESEBBHEZ

Oly rég nem láttam már szemed fényét,
Selymes hajad, kebled ívelését,
Bársony hangod vidám szárnyalását,
Rubin ajkad csendes mosolygását,

Márványos homlokod fehérségét,
Fésüs szemöldököd ív szépségét,
Nimfa alakod szobor tökélyét,
Mozgásodnak rugalmas fölénységét.

Én tudom, nincs festmény, mely szebb nálad,
Olyan szép sincs több, mint karcsú vállad!
Nincs művész, ki téged elképzeljen,

Rég nem láttalak, de képzetemben
Most is érzem élő szépségedet,
Mert szívembe zártam szép lényedet.

129. SZONETT - A KIS GALAGONYA LÁNYHOZ ÍROTT SZONETT

Kristály tökélyű női szépség lettél,
Átváltoztál, mint szén a mélységekben,⁶⁹
Izzó kezdetek fényéből születél,
Gyémánttá váltál, s fürödsz a fényedben.

Kislányból nagylány, ki elérhetetlen,
Minden lépted csoda, és mozdulásod,
Hangod selymén a szót sosem kerestem,
Emberi időkben nem lesz elmúlásod.

Ha szerelmed égő tűz, s éltem ára
Vonzaná csak felém, nem fontolgatnám,
Mint nyűtt ruhát, az égő tűzbe dobnam.

Szép, fehér homlokod bársony falára
Puha csókot óvón, s enyhén lehelnék,
Ám, de eper szádra én csókot tennék!

130. SZONETT - A TÖKÉLTES KERESÉSE

Kerestelek már esőtől suhogós délutánban,
Mikor élő, zöld földeket öntöztek az egek,
Tavaszban, fényben, napsugárban, fűben és fában,
Sodródó felhőkben tébolyultan kerestelek.

Kerestelek már csillagtól szikrázó éjeken,
Mikor nyár tündökölt az aranyló földek felett,
Madár fütyülésben, a szélben, s szelíd fényeken,
Nőszobrok kőarcán, mindig téged kerestelek.

De nem találtalak, mert meg nem találhattalak,
Hisz nem jó helyeken kutatott, keresett szemem.
Most már látom: téged formáz a Világegyetem.

Már tudom, mert a világ csak majdnem tökéletes,
Érted ví tusát az élet, mindenben méretes,
Áldás a szent természetnek, hogy megláthattalak.

131. SZONETT - KERÜL AZ ÁLOM

Kerül az álom, zaklatottan élek,
Szemedet látom, mely ködből tekint rám,
Szemedben láng ég, amitől nem félek,
Bár izzó tüze perzselő hőt hint rám.

Megtompult árnyak borulnak fejemre,
Sóhajtó vágyak uralják életem,
Vad hiúz szemek lebegnek szememre,
Égő vágyaimtól görcsbe áll két kezem.

Kerül az alvás, ég bennem az élet,
Lelkem lobogó láng, tüzesít, éget,
Bolondul szeret, rajongja a szépet.

Üldöz a vágyam, így feléd kell mennem,
Lélegzetedből életerőt vennem,
Révületedben lényed fénybe tennem.

132. SZONETT - SZIKRÁZÓ ÉJJEL

Te szikrázó szögektől díszlő sötét Éjjel,
Mondd, még sohasem láttad vonzó, szép alakját,
Mert ezüst csorba Holdad fénylő fénypatakját
Nem reá öntöd, heves, izzó szenvedéllyel?

Te arany lángtengerű, fényes, vidám nappal,
Felelj, hát csodás termetét te sem ismered?
Hisz állandón látod, fényt ont aranyló szemed,
Mégsem díszíted őt minden fénysugaraddal?

Én, az Éjjel láttam, minden éknél szebb szeme,
Minden csillagfénynél csillogóbb arany haja,
Minden képzeletnél százszor szebb szép alkata.

Szól a Nappal: lágy zefírnél lágyabb a keze,
Derűs, égszín egemnél vidámabb mosolya,
Te vagy maga a tenger, nem épp kis pocsolya.

133. SZONETT - NEHÉZ REGGEL

Téglán téglá, beton oszlopokon vasszerkezetek,
Domború utak, rajtuk távolság-evő kerekék,
Pisla fények, melyek megcsillannak az ablakon,
Fenn szürke kupola, melyről tüdőbe hull a korom.

Sovány akácok, beteg ágakon elbódult rügyek,
Vaskoponyákból füstként szállnak a kicsinyes ügyek,
Az esti vén homály mindent beföd, s leple szétterül,
Világunkon egy kihűlt kődarab, a Hold fénye ül.

Feljő a Nap, sugárhálóval a szobákba merít,
Kifogja az álmot az éjből, és a földre hinti,
Rekedt óra csöng, s az új napszak őt gúnyosan inti.

Felkelünk, az agy kábult még, s az ágy szól, gyere vissza,
Utak, gyarak, padok hívnak, a fény mindent felderít,
S a csapzott város a hajnalt, még dühösen, felissza.

134. SZONETT - NEVED

Furcsa farkasként űz egyre neved,
Hangjával megmar, szavával csókol,
Jeges és forró, szeret s nem szeret,
Csúfol s cirókál, szidalmaz s bókol.

Könyörögtem hozzá, s térdre hulltam,
Megalázkodtam, hagyjon el önként,
Nélküle majdnem káoszba fúltam,
Visszajött lassan, órákörönként.

Éltet és megöl, bilincsként szorít,
Elenged, ha kell, s néha fojtogat,
Égvén, nedves bivalybőrrel borít,

Haldoklok, életvízzel ojtogat,
Üldöz s menekül, végül elérem,
Hisz neved a végzetem, s reményem.

135. SZONETT - KEDVESSÉGED

Millió éve vártam kedvességedet,
Mely úgy ölel át, mint íves ég a földet,
Látok tűszemedben zezgugos jövőket,
Mi fémpocsolyákon tükrözön lépeget.

Hogy rohannék feléd, bogár hátú úton,
Mely bíbor sörényű pirkadatban vész el,
S ott a szfinx jelezte templom keresztúton
Sugárkoronásan, lángra gyújtón nézel.

Istár szolgálói kavargva sürögnek,
Nincs ott helye búnak, közönynek, örömmnek,
Arany tányérokon hamisak a kéjek.

Téged, mint jelzőfényt, mint magot a burok,
S protont az elektron, borít, amit tudok,
Kedvességed, s táncos, fürge röptű fények.

136. SZONETT - FÉNYEK ISTENNŐJE

Koromló, sötét, mély éjszakában
Fénylő szemed gyújtott nékem lángot,
Kéklő szemed tüze lángoltában
Hevét ontja, és ezer villámot.

Ám nem hevítesz, csak világítasz,
Arcom árnyas fájó bánatomtól,
Jó tündérem, ki fénybe hasítasz,
Őrizz engem a Szét hatalomtól.

Ifjú lelkem fáradt, alig éltem,
Innom kell a szádból, melegedből,
Ez az Élet Csókja, mit reméltem,

Fények Istennője, engem szeretsz,
Adj heves fényedből, szép szemedből,
Árassz engem körül, ha rám nevetsz.

137. SZONETT - AZ ELSŐ HÓ

Kékesszürke felhők gyűltek össze fönn,
Eleredt csendben a halk hóözön,
Zuhant a fehér, hideg hömpölyeg,
Élet nagy fényét mégsem ölte meg.

Szomorúan álltak a hó verte fák,
Tova tűnt róluk levél és virág,
Karjukon fázós, mégis oly vidám
Madarak ültek, s nem hangzott sirám.

És esett a hó, a puha pelyhek
Törékenyek, mint a virágkelyhek,
Rájuk kell fújni, s a kristályvázak

Elolvadnak, cseppé, vízzé válnak,
Az első hóban, ti jó emberek,
Mosolyogjatok, gyönyörködjetek.

138. SZONETT - BÚSULÓ LÓ

Csípős az ostor, az egykor izmos termet
Már roskadoz, s ha néha enryed, ott termett
A gazda, arca vörös, kegyetlen, s kajsza,
Feketén zsíros, tömött, hegyes a bajsza,

Mi vészjóslón mered fel, mint téli égen
A fénytől űzött üstökös, mi a vandál
Pusztítás hírnöke. A ló, ki nem régen
Volt még kis csikó, remeg, és rúg a szandál,

S visszarúgni nem lehet, mert sovány a törek,
Száras széna, az étel elmarad. Kövek
Nyögnek, a kocsi sírva jár, s csikorg, már,

Éppen csak, hogy bírja. Tompa patkó csattog,
Az élet cseng benne. Tépő ostor pattog,
S a rossz, ócska úton egy búsuló ló jár.

139. SZONETT - AZ AGY

Koponyádön bévül dörömböl az agy,
Folyton munkálódik, nyugton ne maradj,
Parány impulzusok szerte rohannak,
Ide-oda futnak, oka van annak.

Piramis sejtekben fények születnek,
Az Ész maga a fény, apja a tettnek,
Itt képződnek sorban a szép mondatok,
Özönnel áradnak a gondolatok.

Az agy az ész ágya, ágakra váló,
Tekervények mentén mély a barázda,
Isten találmánya, ezért oly kiváló.

Használhatod agyad jóra vagy rosszra,
Szabadon lehetsz galád és garázda,
Az igazi Ész csapás a gonoszra.

140. SZONETT - AZ ERŐS PAPRIKÁHOZ

Micsoda nagy erő lakozik benned!
Bár izmod, az nincsen, az izom minek?
Te paprika, nem kell semmit se tenned,
Mégis dől a könnyűm, ezt ki érti meg?

Levesembe teszlek, lesz erős leves,
Micsoda finomság, nagyon szeretem,
Számban, te paprika, égésed heves,
Kigördül a könnyem, erőd nevetem.

Bármely férfit könnyen könnyre fakaszthatsz,
Ám mégis befalunk, legyőzünk téged,
Igaz, hogy erős vagy, erőt nem adhatsz,

Megmondom, nem tudom, miért kedvellek,
Csak hívj, vágyódással leszünk vendéged,
Ahhoz, hogy erős légy, bíz én is kellek.

141. SZONETT - NOFRETÉTI

Gyönyörű királynő, nézem arcodat,
Csábmosoly a szép szád íves szegletén,
Vívod a múltással örök harcodat,
Időknek tengere mélyzöld keretén.

Tudom ám, ki vagy te, Napba Öltözött!
Bájú Anya lánya, csodás királylány,
Egyik szemed horpadt, könnyel öntözött,
Bal szemedben nincs fény, üres a márvány.

Napra tett az Isten, szép vagy, mint a Nap,
Napra-Téte névvel köztünk vagy ma is,
Napba mentél régen, mond az ősi pap.

Boldogasszony lánya, te gyönyörű nő,
Magyarok delnője, érvem nem hamis,
Uralkodj sokáig, tündérnek tűnő!

142. SZONETT - TEJE

Teje királyasszony, ki a Tej Háza,
Homlokpántján csillog sárga topáza,
Mikor rá süt nagy Rá, csillan, szikráza,
Arcán lágyan terül fehér por máza.

Alabástrom bőre szépsége tára,
Barna, s dús lány haja nősege vára,
Ha az úton sétál, illan jó pára,
Még a Nap is leül egy nagy sziklára.

Arany barna szeme merengve néző,
Férfi veszedelme, mindent igéző,
Értelem van benne, bármit intéző.

Tej-E, te Tej-Háza, csalit szép őze,
Vajh, a Tépő Idő nekünk mit főze?
Gondolatom nálad gyakran időze.

143. SZONETT - NEITH

Te vagy az ősvíz, amiből születünk,
Felcseperedtünk, és emberré lettünk,
Te vagy a Né is, istennő, szépséges,
Az ő Id vagy te, más nem lehetséges.

Ré és Szobek anyja, Szau védője,
Bő áradást hozó, víz istennője,
Fáraók védnöke, ki győzedelmes,
Jelvénnyed az íj, s nyíl, mely veszedelmes.

Harcistennő vagy te, Né, aki tombol,
Máskor álmodat küldesz, alszunk pihenve,
S őrzöd álmunkat női hatalomból.

Szövést, fonást adtál, ruhát testünkre,
Hor mellé álltál, a gyűlésre menve,
Női fényt hoztál egész életünkre.

144. SZONETT - NUT

Nagy Tefnut leánya, tehén vagy az égen,
Szent tehén tej enje, nem szarvas tehene,
Szarvas nem legelget Nílus parti réten,
Ezért lett tehénnő égbolt Nu istene.

Nut hasa csillagos, csillagszórú tehén,
Női alakjában lába áll keleten,
Nyugaton van keze, Föld nyugati felén,
Nagysága túl terjed minden ismereten.

Estére a Napot nyugaton bekapja,
Áthalad az éjen Nut csillagos testén,

Keleten reggelre újra visszaadja.
Minden lények anyja, az újjászületés,
Látod a Világfán, csillagfényes estén,
Ő a keletkezés, fényből jövő vetés.

145. SZONETT - NÉPH-THÚSZ

Nu anya kislánya, testvére Ízisznek,
Né-Bet-Hét istennő, Úr-Nője a Háznak,
Akit tengeren át Egyiptomba visznek,
Aki személyéről oly sokat vitáznak.

Vezér követője, segíti Oziriszt,
Széttel nem ölelkez, Vezérrel szeretkez,
Habár vetélytársak, kedveli szép Íziszt,
Anpu édesanyja Vezér előtt vetkez.

Pusztítja a gonoszt, mind az emberevőt,
Népet Tűzzel irtja, Vezér kérésére,
Né-Bet-Hut népet hűt, és gonoszra vevőt.

Nép-Tűz kisasszonyka a tüzek tudója,
Kannibált bünteti, jól eszébe vesse,
Embert enni tilos, ez a mondandója.

146. SZONETT - HAT-HOR

Hat-Hor szent istennő, Hor-Háta, Hor-Háza,
Éhi édesanyja, Ré szeme, Őstehén,
Csudaszarvas nőknek emberi kovásza,
Isteni korona tündöklük a fején.

Szarva Galaktika, Tejútnak spirálja,
A Test és a Lélek jelképe e tájon,
Ka tartás a Kar szót igen inspirálja,
Ka a Kar, Köristen, a lényegbe vájón.

Szerelem, Vidámság, Tánc és Zene, Bőség,
Nő a Szaporulat, ez az őslényege,
Nyugat királynője, vésszel vakmerőség.

Pusztító hatalom, a Nyugat védnöke,
Vász temetőjében harsog az éneke,
Isteni istennők bűbájos szépnöke.

147. SZONETT - NÉKH-BET

Nékh-Enben a Sólyom, a Neheni repül,
Nékh-Ebben keselyű istennő a védnök,
Nékh-Bet a Ház-Néje, aki itt települ,
Turul és Keselyű, nem hallod a léptök.

Nyékek ősi háza, fehér a koronád,
Sivatag őrzője, fáraót pártoló,
Dél rész királynője, vállad sosem vonád,
Ki a szülőúton újszülöttet toló!

Kismamák várnak rád, születés úrnője,
Hatalmas istennő, ki repül suhanva,
Ki az újszülöttek gondos segítője.

Nyékek törzse erre ősidőktől honos,
Mára dicső hírünk meg vagyon rokkánva,
De igazra int a rejtelmes, szent fokos!

148. SZONETT - MAJA

Gyönyörű hercegnő, Égi-Pitom éke,
Bájos mosolyodtól gyúlnak férfi szívek,
Szépségedtől kápráz Nyíl folyó vidéke,
Bűvös hatásúak arcodon az ívek.

Csábos arcod fegyver, uralkodsz általa,
Éles eszed fénye hatalmi eszközöd,
Nílus halászának rólad szárnyal dala,
Butaság házához nincsen semmi közöd.

Nagy hatalom csúcsán mint érzed enmagad?
Szarkalábak jönnek szemed szögletébe,
S megöregszel egyszer, s férjed is megtagad?

Dacolsz az idővel, bár hervad szépséged,
Az idő kegyetlen, mindenkit megtépe,
De mi egy festményről csodálhatunk téged!

149. SZONETT - HAT-SEP-SZUT

Nagy fáraóasszony, remek diplomata,
Ki éles eszével irányítja népét,
S népe elismeri szép, női felségét,
S kegyeit keresi kegyenceknek hada.

Öt nagy hajót küldet Puntnak országába,
Hol Hat-Hor istennő uralkodik békén,
Punt a Pont, Napország, lenn a világ végén,
S vízáttól keletre emelkedik Sába.

Paréhu, a király, s Itü, a hitvese,
Aranyat ad nekik, sok elefántcsontot,
Ébenfát, mirhafát, tömjént, s ez nem mese.

Hat-Hor kap díszgallért, tört és harcibárdot,
Vászba ér a flotta, hol a partra ontott
Sok ezernyi kincset, és nem szedtek vámot.

150. SZONETT - TA WERET

Ta Weret istennő a Földet forgatja,
Fenn, északon lakik, hol erő jön létre,
Sarkcsillag póznáját az erő áthatja,
Az istennő keze rátapad az égre.

Tájat ferdítő nő, forgatja a tájat,
Póznáról fonál lóg, ezzel forgat, perget,
Kinn a világúrból forgatja a tárgyat,
Gyönyörű Földünket, s kezével tekerget.

Energiát termel a pólus északon,
Cövekelt nagy pózna a fonal eredő,
Forgatja a Földet, a mélyűrben vakon.

Feje vízilóé, mancsa oroszláné,
Asszonyi alakja szűrt fényben feredő,
Isteni lényege magyar titáné.

I. SZONETTKOSZORÚ

151. SZONETT - NYÍL

Égi Nyílás éji égen fényt lövell,
Nyílik rajta örök fénye Istennek,
Fénypor hullik, kékezüstös köd ölel,
Csillan lelke a Teremtő nagy Tennek.

Égi Nyílos földi Nyílás, Nyíl folyó,
Partja mentén smaragdzöld a dús vetés,
Bő Nílusnak öntözésre vize jó,
Szed ünnepén dús aratás a szedés.

Mint nyílve sző, olyan a Nyíl alakja,
Nyílik mentén ezer virág, s fa féle,
Kígyó s béka, hüllő és hal, s ló lakja.

Ámuldozzunk Isten fényes követén,
Ő a Nílus, bő vízáldás van véle,
Mély hasíték Isten setét szövetén.

152. SZONETT - RÉ

Mély hasíték Isten setét szövetén,
Tejút lángol éji égen szikrázva,
Ember mereng kis lakása szögletén,
Isten létben, Tejút fénytől átázva.

Jó a Reg-Gel, mikor Réh-Kel, jó a Nap,
Haja fényes, hajnalékes drágakő,
Lángfényével a setétre ráharap,
Föld színére fénypalástot jól rak ő.

81

Ré, tüzes Rá, Ráró isten hódító,
Fénnyel áraszt, merre lépdél, fényt adó,
Nyíl folyónak partja mentén bódító.
Ré napistent mi megértjük, mért dől el,
Ré lenyugszik, testünk alszik, szunnyadó,
Csendes éjben, csillagfény, ha átölel.

153. SZONETT - SU

Csendes éjben, csillagfény, ha átölel,
Su légisten lenge szélben halk susog,
Éji égről izenet, ha átjövell,
Éles füllel hallgatják a jó kusok.

Su légisten susogva jár, súgva bűg,
Suhan, zuhan, amint a sas, szárnyaló,
Sugár karral világítva minden zug,
Su légisten vélünk sosem tárgyaló.

Su, ki susog, surran, lengén suhanó,
Jó Szélkirály, Su légisten halkan jár,
Halk neszekkel fák közt is rád bukkanó.

Merengsz egyre Tejút fényes ömletén,
Arra gondolsz, merre járkal nagy Kajár,
Töprengsz ős Ten fényből megszöött ötletén.

154. SZONETT - GEB

Töprengsz ős Ten fényből megszótt ötletén,
Pedig istenséged nagy tudással bír,
Jár a szemed folyvást éj övezetén,
Elpihensz, ha Ré kel, s jó a hajnalpír.

Geb-E a Kő-Háza, hatalmas hegyek,
Sziklapiramisok törnekég felé,
Gebel Gebnek helye, vagy kutya legyek,
Kebel domborulat, szép mell mímelé.

Élő-Keblek-Tája csodás Geb-Tiu,
Kérta földjén nőknek keble meztelen,
Szereti e tájat férfi és fiú.

Csillag pikkely, fény kavargás, tűzgolyó,
Geb Ten előtt tündököl fenn, nesztelen,
Égi Pitom, tüzes kígyó, lángfolyó.

155. SZONETT - PTAH

Égi Pitom, tüzes kígyó, lángfolyó,
Éjuraló, csillagpetéket tojó,
Alant Hapi tükörmásod, ura Ptakh,
Víz istene, Ta-Ten-En ő, nagy Patak.

Te teremtéd mind a földet, vizeket,
Madarakat, tengelicét, csízeket,
Állatokat, elefántot, zsiráfot,
Delfineket, halat, kagylót, s a rákot.

Művészetek ősatya vagy, a Művész,
Kézművesek pártfogója, ős nemtő,
Megvéded a templomot, ha jó a vész.

Rajtad úszik bárka, hajó, sok csónak,
Tejútról jött vizet adó teremtő,
Lenn a Nílus tükre fenti folyónak.

156. SZONETT - VEZÉR

Lenn a Nílus tükre fenti folyónak,
Partja mentén smaragdzöld az új vetés,
Köszönjük az új életet ontónak,
Télre jó az új tavaszi ébredés.

Erpet Vezér vizet ömleszt, áradást,
Kék, bő vizek áramolnak, csobognak,
Csatornába vizet vezet, ráadást,
Barázdák közt ezüst vizek locsognak.

Jóságos úr, emberevést eltörlő,
Ki szerszámot adsz az ember kezébe,
Udvarunkban búza, árpa tömörlő.

Nílus szellem, halban gazdag, ragyogó,
Nyíl folyónak színén villog szent képe,
Csorgó vízzel csillámlva csillogó.

157. SZONETT - SZÉT

Csorgó vízzel csillámlva csillogó,
Széles folyó, lusta hömpöly, iramló,
Partod mentén keselyű nép, vijjogó,
Bő vizedben ezernyi hal, sikamló.

Itt él nagy Szét, a setétség démona,
Fekete Eb, Barna Disznó a fia,
Te vagy Szetes, aki szétver, Éj hona,
Testvérölő, setétlő haramia.

Eldugod a testrészeit vérednek,
Vezér urunk alvó testét szétszedéd,
Rejtse el a részeket az éjsetét.

Sátáni úr, már új idők tombolnak,
Nílus felett ősi mesék élednek,
Vize tükrén vízpikkelyek omolnak.

158. SZONETT - HOR

Vize tükrén vízpikkelyek omolnak,
Égi Kígyó égalanti képmása,
Egyiptomban ősi mesék honolnak,
Piramis a tökély képre szabása.

Hor az ifjú, Vezér fia, izzó Nap,
Dühödt harcos, kemény szívű katona,
Tökéletes, ez a vége száz szónak,
Népe kedves, arany színű Atona.

Megbosszulja istenapját, Oziriszt,
Fényt nyilazva megvakítja szemünket,
Fénnyel önti pupillánkat, s az íriszt.

Halotti tor paptiszsége néki jut,
Nagy Vadászhoz felkíséri lelkünket,
Kanyarog fenn, mint a piton, égi út.

159. SZONETT - AMON

Kanyarog fenn, mint a piton, égi út,
Hatalmas Mony, Mennyei úr, ott sétál,
Útja mentén setét mélység, égi kút,
Poros partját vizek verik, hol Szét áll.

Amon szarva, Mon jelképe csavaros,
Ámen „A-Mén”, nagy Menny Ura, églakó,
Mint a Tejút, ívelt szarvú, ő a Kos,
Arany színű, mint a Fő-Kő, oly Fakó.

Kus hazában kusok laknak, büszke nép,
Szorgos, dolgos, áldozatos és eszes,
Nagy Kos isten Nyílországban színre lép.

Ammon A-Mon, Nyom is a Mony hatálya,
Bőség szarva maga nagy Mén, nem Szetes,
Csillagfelhős kígyózó víz, nagy pálya.

160. SZONETT - KOS

Csillagfelhős kígyózó víz, nagy pálya,
Áradmányos vízzel teli bő meder,
Tekergőző Égi-Pitom hazája,
Kosok tája, csillagod van, százezer.

Tekergőző Ammonszarv a Galaxis,
Tejút képe nagy kos szarva, mintája,
Csavart szarván ezer csillag, jó praxis,
Körbe forgó éji égbolt hintája.

Kos, mint a Kosz, Fekete Éj, csillaggal,
Mint Koszorú, mint a Kozmosz, csillogó,
Kozmetikum, szépítőszer, sok lakkal.

Kikent leányt láthatsz ezret, szép arcút,
Ős Kos szarva Tejút minta, éjfolyó,
Oly hatalmas, az égboltról még kifut.

161. SZONETT - TOTH

Oly hatalmas, az égboltról még kifut,
Égi folyó, csillagszülő, szép, csodás,
Méricskéled, itt a zenit, s azimut,
Csillagvilág csudálatos látomás.

Toth, aki Tud, ő a Tudós, a Mérő,
Ír és számol, feltaláló, varázsló,
Tudásával egész bolygót átérő,
Tűzre ábrát rak, ha a tűz parázsló.

Fabotra ró, számolja a napokat,
Deh-Uti ő, nagy Tej-Uti, tódító,
Gyógyító úr, ha fájdalom hasogat.

Égi Nyílós, kanyargó víz, nagy Kígyó,
Tejúti Tod, csillagokat lódító,
Nézd, a Tejút égi Piton, nagy Ki-Jó.

162. SZONETT - HUN

Nézd, a Tejút égi Piton, nagy Ki-Jó,
Hunmagyarok bámulattal ámulják,
Mintája a mák, mogyoró, s a dió,
Magzatáldást csillagfelhőből várják.

Mikorra az élet köre megpördül,
Hunná leszünk, hajunk ezüst, s elhunynak,
Magból jövő dicső élet elgördül,
Térhajónkon Fényországba feljutunk.

Öreg magyar te vagy a hun, bölcs harcos,
Tanítod a magyarokat, ifjakat,
Öröklétű naporoszlán, kő arcos.

Nyíl vizéről fénybe úszik sok gálya,
Tejút folyónk Éj szövetén átszakad,
Tekergős a csillagfényes pompája.

163. SZONETT - MAGAR

Tekergős a csillagfényes pompája,
Kanyargós az égi folyó vidéke,
Tejút mélye ős magyar hon tája,
Ezer fénypont csillogása fő éke.

Nyílvíz mentén hatalmas Vász, nagy város,
Fehér falú, koronája szép fehér,
Száz irányban sivataggal határos,
Szemben Temet, hová tetem sok befér.

Néken, Abdu ős titkokat tárolók,
Víg magarok, oroszlánok telepe,
Ős tudásunk lebeg, szerte párolog.

Nil csillogó Arany-Folyó, nagy Si-Jó,
Áradása minden földet belepe,
Megérti a rejtvényeket, aki jó.

164. SZONETT - KEM

Megérti a rejtvényeket, aki jó,
Kem olyan föld, amely terem, s fekete,
Nő keletje, növekszik az ázsió,
Tág deszertben bölcsel sok bölcs remete.

Magas kémény kormos, sosem mosakszik,
Jó Kem-En-Ce kormos barlang, nagy lángú,
Kém az éjben, feketében lopakszik,
Kémlelve jár, szerte szálló szakállú.

Kémiában tudós kémlel, aki kém,
Fekete-Táj, Kem-Ta, titkot hordozó,
Mereven néz, békát les a szürke gém.

Isten, ha kell, fényruhában eljövell,
Dicsér s büntet, kenyeret és bort hozó,
Égi Nyílás éji égen fényt lövell.

MESTERSZONETT

165. SZONETT - ÉGI PITOM

Égi Nyílás éji égen fényt lövell,
Mély hasíték Isten setét szövetén,
Csendes éjben, csillagfény, ha átölel,
Töprengsz ős Ten fényből megszöött ötletén.

Égi Pitom, tüzes kígyó, lángfolyó,
Lenn a Nílus tükre fenti folyónak,
Csorgó vízzel csillámolva csillogó,
Vize tükrén vízpikkelyek omolnak.

Kanyarog fenn, mint a piton, égi út,
Csillagfelhős kígyózó víz, nagy pálya,
Oly hatalmas, az égboltról még kifut.

Nézd, a Tejút égi Piton, nagy Ki-Jó,
Tekergős a csillagfényes pompája,
Megérti a rejtvényeket, aki jó.

II. SZONETTKOSZORÚ

166. SZONETT - BURA NUNA

Hol a Szem, égi Szem, fényét lövelli,
Ezüstös ónfolyó vize áradó,
Ezernyi csatorna dús földet szeli,
Boldog itt az élet, s Udu az adó.
Nuna Bora partján tanyák, városok,
Zöldellő ligetek, arany mezőség,
Emberek családban, házban párosok,
Férfi, s nő egyenlő, isteni főség.
Ő a Borok Anyja, vizet árasztó,
Jó anyja a bornak, édesvíz hozó,
Felfelé hajózni rajtad fárasztó.
Vizet adsz a földnek, bő termés lehet,
S míg a föld magot ad, bő, s adakozó,
Pára, s köd gomolyog csatornák felett.

167. SZONETT - AN

Pára, s köd gomolyog csatornák felett,
Vizek áramolnak halkan, csendesen,
Gyöngyház fényű reggel hozza a szelet,
An isten mendegél nagy ország lesen.

Ő a Menny, az Égbolt, benne csillagok,
Ágas csillogások élnek mezején,
Fénytároló lények, ember őslakok,
Éjjel szikrát hánynak az ég tetején.

An az ősi isten, tőle származunk,
Ő az apa, ős Ján, nő párja Anyu,
Hogyha Ant imádjuk, el nem kárhozunk.

Hol An Égügyelő, s a bajt kémleli,
A bajt elhárítja, hatalmas Anu,
Ott a paraszt földjén örömét leli.

168. SZONETT - LÍL

Ott a paraszt földjén örömét leli,
Hol An mellett Líl En járja az eget,
Lágy lég érintését bőröd észleli,
Mikor Lél rád lehel, s érint tégedet.

Líl isten lehellő, a Lég nagy ura,
Átszáguld a légen, mint a Lehellet,
Tőle ezer színű az égi bura,
Hideg szelet, ha fúj, kezéd megdermed.

Meleg szelet fújva vetést égeti,
Nagy felhőket hozva esőt záporoz,
Gazdag, dús vetésed vízzel élteni.

Annyi lesz a búza, alig cipeled,
En Líl tőled semmit, soha nem oroz,
Smaragdzöld vetést hoz a szép kikelet.

169. SZONETT - KI

Smaragdzöld vetést hoz a szép kikelet,
Ki En önti vizét számolatlanul,
Szántón most szükséges számos mívelet,
Ne végezd szent munkád sosem hanyagul.

Ő, a fényes Keán, ősi nagy Kaján,
Mindent tudó mosoly terül ábráján,
Ki En isten mindig segít más baján,
Készenlétben várva égi vártáján.

Ő a nagy A-Keán, Okeán titán,
Inka az Andokban, ő a nagy Kajár,
Esőt, záport, vihart hoz a Hargitán.

Elismerik munkád a nagy istenek,
Nyomodban víz árad, s ahol En Ki jár,
Nyári búza táblák sárgán díszlenek.

170. SZONETT - EN TEN

Nyári búza táblák sárgán díszlenek,
Aransárga árpa szélben ingadoz,
Bő zöldséget terem a sok kis telek,
Itt a föld művese gyakran vígadoz.

Tennek köszönhető a bő lágy eső,
Nagy folyamok árja, fekete iszap,
Viharfelhők mögött ő a nagy leső,
Annyi a jutalmad, amennyit kiszab.

Észak nagy istene, hűvöset hozó,
Pásztorok bárányán csengő szól, csiling,
Szaporulat atyja, minket gondozó.

Mikor a vetések szinte lángzanak,
Bő, nagy esőt öntesz, zab, s a búza ring,
Arany árpa földek lágyhullámzanak.

171. SZONETT - DUMUZID

Arany árpa földek lágyhullámzanak,
Kertben répa, retek, s bab, borsó vetés,
Nyáron a szép szőlők fényben áztanak,
Dús lesz az aratás és szüretelés.

Dumuzid, a halász, tengerekre mén,
Hálóval halat fog, pikkelyes étket,
Dumuzid, a pásztor, énje bak, kos, mén,
Hússal látja el a smaragd vidéket.

Gazdag szaporulat pásztora Dumuz,
Dömös és Dömsödé kedves birtoka,
Ahol ő jár, zsíros, fénylős a humusz.

Termékeny Földanya néki hízeleg,
És, ha Dumuz boldog, s rezgő a toka,
Mosolygós gyümölcsök igen ízlenek.

172. SZONETT - UTU

Mosolygós gyümölcsök igen ízlenek,
Ha nagy Utu fénye édes ízt teremt,
Utu körül a lég délben izz, s remeg,
Utu nem vigyáztál, minden tönkre ment.

Rettentő oroszlán, lángsörényű tűz,
Éles fénykarmával tépi földedet,
Jó húst megrohasztja, szétterül a bűz,
Földed kiszárítja, bőröd fölreped.

Ám, ha kedve kellő: az Idő üde,
Lágy, szüremelő fényben jó utat mutass,
Ifjú házaspárunk reád esküde.

Mind, a földi lények rád kiáltanak,
Gazdag, bő termést adsz, égi víg Utas,
Terméked piacon pénzre váltanak.

173. SZONETT - SZU EN

Terméked piacon pénzre váltanak,
Csudás szuméri föld gazdagon terem,
Udu víg fényében, ha felszántanak,
Csillagmagot vetve szét a földeken.

Szuen kék fényében csírárt vet a mag,
Ezüst fénnel Szuen lágyan öntözi,
Lila éjszakákon sziklefél fakad,
S virágot csokorba Szuen kötözi.

Sötét éji égen ezüst arcú Hold,
Szuen lépked ott fenn, fehérben dereng,
Múlt időktől kezdve égen bandukolt.

Szuen égjárása merev és konok,
Csillagpázsit tájon csendesen mereng,
Lágy, derengő fényben toronytemplomok.

174. SZONETT - ABZU

Lágy, derengő fényben toronytemplomok,
Csatornák vizével öntözött a táj,
Kengir népe híján terjed a homok,
Sivataggá válva senkinek se fáj.

Abzu sós vizével mélyben hömpölyög,
Hullámain gyöngyös szél szór permetet,
Vize habján játszik fóka, s cet kölyök,
Abzu habzón táncol, Hull-Máll, mit vetett.

Abzu alatt Abüssz, mélye éjsötét,
Mérges szörnyek lakják, cápa és a krák,
S vad orkán szabdalja Abzu köntösét.

Mégis, Abzu háza gazdag és csodás,
Lakja százezer hal és ezernyi rák,
Messze térhatárban arany csillogás.

175. SZONETT - IZ DU BÁR

Messze térhatárban arany csillogás,
Búza s árpa földek lágyan ringanak,
Hogyha fúj a szellő, légi jó szokás,
S rezgő délibábban képek inganak.

Fehér Unug földjén sétál Izdubár,
Izzó Udu Ifja, s körbe nézdegél,
Piacon, ha lépked, mit mond a kufár,
Hallgatja és véli, népe mit remél.

Gis! – szól Édesanyja, - Szeresd népedet!
Gisgammás, Kis Gammás élte oly nehéz,
Vaskemény a szíve, de jóért eped!

Ő Fény-Szülte-Férfi, munkál emberül,
Naptornyokat épít, s kék egekbe néz,
Színes emeletek, arany legfelül.

176. SZONETT - LU HUN GA

Színes emeletek, arany legfelül,
Alatta színezüst, piros, kék, narancs,
Smaragdzöld emelet, és amin ez ül,
Fekete alapzat, s járja száz bakancs.

Csillag-Házi-Ember, mindig tette kész,
Nagy-Hun-Ház szülötte, pusztá vándora,
Tigris szívű harcos, bátor és merész,
Van igaz barátja, kenyere, s bora.

Toronytemplomokban Lu-Hun-Ga mereng,
Enkidut támadják a nagy istenek,
Fölötte varjú had, s száz holló kereng.

Múló Idő sodor, rombolva robog,
Idő vitorlásról néki intenek,
Fehér városokban limek és lomok.

177. SZONETT - EN INMAR

Fehér városokban limek és lomok,
Pusztító ellenség haláltáncot jár,
Vér és jajkiáltás, üszkök és romok,
Lagasban sírdogál égi En Inmár.

Fehér szakállába orkán kap belé,
Könnye, mint kis csillag, arcára csorog,
Ez, hogy történhetett?, s néz kelet felé,
Kérdi a Napistent, s sírva ácsorog.

Inmarban pusztulás, mérges En Inmár,
Elhagyja Nyárföldét, észak tájra megy,
Temploma összedőlt, Inmár rom immár.

En Inmár, te örök, célod alkotás,
Udmurt napemberek házába eredj,
Csudaszarvas népnek élte oly csodás.

178. SZONETT - NER GÁL

Csudaszarvas népnek élte oly csodás,
Búza kenyér mellé sült hús is kerül,
Folyó vize hűsít, s bő a halfogás,

Amint a hálója mély vízbe merül.
Boldog élte végén lelke égbe száll,
Teste megtörődve földbe kényszerül,

Ember élte végén nagy Ner Gál kaszál,
Ámde lelke szállhat égre ékszerül.
Ott, alant a mélyben árnyak otthona,

Rettegett királyuk alvilági úr,
Eres-Ki-Gál s Ner Gál fején korona.
Éjsetétbe törve rendületlenül,
Udu dísze arany, türkiz és lazúr,
Szumerban nagy Szem Úr pihenni leül.

179. SZONETT - EMES

Szumerban nagy Szem Úr pihenni leül,
Szikkuratra szállva széken üldögél,
Szem Úr szent fényében minden kiderül,
Király és közember, jövőt sződögél.

Emes, tájat járva, gazdagon terít,
Földeket és fákat életre költi,
Embereknek élest folyton ő kerít,
Raktárat színültig degeszre tölti.

Házat, várost épít, nagyot, magasat,
Amit Emes érint, mind életre kél,
Gyümölcssel, étellel tölti a hasat.

Tisztelet, szeretet Emest övezi,
Merre Szem Úr népe békén éldegél,
Hol a Szem, égi Szem, fényét lövelli.

MESTERSZONETT

180. SZONETT - SZEM ÚR

Hol a Szem, égi Szem, fényét lövelli,
Pára, s köd gomolyog csatornák felett,
Ott a paraszt földjén örömét leli,
Smaragdzöld vetést hoz a szép kikelet.

Nyári búza táblák sárgán díszlenek,
Arany árpa földek lágyhullámzanak,
Mosolygós gyümölcsök igen ízlenek,
Terméked piacon pénzre váltanak.

Lágy, derengő fényben toronytemplomok,
Messze térhatárban arany csillogás,
Színes emeletek, arany legfelül.

Fehér városokban limek és lomok,
Csudaszarvas népnek élte oly csodás,
Szumerban nagy Szem Úr pihenni leül.

III. SZONETTKOSZORÚ

181. SZONETT - ITAL

Rejtelmes őrsország, titokzatos táj,
Ital vizén túlnan, kék eget alatt,
Vízpárák ködén túl oszlik zord homály,
Atlantisz szép földje, mondom, láttalak.

Habzó Ital árja visz ezer hajót,
Zöld hab árján túl van szép Itália,
Herkules Oszlopán makog sok magót,
Távolabb szendereg Lúsitánia.

Itália partján zöldes, sós ital,
Zöld hegyekre tükröz fényes égi kék,
Trószok dicsőségét zengi ősi dal.

Vulkánok hó lehe égnek ágaza,
Titokzatos tájak, rejtélyes vidék,
Magyariak földje, elsüllyedt haza.

182. SZONETT - DEJSZ

Magyariak földje, elsüllyedt haza,
Idők kék ködében vibrál képze,
Dejsz, ős Atlantisznak földje oly laza,
Omló hegygerincnek követ érzed-e?

Iszen Dejszen tudod, te Mindentudó,
Hol terült Atlantisz, magyarok hona,
Láttad fényszemeddel, egünkön futó,
Ahol következik Napunk alkonya.

Isz En, Izzás Isten, fényt teremt kezed,
Millió csillaggal nézed, hol vagyunk,
Nappal ég az ég is, tündököl szemed.

Dejsz En, Tevő Isten, fényes égkirály,
Teremtéd Atlantiszt; drága őslakunk,
Pusztulásod emlék, talán nem is fáj.

183. SZONETT - ÚR AN

Pusztulásod emlék, talán nem is fáj,
Magyar szuperhaza, elfeledt a nép,
Múltunk ősködébe, gondolat ha váj,
Rosszul leszünk tőle, idegünkbe tép.

An Úr, Mennye Ura, ott uralkodol,
Hol a Tudás Népe őrzi szent igéd,
Úr An, ten népeddel újat alkotol,
Feltalálás lángját népednek vivéd.

Egek Ura, An Úr, birtokunk a tűz,
Fényteremtő lángok ontják hő lehed,
Oszlik ördög árnya, tűz setétet űz.

Sátán fattya fajzat százezer gaza
Atlantiszra támad, s te elfeleded,
Nem tudod, szent néped onnan származa.

184. SZONETT - KORONÁS

Nem tudod, szent néped onnan származa,
Hol kávas barlangok rejtik nyelvedet,
Múló korszak mindent kőbe ágyaza,
Ma is olvashatod szent nőelvedet.

Koronás, az Idő, Kronosz ős urunk,
Mit nem beszél rólad sok szájas görög,
Sok jó nevetéstől földön gurulunk,
Megetted fiaid, mondja és hörög.

Te vagy a Kor isten, ki kört körre raksz,
Év körét az Évre, Időt építesz,
Majd a Kor Kórrá lesz, nyugton nem maradsz.

Múltra múlt hullámszik, mint vízáradat,
Tisz Atlan fennmaradsz, múltat szépítesz,
Háromszoros sáncok védik váradat.

185. SZONETT - JUPITER

Háromszoros sáncok védik váradat,
Hatalmas Atlantisz, Jupiter hona,
Ezer rege mondja, s százezer adat,
Atlantisz szent népünk ősi otthona.

Pit a csillag és ház, Er az úr, tudod,
Jó-Csillag-Úr védi, Róma, népedet,
Bolygóóriásunk, köreid futod,
Miközben a nép él, szület és temet.

Nagy Júpiter atya, villámot gyújtasz,
Mennydörgés dübörög, amerre lépdelsz,
Vad vihart támasztasz, ha reánk sújtasz.

Ha szíved megbocsát, s senki sem ledér,
Arany hull az égből, s mit el se képzelsz,
Házak színezüstje csillogón fehér.

186. SZONETT - HADÉSZ

Házak színezüstje csillogón fehér,
Jó itten az élet, bő az eleség,
Atlantiszba szállít hajó és szekér
Aranyat, ezüstöt, s szép a feleség.

Lent, alatt a Hadész sivár rettenet,
Hadak Atyja trónol szellemek felett,
Árnyelked odajut, amint eltemet
Sírod setét dombja, s oda életed.

Had Ész, te Had Fénye, lent uralkodol,
Házad örök béke, csendes palota,
Talán csillagbelső, tűzvörös pokol.

Míg az Alvilágban izzás áradat,
Evilági síkon millió csoda,
Paloták aranyból, tátjad szájadat.

187. SZONETT - SZATURNUSZ

Paloták aranyból, tátjad szájadat,
Gazdaság és jólét utcán áramol,
Annyi sok a termék, hizlald májadat,
Sok szorgos polgárod tárol és tarol.

Csatornákat ásnak, vízi utakat,
Barázdán a földet vízzel árasztják,
S ha a folyó szárad, ásnak kutakat,
Kókadó növénykét vízzel támasztják.

Nagy Csatorna isten, bőséget adó,
Szaturnáliákon ünnepel a nép,
Földművelés atyja, éhet tagadó.

Éhező gyomrunkba minden belefér,
Boldogan alkotunk, folyvást, mint a gép,
Fényt szikráz a város, mely egekbe ér.

188. SZONETT - APOLLÓ

Fényt szikráz a város, mely egekbe ér,
Apolló, dél ura, fényt sugározó,
Hatalmad alatt áll a sok kisegér,
Izzó napistenünk, te fényt tározó.

Lú, a Fény, világít át az éteren,
Apa-Ló, Fény-Apa, tudod dolgodat,
Jósággal uralkodsz időn és teren,
Ezüst íjjal büntetsz, s szórod átkodat.

Szerelem isten vagy, nőket apoló,
Gyógyítva ápoló, kinek teste ég,
Tudás terjesztője, papnak papoló.

Aplú, te Apa Ló, fénynek zápora,
Látod, elfeledtünk, fordul a kerék,
Tíz Atlan királynak távol tábora.

189. SZONETT - JANUSZ

Tíz Atlan királynak távol tábora,
Nem tud segíteni bátor harcosa,
Belepte emlékük vén idő pora,
Pihen a táborok öklelő kosa.

Janusz, te kétarcú, kérlek, mondj mesét,
Melengessd jég szívünk, mondj történetet,
An istent emlegesd, és szép hitvesét,
An, lásd, kétarcú volt, ez vajh, hogy lehet?

Benn is vagy, meg kinn is, arcod néha négy,
An vagy te, úgy bizony, ősi égi úr,

Leereszkedsz hozzánk, majd a Mennybe mégy.
Segíts Annak nagy Jan, e türkiz tekén,
Égi palotából nincs, aki kitúr,
Tűzpap őrzi lángod templom rejtekén.

190. SZONETT - EROSZ

Tűzpap őrzi lángod templom rejtekén,
Nagy Er úr, akitől mindnyájunk ered,
Ékes égről szólni, arra kellek én,
Akin rajta csillog minden ékszered.

Termékenység isten, ős keletkező,
Szerelem bajnoka, vagy a hímerő,
Szunnyadó álomból halkan érkező,
Végtelen éterből csendben ébredő.

Erős vagy, úgy bizony, és kicsinyt Eres,
E-Res, Háza Rózsa, régi, jó rokon,

Szegény, jó hunokat, minket is szeress!
Er, te szenvedélyes, testünk mámora,
Félig megőrjítesz, ezt ne vedd zokon,
Néped tenger és föld, s idők vándora.

191. SZONETT - MERKURIUSZ

Néped tenger és föld, s idők vándora,
Ifjú Merkur isten, ki magyarai vagy,
Merészen Köröző, hajnal kámfora,
Másoknak adlak át, akkor, majd ha fagy!

Mer, az Ifjú, Merész, ő az, aki mer,
Kur a hegy, az ország, tökéletes kör,
Ifjonti Köröző, a hideg kiver,
Olyan gyors a lába, jön és elsöpör.

Rajta úti kalap és szárnyas saru,
Pálcáján két kígyó, hírnökök jele,
Te vagy Hermész isten, az erős karú.

Lélekvezetőként lábad égbe jár,
Nem védted Atlantiszt, vész csapott bele,
Tűzvihar, földrengés, ömlő égi ár.

192. SZONETT - VULKÁN

Tűzvihar, földrengés, ömlő égi ár
Hatalmas istene, ha föld, s tenger reng,
Feketén sötétlik a tág láthatár,
Füstöt szórsz az égre, Napunk csak dereng.

Vul Kán, te Tűz Király, ki lávát okád,
Odalenn a mélyben, aki kovácsol,
Óriási isten, tűzben áll bokád,
Üllődön acél cseng, karod kopácsol.

Arany utu-maták ott a szolgáló nép,
Utu-mata szobrok néma dolgozók,
Sorozatot gyártva mozog ezer gép.

Sajh, gonoszság ébred idők kezdetén,
Ezernyi háború, égre kormozók,
Pusztít Tisz Atlannak sok évezredén.

193. SZONETT - JAPETUSZ

Pusztít Tisz Atlannak sok évezredén
Zord felejtés démon, porral elfedő,
Pusztulás jár népünk földjén és egén,
Rothasztó, rogyasztó, gaz fenekedő.

Japetusz, a titán, hét nép apja ő,
Jáfet Atlantiszban békén éldegél,
Japhet hét fiával útnak eredő,
Hét-Apáról a múlt oly sokat regél.

Hét-Apa hét fiát várja száz kaland,
Ap-Het apja An úr, No-É más nevén,
Dicső tetteikről szóljon vers, s a lant.

Földrengés, vízőzön, magas szökőár
Atlantiszra támad, léte telj delén,
Át, Alanti tájra hanyatlik a vár.

194. SZONETT - Ó-KEÁN

Át, Alanti tájra hanyatlik a vár,
Atalanti ország víz alá merül,
Ókeánosz földje hideg és kopár,
Atlantisz jó népe alatt szenderül.

Kien isten, Keán, kő és víz ura,
Kájin, a vén Kaján népe vaskovács,
Imádattal tekint fényes Utura,
Tudás tárolója, építész meg ács.

Ó-Keán, Óceán vízhullámai
Elfedik Atlantiszt, víz alatt a sír,
Éjjel kísértének népe álmai.

Lelkek, láthatjátok, szóra nyílt a száj,
Aludjatok, szemünk utánatok sír,
Rejtelmes őrország, titokzatos táj.

MESTERSZONETT

195. SZONETT - ATLANTISZ

Sejtelmes ősország, titokzatos táj,
Magyariak földje, elsüllyedt haza,
Pusztulásod emlék, talán nem is fáj,
Nem tudod, szent néped onnan származa.

Hármas árkok, s sáncok védik váradat,
Házak színezüstje csillogón fehér,
Paloták aranyból, tátjad szájadat,
Fényt szikráz a város, mely egekbe ér.

Tíz Atlan királynak távol tábora,
Tűzpap őrzi lángod templom rejtekén,
Néped tenger és föld, s idők vándora.

Tűzvihar, földrengés, ömlő égi ár,
Pusztít Tisz Atlannak sok évezredén,
Át, Alanti tájra hanyatlik a vár.

IV. SZONETTKOSZORÚ

196. SZONETT - DUNA

É-Den Isten háza, Isten palotája,
Benne Don és Duna, Den Tu Magaria,
Gazdag halban, vadban, Ten istennek tája,
Boldog-Sán, Eviláth, s magas Arménia.

Nyugaton a Duna bővizű folyója
Dús földeket öntöz, gályák úsznak hátán,
Bennük a környéknek búzája és sója,
Örül az emberszív e gazdagság láttán.

Duna isten vize kékellőn áramol,
Négy ágra bomolva Csallóközét járja,
Aranyos iszapot terít szét, már ahol.

Elődeink hősök, semmitől se féltek,
Földjükön állt, mit véd négy folyónak árja,
Isten szent temploma, hol őseink éltek.

197. SZONETT - TEN

Isten szent temploma, hol őseink éltek,
Négy folyó közén áll, tengervíztől távol,
Sokat munkálódtak, napkeltével kéltek,
Estélig dolgoztak, egyik sem téblábol.

Tenni sokat teszel, tény, te tetted a fényt,
Széles síkságoknak világosság atyja,
Segíted népünket, szép leányt, jó legényt,
Magyarok szent népe Tennek szent magzatja.

A-Mu, Bora-Nuna, Nyíl és Idig-Inna,
Négy óriás folyó, édes vize éltet,
Nincs lény, olyan, aki e vízből ne inna.

Folyók áradása újabb medret vája,
Vized termékenyít, Édent megkímélted,
Smaragd a növénye, bokra, füve, fája.

198. SZONETT - NIM RÚD

Smaragd a növénye, bokra, füve, fája,
Arany a búzája, ezüstös a hala,
Boldogság országnak Nim Rúd a királya,
Kenyér az étele, borvíz az itala.

Nim, a hős Oroszlán, nappal, mint Nap, éget,
Éjjel ő a Kaszás, Vezér, s a nagy Vadász,
Ránk hagyál, bő kézzel, gazdag örökséget,
Nemzetünk pásztora, gondos lélekhalász.

Nimnek vörös rúdja Horpahrúd nemzője,
Nagy Vörös Oroszlán ősapánk, hirdették,
Ki Isten előtt jársz, népünk vezetője!

Új korok, hazugul, felette ítélnék,
Őseink Nimrúdot, mint vezért, követték,
Istentől bőséget és tudást reméltek.

199. SZONETT - PUSZTA

Istentől bőséget és tudást reméltek,
Ősi magyar népek, amit meg is kaptak,
Minden hasznos dolgot ajándéknak vélték,
Tudást, fortélyt gonddal fiaiknak adtak.

Pusztá apó népe áradó fényben élt,
Sík, végtelen pusztán fény ömlik az égből,
Szorgalmatos népe dolgozott, nem henyélt,
Isten áldást küldött égi messzeségből.

Génjünkben kódolva nyíltság és becsület,
Fényisten úr előtt nem lehet hazudni,
Hamis szó megsérti az isteni fület!

Isten, ki fényt teremt, benne minden lényben,
Pusztán gabona nő, jól lehet azt tudni,
Arany árpaföldek rótarany napfényben.

200. SZONETT - SZÉP MEZŐ SZÁRNYA

Arany árpaföldek rőtárany napfényben,
Nő a kicsi növény, törekszik fölfelé,
Szára, mint sólyomszárny, nő a televényben,
Ezt látva az Isten, nagy örömét lelé.

Ősi turul testén árpa, búza szára,
Szárnyal a gabona, mint az egek sólyma,
Szép Mező ős mező, élelmünknek tára,
Mesekincs mondója, ki igazul szól ma!

Hős Szép Mező Szárnya sárkány kergetője,
Gonosz Kalamona nem buta babona,
Hősünk a sárkánynak vitéz megölője.

Tágas árpaföldek örömet okoznak,
Lenge szellő fújja, érik a gabona,
Messze az égaljig lágyan hullámoznak.

201. SZONETT - JÓ SZÉL FÚVÁSA

Messze az égaljig lágyan hullámoznak,
Leng a búza s árpa, fejük szellő fújja,
Száruk közt szélfiúk csendesen motoznak,
Gabonát cirógat a Napisten ujja.

Jó Jó Szél Fúvása, haja szent csimbókban,
Széllel fut a lova, Szélisten barátja,
Haja aranybarna, amelyben szép bog van,
Napisten jelképe, tudja, aki látja.

Ő a vadász s halász, halkan lopakodó,
Hálót, varsát vet ki, ül csendben, horgászik,
Íja, s nyila végzet, sohasem kapkodó.

Lovával vadászik nyárban és a télben,
Boldog így az élet, feje fényben ázik,
Pálmák bólogatnak enyhe, langyos szélben.

202. SZONETT - SZÉP TÜZEK LÁNGJA

Pálmák bólogatnak enyhe, langyos szélben,
Ligetek közt műhely, cseng az üllő benne,
Reggelen, estélen, testizzasztó délben,
Mintha itt a kovács sohasem pihenne.

Ősi tűzláng ura, jó Szép Tüzek Lángja,
Izzó vasat formáz, csattog a kalapács,
Ját érte fizetség, felesége fánkja,
Sültek, friss kenyérrel, mézes tej és kalács.

Fegyverek, szerszámok készülnek szép sorban,
Éjjel áll a munka, a lángok lapulnak,
Csudaszarvast nézik fenn a házoromban.

Lapos háztetőkre ételt s italt hoznak,
Éji égen sorra égő ékek gyúlnak,
Éjjel a férfiak a tetőn boroznak.

203. SZONETT - KILENC VITÉZ

Éjjel a férfiak a tetőn boroznak,
Csendben vitatkozva csillagos ég alatt,
Kilenc Vitézt nézve bölcsen vigadoznak,
Miközben az éjben a Hold tovább halad.

Egyik lába Donnál, másik a Dunánál,
Csillogó égszerek formázzák szép testét,
Feje hármass csillag, csillagköd lábánál,
Odafentről int le, azt mondja: - jó estét!

Két kezében szerszám, korbács és a pöröly,
Ostor és a bunkó, gonoszokat büntet,
Igazságot osztó, véle sose pörölj!

Védi Éden táját, járkál a világban,
Rablást, fosztogatást, tolvajlást megszüntet,
A víz, mint olvadt vas, széles csatornákban.

204. SZONETT - AR DIL

A víz, mint olvadt vas, széles csatornákban,
Ar Dil, Arany Csillag, az utakat járja,
Igazságot teszen az egész országban,
Szülőivel lakik, mivel nincsen párja.

Hű szerelme Ilka, Szép Tündér Ilona,
El lett varázsolva, hajtincsét vesztette,
Ha rátalál Ardil, lesz majd zene-bona,
Esküvő és lagzi, ha már nőül vette.

Tündér Szép Ilona csodás Élet Anya,
Ardil tündöklő Nap, kit megigéz bája,
Fején lángzó haja sugárzó aranya.

Éden tája terül tenger s föld határán,
Vize éltet s édes, árpát hord uszálya,
Lassan hömpölyögve hajót hord a hátán.

205. SZONETT - HÉKA

Lassan hömpölyögve hajót hord a hátán,
Csillog az eleme Kien vízistennek,
Hékás, a kapitány, ül a hajóládán,
Mikor gyors hajói végtelenbe mennek.

Heka hármass csillag, Hekate jelképe,
Varázsisten feje, szeme és a szája,
Ha Heka arrébb megy, itt a világvége,
Ettől ne féljünk, míg csillog az orcája.

Három gyönyörű nő, pörög, forog, perdül,
Hekate tánca ez, Héka őt figyel,
Hékás az égbolton reggel lassan eldül.

Éji víz folydogál égi folyóágban,
Földön, égen virág, s van, ki irigyeli,
Élet vize neszez, csörgedez a fákbán.

206. SZONETT - HADÚR

Élet vize neszez, csörgedez a fákban,
Dús mezőket öntöz Kien száz folyója,
Kenyer, szalonna, bor lapul az iszákban,
Jól megy itt a népnek, de van bosszantója.

Had Úr, Had Ész, Had Ad, légy résen, védj minket,
Sok a rabló, gyilkos, vagyonunkat orzó,
Házunkat pásztázza ártó, vad tekintet,
Képét Isten verte, ördögien torzó.

Hadak Ura segíts, nyújtsd ki kardos karod,
Ott van mit rabolni, hol sokat dolgoznak,
Védd meg szent népedet, ha te is akarsz!

Mindig sürgölődnek, kora reggel kélnek,
De minek, ha tőlünk mindent eloroznak,
Városokban népek magyarul beszélnek.

207. SZONETT - KAJÁN

Városokban népek magyarul beszélnek,
Fényesek az utcák, ragyognak a boltok,
Csillogó tereken nők tereferélnek,
Magyariak népe dúsgazdag és boldog.

Kaján szobra téren, templomban és házban,
Kájin, a vaskovács, szabárokat tanít,
Egész Szabárország munkálkodó lázban,
Szabad, dolgos népe országot gyarapít.

Arcán kaján mosoly, mindentudás jele,
Nagyhatalmú isten, ha elhagyjuk, végünk,
Kő, víz, fém védnöke, a Jóisten vele.

Hanem mikor ránk tör, s ölni kezd a Sátán,
Kaján már nem segít, megdermed jó népünk,
Úgy, mint Ádám s Éva, az Úr Isten láttán.

208. SZONETT - HERKUL

Úgy, mint Ádám s Éva, az Úr Isten láttán,
Lába meggyökerez, aki Herkult látja,
Csodálkozva bámul, a száját is tátván,
Ő nagy Makar hősünk, magyarok barátja.

Magyarok ősatya csodás Szkítiában,
Rettentő erejű, bunkó a fegyvere,
Testén oroszlánbőr, acél az izmában,
Meg se mozdul többet, akit fejbe vere.

Szkítiában járva három fiat nemze,
Kígyófarkú nőtől, ki varázsló asszony,
Az érti e rejtélyt, aki jól elemze!

Szkíta földön a nők úgy sertepertélnek,
Szájukból inda nő, hogy rózsát fakasszon,
Szavuk csengőn, bongón száll neki a szélnek.

209. SZONETT - JÓSZÍP

Szavuk csengőn, bongón száll neki a szélnek,
Szájukban arany szó, virágot fakasztó,
Szavuk szép madárdal, mit hárfán zenélnek,
Asszonyaink hangja mellünket dagasztó.

Jó isten, Szíp isten, Joszip, Jézus atyja,
Ő az ifjú Jóska, Joshua másképpen,
Ács az égbolt alatt, az eget forgatja,
Csillagokat toló, gondosan és szépen.

Fia Id, az Édes, kicsiny istengyerek,
Jó és Szép az atya, hasonuló Tenhez,
Isteni szavától megnyílnak a terek.

Asszonya Mária, virágot sző szája,
Lél házában laknak, mely közel Édenhez,
É-Den Isten háza, Isten palotája.

MESTERSZONETT

210. SZONETT - ÉDEN

É-Den Isten háza, Isten palotája,
Isten szent temploma, hol őseink éltek,
Smaragd a növénye, bokra, füve, fája,
Istentől bőséget és tudást reméltek.

Arany árpaföldek rőtárany napfényben,
Messze az égéljig lágyan hullámoznak,
Pálmák bólogatnak enyhe, langyos szélben,
S éjjel a férfiak a tetőn boroznak.

A víz, mint olvadt vas, széles csatornákban,
Lassan hömpölyögve hajót hord a hátán,
Élet vize neszez, csörgedez a fákban.

Városokban népek magyarul beszélnek,
Úgy, mint Ádám s Éva, az Úr Isten láttán,
Szavuk csengőn, bongón száll neki a szélnek.

211. SZONETT - NAPSUGÁR

Erdők hűvösében karral madarászik,
Völgyek rejtekében sujával vadászik,
Fenn, a kéklő égen fénnel hadonászik,
Hűvös vizek mélyén sugárral halászik.

Édes, lány ujjával finom bőrt cirógat,
Fényes sugarával szép arcot apolgat,
Természet rendjében vizet, felhőt forgat,
Reggel felkelésre lusta embert nógat.

Érintésed cukor, érints, s van jó dolgunk,
Ha felhő mögé bújsz, magunkban borzongunk,
Este, mikor kihunysz, félőn, csendben morgunk.

Napunk sugarával elűz jeget, fagyot,
Kézkarral tájunkra fényes eget rakott,
Nékünk, embereknek, víg életet adott.

212. SZONETT - VÁGY

Test vagy a lélek terméke a vágy?
Nagy a hatalma, erőd is elhagy,
Vágyad a vetett, puha pihe ágy,
S azon képzelődsz, ajka milyen lágy?

Ám a szerelem nem örökké vár,
Új gondolatod új vágyakat tár,
Vágysz a vagyontra, sírsz, ha nagy a kár,
Kínozt a vágy, ha minden tied már.

Előled ugyan mindenki kitér,
Valamit, ha kapsz, kezded újra kér,
Nem kapsz, az orcád előnti a vér!

Világ ura vagy, vágyad mégis tép,
Örök élet kell, nem kapsz, na még szép,
Jön az utódod, s öröködbe lép.

213. SZONETT - PARADICSOM

Par-Ad-Iseumban élt régen az ős,
Ádám, jó ősatyánk, aki nagyerős,
Mégse bírt nejével, a szép Évával,
S benn a kertben álló, tiltott két fával.

Suttogta az Ördög, egyél a fáról,
Meg ne feledkezzél mindkét almáról,
Mondta Éva, férjem, kérek két almát,
Magam is szeretném Atyánk hatalmát!

Megették az elsőt, tudás almáját,
Ám, de jött az Isten, megharagudott,

Parancsom szegtétek!, s ajtót mutatott.
Nem tudták elérni az élet fáját,
Ám Atyánk az almát utánunk küldte,
Tudásba rejtetten, már kiderült-e?

214. SZONETT - ALMA

Délföld gyümölcse, te szép piros alma,
Földanya gömbje, ízes diadalma,
Mily csodaszép az almafa virága,
Ha rád mosolyog ezüst bíborsága.

Bár almánk fenn van, fenn a fán ökelme,
Szép Alma néven gondolkodj, te elme,
Mely oly lánynév is, mint az Ilma, s Elma,
Nékem egy alma, bizony nagyon kell ma.

Alma szeletke, tésztába mártalak,
Finom bundát kapsz most, cukorral szórva,
Almás pite te, már nagyon vártalak!

Sült alma illat, van, ki nem kívánja?
Égy almalekvárt, ne légy ily mogorva,
Kérsz almatortát? Ha nem, fejed bánja!

215. SZONETT - DÉLIBÁB

Napsütéstől remeg homok felett a lég,
Végtelen síkságon enmagamban valék,
Csak az élet zizeg, fű közt zöld gyík oson,
Sáska rebben arrább, túl egy kis lapon.

Remeg a levegő, a Nap remegteti,
Ezernyi sugarát égben lebegteti,
Forró levegőben Délibaba táncol,
Bűbajos látomás, ki magához láncol.

Arany haja szállong, lebben a távolban,
Fényruhája omlik áttetsző selyemből,
Talaj felett lebeg, nem is tudom, hol van.

Szeme, mint két csillag, mosolygós a szája,
Karjával hív, mégsem mozdulok helyemből,
Bár bájолva vibrál fényből szőtt ruhája.

216. SZONETT - HISZÉKENY

Az a buta ember, aki hiszékeny,
Aki mindent elhisz, és engedékeny,
Talán morog kettőt, de aztán legyint,
A sok butaságot elhiszi megint.

Egylábúak, griffek, rettentő mások,
Emberre támadó nagy óriások,
Törpök, egyszeműek, kopaszok klánja,
Távol kincset őriz a hegy sárkánya.

Mesebeli szörnyek, furcsa emberek,
Tőlük hemzseg a láp, erdő és berek,
Tündérek, lidércek, jó és rossz manók,

Beszélő állatok, s meg se mukkanók,
Magában gondolja, hiszi a piszi,
Majd, ha ismét mondod, megint elhiszi.

217. SZONETT - KAMRASZÉPE

Szép istennő, Kamruszépa, mit eszel?
Kövéрке vagy?, talán karcsú, szépséges?
A szakácsod a tortádra mit reszel?
Kérésekre ugrik, pattan, készséges?

Marcipánt szór a tortádra, mily finom!
Asztalodon étel, arany tálakon,
Vázákban pár illatozó liliom,
Kis tündérek játszanak a szálakon.

Kamraszépe kamrája nagy és teli,
Sonka, kalbász, jó szalonna százával,
Istennőjét a jó sza nép tiszteli.

Kamraszépe maradj mindig minálunk,
Felköszöntünk száz virágos vázával,
Telt kamrádból jó népeket kínálunk.

218. SZONETT - SENTES

Dicső istenasszony, őrzöd népedet,
Alföldünk védnöke, szép kövér anya,
Te, ki magvakat adsz, s újra elveted,
Sárgálljon a búza, néped aranya.

Oly sok évezrede véded e népet,
Tisza menti tájon kik imádtanak,
Magok anyja, Szem nő, szólj hozzánk szépet,
S tudók fogságodból tán kiváltak.

Sentes ősanyácska semmibe meredsz,
Kalitkába zárt a hatalmas idő,
Néped elfeledett, kit híven szeretsz.

Fájdalmas magányban könnyeid hullnak,
Csapdában vergődünk, termést készítő,
Démoni jövőben vészek lapulnak.

219. SZONETT - AKAR TESZ

Nagy Akar Tész isten, Bánát népe sír,
Bánat járja földjét, hol vagy jó urunk?
Hiába a sok harc, sok ezernyi sír,
Báva lett a népünk, mindent elszúrunk.

A kar lehanyatlik, Akar Tész gyere,
Adj erőt a népnek, fényesedj korunk,
Üdvözljön vastaps, népünk tenyere,
Legyen bőven újra búzánk és borunk.

Szép bánáti dombok domboruljatok,
Völgyek, síkok, rétek örvendezzetek,
S ti Akar Tész előtt térdre hulljatok!

Visszajön az isten, csak akarni kell,
Akkor jó el újra, el ne vesszetek,
Majd, ha a jövődben biztosan hiszel!

220. SZONETT - TABI TI

Gyönyörűség anyja, meleget adó,
Házi tűz oltalma, Élő Tűz anya,
Vizes fától menten sírva fakadó,
Tűzkelyhek védnöke, népünk asszonya.

Táltos paripánk parazsat habzsoló,
Táp az élet tüze, testet éltető,
Tűzparazsat habzsol az ötlábú ló,
Élő tűz az élet, így vagy érthető.

Hajh, de Tabán tüze alig pislákol,
Tab város lelkében dermed már a tűz,
Dab és Dabas földjén alig világol.

Haldoklik Tabiti élő, szent tüze,
Lobbanj élet lángja, ki setétet űz,
Izz, te tiszta észfény, tüzek szent szüze!

221. SZONETT - TE MERINDA

Hull és máll a hullám, ezernyi taraj
Sorjázik a vízen, fröccsen szerteszét,
Merin fodorítja, ezernyi a raj,
Tenger Anyja táncol, hibát sose vét.

Temerinben népe horgasztja fejét,
Temerinda szobrát ne is keressed,
Jó, ha megtalálnád bajunk elejét,
De pokolra őket, kérlek, ne vessed.

Marinda Te táncolj, lépj a habokon,
Habzón ring a tenger, száll a vízpermet,
Könyörülj népeden, szegény rabokon.

Táncolj a folyókon, fodros tavakon,
Táncos lábú tündér, isteni termet,
Táncolj fel egünkre, ne éljünk vakon.

222. SZONETT - HÉ BAT

Hébat asszony, égi fények úrneje,
Sátorodban felhő száll, eső szítál,
Hévizekben fürdesz száz esztendeje,
Fenn az égen száz leányod táncikál.

Sasok, sólymok szállnak fenn a kék egen,
Napkirályunk robog át a tájaden,
Tíz szférában, tíz levegő rétegen,
Hőház asszony, fény árad szép szájaden.

Csillogó ég úrasszonya, fényontó,
Égi házból gazdagságot árasztó,
Sötétséget fényáradddal széttrontó!

Tudjuk, értünk tartod háztartásodat,
Egünk pajzsát tartani is fárasztó,
Kérjük, vedd ránk csillag pillantásodat!

223. SZONETT - ILLÚJANKA

Bősz sárkány száll fenn a légben, bajra termett,
Elragadja Teszub szemét, szívét harcban,
Győz a zengő, zúgó, dörgő zivatarban,
Nem gondol rá, miként ásnak néki vermet.

Szép leánya, s Teszub fia egybe kelnek,
Kiadja a Viharisten szívét, szemét,
Szarrumának adja lánya kecses kezét,
Esküvőn a jó vendégek bort vedelnek.

Fény sárkányát, ki a Naphoz kapcsolódik,
Ekkor Teszub, alja módon, meggyilkolja,
Fejére a bűn szégyene ráfonódik.

Saját fiát elpusztítja a rongy ember,
Szarruma volt az erkölcsnek tökfilkója,
Teszub sarki isten, aki nagy gazember.

224. SZONETT - ANA HITA

Nagy Hit Anya, felsőbb szférák szép nője,
Ki a lélek húrján pendülsz hallgatag,
Tudásodnak kevés már a kérője,
Romlik nyelvünk, sok táltosunk balgatag.

An áhíta, Anahita, ó anya,
An követel, az Égatya nem felejt,
Ó istennőnk, hitünk anyja, aranya,
Hozz reánk bűv égi mosolyt, száz delejt.

Hit nagy Anyja, Anyahita istennő,
Heta Anya, heták anyja, szép delnő,
Hozz ránk hitet, igazságot, jóságot.

Mint a gyémánt, úgy ragyogjon szent hitünk,
Amit minden egyes nappal szépítünk,
Leverjük a ránk rakódott kórságot!

225. SZONETT - DI ANA

Di a ragyogásod, szép vadász anya,
Te vagy a szerelem ígés alanya,
Kis-Ázsia népe téged imád rég,
Hegyek felett sétálsz, s tőled kék az ég.

Gyémántos diamant, két kebled ragyog,
Nevedben a kettő, ki fényért sajog,
Sokkeblű istennő, természet szülő,
Szűz is és termékeny, Holdra készülő.

Hold a te jelképed, égi léptű hölgy,
Holdfény villan által holdas ijadon,
Téged néz az erdő, ágat ráz a tölgy,

Szavárdok asszonya, ki Rómába ment,
Szellő léptű lábad féli száz vadon,
Minden vadász imád, dicső element.

226. SZONETT - A POP HISZ

A pap hisz, Apophisz, sejtelmes titok!
Most az éji égre ablakot nyitok,
Tejúti vad sárkány, égen csörtető,
Kifigyellek téged, égi csönd vető.

Bonyolult ősképek vadja A Pop Hisz,
Ap Ophisz vetése múlt időkbe visz,
Tollas kígyó útja égi rejtelem,
Rejti égi házát titkos négy elem.

Amint a Nap útja, úgy ingadozó,
Kitér jobbra-balra, kileng röptiben,
Reánk, jó népedre, bölcs tudást hozó,

Sárkány vagy, kígyó vagy, égi röptű gyík,
Papok számítása, évek bőviben,
Táblázat napokról, benne mindegyik.

227. SZONETT - SZIBYLLA

Szibylla szépasszony, varázsolgató,
Szíp Illa, ki jószolsz, szépséged csodás,
Igazat súg néked a Mindenható,
Minden szavad tiszta, égi áldomás.

Torja városában tanácsokat adsz,
Trója templomában messze tekintesz,
Isten titkos útján mámorban haladsz,
Jövönk elébe rózsaszirmot hintesz.

Illa asszonyunknak tündér gyermeke,
Szibilla, te papnő, illatárba mész,
Szent tűz lángja lengő, abból olvasol,

Regélsz és javasolsz, két szemed sasol,
Azt is megjósolod, fejünkön a vész,
Deli Szibyllának vonz a termete.

228. SZONETT - TE UTA TESZ

Végtelen isten, csillagokat, ki tesz,
Világegyetemben spirálist sodor,
Lélekteremtő, aki ad és elvesz,
Csillaghabot verve, pödör és fodor.

Tej Uta Tész isten, Tejutadon jársz,
Aki egyetemes, törzsek ősurá,
Tejútról hallhatod, ha kicsit kívársz,
Amint hozzád szól sok kürt és tambura.

Tegyél értünk Atya, nagy Tej Uta Tész,
Elfeledett néped, azóta romlik,
Nagy tejúti isten, néped hova tesz?

Tejúti istenünk, spirális Tejút,
Architeutist nézd, föléd oromlik,
Tejút központjában titokzatos kút.

Tucatkák – Növények

Tulipán

Tulipános láda isteni virága,
Al-Táj és Tien-Sán tája őshazája.
Liliomként rajzol nyugaton címerbe,
Az, aki nem tudja, hogy keleten terme.

Tuli égővörös, mi túlzón piroslik,
Pán a fejecskeje, hat szíromra oszlik,
Hollandok jó népe tulipán kedvelő,
Van ott száz fajtája, és ezernyi vevő.

Pán isten ruhája néha égővörös,
Rének jó barátja, ki pörzsöl és körös,
Tuli-Pán hagymája új életet adó,
Tulipiros színe soha nem sápadó.

Orvosi székfű

Napocskát mintázó gyönyörű szikvirág,
Aranyló sárga nap fényeit hinti rád,
Csöves virágaid aranylón sárgállnak,
Nyelves virágaid ezüst körben állnak.

Sárga a napocska, fehér a sugára,
Csudás virágocska az illatok tára,
Kamilla, anyafű, pipiske mind te vagy,
Téli havazásban virágod mind lefagy.

Embereket gyógyít illatos, friss teád,
Istenek mondtak egykor áldást reád,
Egész országunkban lágyan illatozol,
Szeretünk kis növény, szívünkben lakozol.

Pipacs

Piroslik fejével a méregzöld mezőn,
Gyom között világít, félénken érkezőn,
Piros szirmaival tündököl a réten,
Mint egy piros csillag, fenn az éji égen.

Hullámszó mezőkön száz pipacsfej hintáll,
Szél fújja a mezőt, a pipacs kalimpál,
Pirosan rikító zöld mező tengerén,
Szemgyönyörködtető síkság mélyzöld terén.

Egyszerű kis növény, szirmát elhullajtja,
Vázában szép fejét félénken lehajtja,
Gyönyörű virága emberek vigasza,
Amíg le nem vágja egy otromba kasza.

Gyöngyvirág

Látod, a gyöngyvirág csüngő gyöngyei
Zöld, smaragd erdőknek fehér könnyei,
Ha a szél lágyan fúj, csendben csilingelnek,
Tündérek és manók mind oda figyelnek.

Lovagjaik erdők vitéz tölgyei,
Lombzöldtől díszlenek hazánk völgyei,
Gyöngyvirágos tölgyest járja száz sugár,
Benne még a szél is némán, halkán jár.

Lakásuk az aljszint bronz göröngyei,
Gyöngyvirágok földünk csodás hölgyei,
Gyönyörű gyöngyöcskék tündék ábrázata,
Ezüst fejceskéjük szemünk káprázata.

Fehér liliom

Fehér liliomszál Lil isten virága,
Bíborkás a feje, smaragdzöld a szára,
Árad belőle a kellem és a pompa,
Illata szétárad szürke, bús napomba.

Tűzfehéren izzik, dísze zöld mezőknek,
Tisztaság jelképe férfinak és nőnek,
Felvidít, ha lelkem összetört és romba,
Finom illatával behatol orromba.

Bíbor, tudod, fehér, csillámolón tiszta,
Ha sárgáll és fonnyad, rágja rossz giliszta,
Ezüst szirmaival ül bele a lombba,
Illatáradással lopózik álmomba.

Szemérmetlen szömörcsög

Szemtelen gomba, szemérmetlen szömörcsög,
Mered a földről, olyan, mint egy szumer csök,
Egymásnak párja, bikacsök meg szömörcsök,
Amint rálépek, szétlapulva csak szörcsög.

Kaján természet mindenfélét kitalál,
Szömörcsög gomba égnek állva álldogál,
Mint férfiasság, s van karimás kalapja,
Tán nem Dumuzid volt néki a nagyapja?

Azt is mondhatnám, a természet tréfája,
Szemérmetlenség arcpirító gombája,
Bővérűségünk benne talál mintára,
Holott a gomba élni akar, s nincs kára.

Búza

Sárga búzatenger lágyan ringatózik,
Kecses szellő lányka kalászon fogózik,
Kalászkán pelyva van, pelyván toklász s szálka,
Szellő leányoknak hintázó találka.

Arany búzamezőn arany fényzuhatag,
Sárarany színűvé érlelődik a mag,
Felszívja a napfényt, attól kövéredik,
Arany szemmé válik, s bévül fehéredik.

Magot megőrölve fehér lisztet kapunk,
Lágy kenyeret sütünk, s jól érezzük magunk,
Kenyerünk a Napunk aranyos alakja,
Kenyér képén a Nap lakásunkat lakja.

Ördögszekér

Viharos vad szelek süvítő szárnyain
Ördögszekér vágat Hunalant tájain,
Űzi, hajtja vágya, szél szárnyán repülni,
Az egész világot széllal megkerülni.

Talán ördög hajtja, az teperi folyton,
Kergeti, pörgeti, át az egész bolygón,
Szekérnek használja ördögszekerünket,
S durva porral hinti bámuló szemünket.

Forgószél tekereg, pörgő tölcserént mintáz,
Benne ördögszekér, visítózva hintáz,
Vágyna szárnyra kapni, vágyna széllal járni,
Poros homokhátnál szebb földet találni.

Pitypang

Útszélen nőnek a bolyhos, merengő pitypangok,
Fehér bóbitákra szélfiúk pihenni ülnek,
Amint rájuk fújok, mint a csengő-bongó hangok,
A bóbitás magvak libegve messze repülnek.

A Pityek csillagok, élő, fejlődő kis magok,
Pang a Pán úr háza, mondd, hogy pang, és máris szállnak,
Ejtőernyőjükben vékony, finom ezüst karok,
Szélbe kapaszkodva égi úrhajóssá válnak.

Kedvelt gyermekláncfű, láncod oly könnyen elszakad,
Rétek zöld lapályán rikít sárga virágával,
Sárga körfészkében sorban, napfénytől ér a mag,
Bóbitára fújva szállnak, röpködnek százával.

Ezüstfenyő

Mutatós lombjával ligetben pompázik,
Kékesfehér színnel vonzza szemedet,
Örökzöld ruhája fényesőben ázik,
Ámde ne nyúlj hozzá, megszúrja a kezed.

Narancsbarna szárán szúrós a levele,
Porzós tobozai ígézve pirosológ,
Kékes lomboatja tobozzal van tele,
Esők függőyei lombján szertefoszlók.

Pasztellkék viasszal, s fénnel tisztálkodott,
Ezüst-tó mellé hűvös, gyepes földre ült,
Csodálta a szelet, amint fickándozott
A habokban, és közben lágykéken hevült.

Gyertyán

Szépen színeződő tetszetős alakja,
Széltében elterjedt, dombjainkat lakja,
Bordázott a törzse, szürkeshín a kérge,
Nem tudja megrágni fáját a fa férgé.

Hosszúkás tojásdad levele fűrészkes,
Színoldala telt zöld, s pirosban is részes,
Levélnyele piros, mint ősszel az erdő,
Este gyertyánunk is vörös fényben ferdő.

Barkaszerű fűrtök hozzák kis makkjait,
Vonzák az erdőnek falakó vadjait,
Geretán királyunk kedvelt, törzsi fája,
Gyertyán nevét adta rá király papája.

Sulyom

Vízben lubickolok, az én nevem sulyom,
Könnyedén lebegek, alig vagyon súlyom,
Benn, szöveteimben árad a levegő,
Ettől könnyű testem víz színén lebegő.

Úszkálók a vízen, levélrózsám ringat,
Fenn, a kéklő égről rám a nap kacsingat,
Holtági vizekben szeretek ejtőzni,
Emberi szemektől mélyen elrejtőzni.

Toktermésem magja gazdag tápanyagban,
Finom keményítő dagadoz a magban,
Termésem négy szarva kezedet megszúrja,
Szarvas csónakomat a talajba fúrja.

Farkas kutyatej

Bő tejet nedvedző, zöld szárú kutyatej,
Aki tejed issza, az bizony buta fej,
Mérgezõ a tejed, a gyomrot megrágja,
Mintha farkas tépné, a tej zúzza, vágja.

Apró, lándzsás, ülõ levélkék száradon,
Sárga virágzatod ernyõcske válladon,
Hasadó termésed három felé hasad,
Föld alatti indád tartja tejdús hasad.

Kutyatejjel töltve nem vonzó a kehely,
Köztudott, nem árad belõled a delej,
Isten országában mégis csak tenyészhetsz,
Gyomként réten, gyepen arany napba nézhetsz.

Zab

Zabszem Jankó bátor, aprócska mesehős,
Zabi gyerek szegény, balkézőről született,
Zabunk akkor örvend, ha jó a Tekerős,
Fényt önt kis fejére, s ha magja jól vetett.

Bugavirágzata bő szemtermést nevel,
Zab szeme lókedvenc, kiváló lóabrak,
Reggel étkezésnél finom a zabpehely,
Amit édesanyád éhes szád elé rak.

Messzi Zab folyóknál széles völgy Aszfalu,
Rengeteg a zab itt, e tájon sok a ló,
Terült e vidéken sok száz magyar falu,
Itt állt Paripa-vár, s mezőn sok zab faló.

Magas kőris

Méltóságos kőris magas koronája
Mély egekbe nyúló, isteneknek fája,
Szürke, repedezett héjkérge barázdás,
Fája kemény, tartós, embereknek áldás.

Makkja vörösbordó, bókoló bugában,
Libegve lengedez, megbújva szárnyában,
Ha jó az új tavasz, akkor száll el, repül,
Dús ligeterdőben új fényfa települ.

Nagy kőrisfa, Is-Kur megáldott szent fája,
Szélkirály koronád százszor szétcibálja,
Hanem ki a legény, zöld erdők barátja?
Nem az, aki adja, hanem aki állja!

Erdei bükk

Pompázatos napfa, ég felé törekvő,
Erős gyökérzete laza földben fekvő,
Fémes-szürke szára dús koronát hordoz,
Ahol az ősztündér bikkmack termést gondoz.

Fenn, az égmagasban összezárul lombja,
Ahol az arany nap sugarait ontja,
Talajszintje setét, ottan lopakodnak
Erdei manócok, kis pockokat fognak.

Vaddisznók, mókusok, szajkók és egerek
Bikkfánk bükkmakkjától pocikája kerek,
Big - Bog a napocska, bikk aki hatalmas,
Nap arany árjában erdőn diadalmas.

Kocsányos tölgy

Hatalmas koronád göcsörtös ágakon,
Kocsányos kupacsban tojásdad makkocskák,
Fénypázmákkal telve az erdei vadon,
S hancúroznak rajtad kicsiny mókusocskák.

Sötétbarna kérged hosszában repedő,
Fák között vezér vagy, a nagy brigadéros,
Leveledre sújtott a vad verekedő,
Az ördög, karmával, attól lett karéjos.

Villámok kedveltje, lombod susogása
Feltárja jövőnket, jóshelyek nagy fája,
A Világfa vagy te, akárki meglássa,
Fák nemzetségének dicső, nagy királya.

Pusztai árvalányhaj

Árvalányhaj díszlik puha, lágy hajával,
Zefír cirógatja érzéki ujjával,
Lengeti a szellő e szépfű lányhaját,
Féltékenyen óvja vékonyka alakját.

Dugóhúzó módján csavart a termése,
Toklásza szálkája szépfűünknek kése,
Tollas magját a szél kék égbe repíti,
Magját földbe döfvén szerte telepíti.

Ezüstszőke haját szél, s eső bodrozza,
Árvalányhaj réten tengerként fodrozza,
Ne tépd le, ne tépd le árvalányunk haját,
Hadd sírja világgá bús panaszát, s baját.

Ginkó

Sárkányok kortársa, ősidők nagy fája,
Te, a legidősebb, fák büszke alfája,
Szemet gyönyörködtetsz, fők régi elsője,
Festészet, költészet büszke szereplője.

Kőmagvad gömbszerű, gyantás húsod sárga,
Érett terméseddel telik a kosárka,
Lombhulló leveled parkunkat borítja,
Tápláló magvadat ügyes kéz porítja.

Legyező alakú karéjos leveled,
Kacsaláb emiatt legrégebbi neved,
Lettél ezüstbarack, csodás páfrányfenyő,
Élő kövületünk, nap felé terjedő.

Libanoni cédrus

Hatalmas termeted festők ihletője,
Tőled borul zöldbe fenn, a hegy tetője,
Égi hegymagasban zöld örök ligeted,
Alanti tájakra zöld árnyékod veted.

Törzsed roppant vastag, tán kidönthetetlen,
Csak fejsze ne lenne, fémfejű, kegyetlen,
Ki ötezer évig hegyormok dísze volt,
Fényzöld koronával ledőlt, földre omolt.

Koronád vízszintes emeletek háza,
Köztük az ég kékje, s ködpára pompáza,
Rózsaszínű reggel, vérvörös estére,
Mikor a Nap nyugszik, s folydogál a vére.

Mocsári kosbor

Lucskos, zöld lápréten szép, karcsú kosborok,
Húsos levelükön parányi gyöngyszemek,
Szikrázik a fényben a harmat permeteg,
Tündöklő szirmuk, mint bíborló óborok.

Kosbőr régi neve, kusok vörös pírja,
Vizenyős mocsarak nő-fényi csodája,
Virága maga a szépség palotája,
Pompázatos kosbor védelmünket bírja.

Laza fürtű virág zöld fűből kandikál,
Vörös ibolyásan tündököl honában,
Vizenyős láprétek bűvös otthonában,
Hol éjjel tücsökhad, s kabóca hangicsál.

Nagylevelű hárs

Hor istenünk fája, öröklét jelképe,
Szent fa, Háros dombok zöld uralkodója,
Temetők őrzője, titkok tárolója,
Igen nagyon kedvel ifjonti Hor népe.

Illatárat ontasz kerek lombú hársunk,
Bogas virágzatban cukor, olaj, viasz,
Erős illatoddal álmunkból ne riassz,
Kertünk, falvunk dísze, enyhet adó társunk.

Lombod alatt ülni békében, oly csodás,
Szárnyas makkod repül, szárnyát, ha szél bontja,
S igitál hársfateát, ha tested láz rontja,
Meghült szervezetnek gyógyító áldomás.

Jerikói rózsza

Van nékem egy csodás jerikói rózsám,
Alabástrom tálka aljzatán lapul,
Szegény rettegése sohasem csillapul,
Mint sün, gömbölyödik, szégyenlős mimózám.

Sivatag növénye, száraz táj lakója,
Fűnemű szárai levelét hullajtja,
Szára megfásodván, testét gömbre hajtja,
S a szél a labdacsot egyre tovább tolja.

Mint az ördögszekér, úgy fut a pusztákon,
Magvait szétszórja, messze eldobálja,
Önts rá kevés vizet, s mindenki csodálja,
Amint kis karjait széttárja tálkádön.

Hegyi juhar

Méltóságos fa úr, törzsed oly hatalmas,
Széles és sötétzöld sűrű lombkoronád,
Ki árnyadba téved, mély homályba fonád,
Mely eskütevésre biztos és alkalmas.

Leveled karéjos, fogazott, bevágott,
Foltos a héjkérged, vörös-barna, s szürke,
Gyakran vágat rajtad kismókus, a fürge,
S bugavirágzatod sok méhecskét látott.

Démonűző vagy te, boszorkák rémsége,
Vakondok kergető, denevér rémítő,
Ihar, mint Har Háza, vágyat teljesítő,
Parkok és fasorok méltó büszkesége.

Árpa

Árpa, te arany-fű, arany fejű fenség,
Gabona nemzetben növényi istenség,
Ezüstarany magvad kalászban tömörül,
Kinek minden ember oly őszintén örül.

Sert főznek belőled, aransárga italt,
Ki a sered issza, dalol sok harci dalt,
Lágy kenyeret sütnék árpagyöngy magodból,
S ősi mondák szólnak rólad ezer okból.

Árpánk Horpah-Rúdnak növényi ősatya,
Hor-Pa Hornak füve, lelkünket áthatja,
Árpád arany házunk, Sé anya pártoltja,
Kit az arany nap véd, s az éj ezüst holdja.

Csengőlinka

Mágikus erejű, démonűző csoda,
Depressziót ölő, búskomorság réme,
Szentjánosfű, mondja a monda tanoda,
Gyógyolaja piros, mint Krisztusunk vére.

Orbáncos lábadat főzetével mossad,
Olaja sebekre, fekélyre kiváló,
Csengőfű virágát nehogy letapossad,
Hajtását borítja arany virágháló.

Erdőszél növénye, verőfényt kívánó,
Évelő lágyszára dúsan elágazik,
Piros vérolaja betegeket szánó,
Lukas levelében száz csillag lakozik.

Nagy csalán

Vértisztító teád tisztítja testünket,
Reuma és köszvény, cukorbeteg gyógyító,
Ezernyi formában óvod életünket,
Magas vérnyomástól minket szabadító.

Sötétzöld leveled fűrészes szegélyű,
Csalánszörös lepled teljesen beborít,
Szörök kovacsúcsa döfő szenvedélyű,
Akit megszúrsz csalfán, az bíz égre vonít.

Szél porozza bibéd, kétlaki vagy csollán,
Isiászt, lumbágót elűzvé testünkből,
Reumás részeket csalánnal ápolván,
Veréssel könnyeket csalsz ki szép szemünkből.

Kunkorgó árvalányhaj

Szépfüvektől díszlik Karancs és a Medvés,
Gyökerük a kőbe parányi éket vés,
Kicsiny szépfüvecskénk fejét égnek veti,
Kunkorgó termése tollát szél lengeti.

Szép tollas termését a szél tova fújja,
S a talajba fúrja tollát gyengéd ujja,
Hegyes végén szőrök, földbe kapaszkodók,
Lökdösve a magját talajba nyomkodók.

Nedves idő jöttén, akárki meglássa,
A termés a magját a talajba ássa,
Kunkorja kiforog, egyenes lesz szára,
Dísznek de sok legény tűzte kalapjára.

Kék nőszirm

Magyari szent növény, kékellő nőszirm,
Termeted gyönyörű, törékeny és finom,
Nemzeti liliom, tündöklő kék írisz,
Palmettás tulipán, szépséges kerti dísz.

Bimbós virágcsokrod negyven napig nyílik,
Liláskék virágod szép lelkünkhöz illik,
Minden este meghalsz, minden reggel éledsz,
Reménység jelképe, el sohasem tévedsz.

Hármas szirmú virág pompáz smaragd száron,
Isteni hármasság jelképe e tájon,
Francia liliom, bizony tőled ered,
Lil isten virága, dicső legyen neved.

Cickafarkfű

Ezerlevelűfű, olyan a leveled,
Mintha sok levélke alkotná ezrével,
Kertet és a napfényt élvezve kedveled,
Gyógyítod az embert, sebfű, s vérfű hévvel.

Gyulladáscsökkentő, fájdalomenyhítő,
Vérzéscsillapító jótékony hatásod,
Főzeted testünkre csupa jót vetítő,
Nedves kötött talaj kedvenc jó lakásod.

Fehér virágaid esernyőben állnak,
Leveled cickafark, mint a cicók farka,
Hosszú, magas száron rezegve hintállnak,
Te is bizonyítod, bő földanya marka.

Földi eper

Mint a születő Nap, mint a hős Heper,
Úgy pirosasz nekünk, édes, jó eper.
Kicsattanó színnel virítasz nekünk,
Teljesebbé válik tőled életünk.

Gyógyítod a náthát, bélt, s a vesénket,
Idegrendszerünket, hidd e mesénket,
Fáradékonyságot messze űzöl el,
Amikor vöröslesz, nyarunk már közel.

Tejszínhabbal öntve halmod csábító,
Ízed oly fenséges, oly elámító!
Sonkával az epret bármikor fogyaszt,
Epred aludttejjet karcsúsít, s fogyaszt.

Málna

Finom és csábító a fenséges málna,
Akkor lenne pompás, ha a szádban mállna,
Cukrozott halmokban tányérodon állna,
Érett málna leve a véreddé válna.

Nőgyógyász a málna, nők vérében hálna,
Nincs, aki tégedet, csak kicsit utálna,
Vércukor bontója, van, ki bedarálna,
Málnaszörp levének, s van, ki rágicsálna.

Aki téged enne, jókat alukálna,
Málna rengetegben álmában járkálna,
Ahol friss málnából hegyeket találna,
Annyit lakmározna, szája ki nem pállna.

Káposzta

Magyarok növénye, finom, s közönséges,
Az ország tízimere, annyira főnséges,
Csór, Fehérvár-Csurgó, Vecsés káposztája,
Kiváló és híres, első az osztálya.

Bőségvarázsló vagy, sok leveled miatt,
Ünnepi asztalra gyakran kerül fiad,
Szép fejes káposzta, zöld gömböc, mint labda,
Kelkáposzta magát fodorokkal megrakta.

Kap a Fej, Osz ige, Ta a Talaj lenne,
Feje osztott tájúj, s ez fejedbe menne,
Mint vöröskáposzta, ki gyakran jár tálban,
Pároltan, s húsokkal, íz és illat árban.

Retek

Ré napisten teke hona selymes rétek,
Köves hegyoldalak, már nem is hinnétek,
Azt hiszitek, kertben lakozott a retek,
S onnan szeditek ki, s eszitek kelmetek.

Ma már kert a laka, gyökerén gömb duzzad,
Levéllal integet, ha ennéd, kihúzzad,
Mosd meg bőven vízzel, aztán szeleteljed,
Egy picinyke sóval, s miegymással nyeljed.

Van piros és fehér Ré gömbölyű teke,
Jégcsapretek hosszú, uzsonnád éteke,
Tavasszal a legjobb, őszre pudvásodik,
Sajnálatos dolog, szinte megfásodik.

Szent Lótusz

Tündért szül a tündérrózsa szent virága,
Milyen csinos, milyen csodás, óh, de drága!
Szép szent lótusz szíromörve földünk fénye,
Földfényt áraszt Földanyának szép növénye.

Ló-Tusz Nagy-Tűz, Isten-Tüze, Hor szülője,
Napsólyomunk kis bölcsője, üdvözlője,
Víz színére jó fel reggel, s néz keletre,
Követi a fénylő napot kék terekre.

Délutánra szép virága becsukódik,
Alkonyatkor hús vizébe lehúzódik,
Reggel újra keletre néz, tündökölve,
Régen ették, el sem hiszem, sültve-főve.

Gyékény

Gének kényét, Földanyára ráhelyezve,
Jót aludhatsz, föld göröngyét nem érezve,
Gyékényszőnyeg Nil völgyében szegény ágya,
Kinek néha lány gyékénye minden vágya.

Lisztes, húsos tökéjének van keletje,
E böngyöle, másként csella, nép kedveltje,
Bodnározó gyékénylevél hordót tömít,
Kalap, szatyor, papucs adja más örömit.

Buzogánya termős torzsa, szoba éke,
Farkincája virágpóra menedéke,
Fehér pihés, bakaselymes makkocskája
Füstként szállong, s belőle lesz Utu-fája.

Lúc

Kedvelt karácsonyfa, erdők szép fényfája,
Ágadon csillámol Fényisten bűbája,
Ezer évek óta ontja ránk fényeit,
Figyeld értő szemmel a lúc testvéreit.

Jégkorszakok között ő volt a fényhozó,
Lú, ki csillagocska, ősi fénytározó,
Tűlevele csillan a meleg sugáron,
Szívünk vidította, régen télen-nyáron.

Lúk az éji égen kis lukak, lukacsok,
Gömböcskék, pontocskák, bogocskák, gubacsok,
Díszfa, de a fája hűvös otthonokba
Meleget árasztott, izzón és ropogva.

Törpe fenyő

Erdőöv feletti törpe fenyőfajta,
Cserje testén Isten szent ujjá van rajta,
Fenn, a hegyek ormán törekszik megélni,
Hömpölygő lavinát túrni, és nem félni.

Toboza pikkelyes, piros vagy ibolyás,
Alakja kerekded, olyan, mint a tojás,
Kéttűs a levele, lápot is kedveli,
Ha ritkán fává nő, a vad szelet szeli.

Kicsiny természetével feljebb kapaszkodik,
Hideg, köves tájhoz buzgón ragaszkodik,
Vaserős gyökérrel vájja a sziklákat,
Még a fürgeteg sem bírja le e fákat.

Korai juhar

Dombok, hegyvidékek, síkságok lakója,
Sűrű lombozatú koronád tojásdad,
Fatested rugalmas, faragható fát ad,
Székek és asztalok fájának adója.

Fényes barna színű ágaid kopaszok,
Sárgászöld virágban öt szírom, öt csésze,
Virágnak, levélnek illatos a méze,
Mézet választ bőven virágban a vacok.

Ősszel kárminpiros lesz a lombozatod,
Ikerlependéked pörögve száll messze,
Magod gyököcskéjét, hogy földbe eressze,
S boszorkányok ellen védelmedet adod.

Pálma

Ma Földanya fénye, zöld fény lobogása,
Pál a Bál, Ragyogás, talaj tobzódása,
Pál a Föl, Fel, a Fa, Földanya zöld lángja,
Levélnyel a törzse, nincs deszkaszilánkja.

Levélkoronáját lassú szél lengeti,
Szétterülő lombját a Nap melengeti,
Pálma levelét a Földanya növeszti,
Ma Földanya fényét, ha kell, el is veszti.

Így nő a pálmatorzs, levélalap révén,
Pálma az üstökét mind feljebbre tévén,
Földanya zöld fénye, gyönyörű növényzet,
Alig bír felfogni az emberi képzet.

Moszatok

Mu-Szat az őскеzdet, de ezt honnan tudták?
Dicső ősatyáink, kérdem, honnan vették,
Akik az őshajnalt kábán átaludták,
Mégis a Moszat szót igaz helyre tették?!?

Mo-Szat: Múlt-Eleje, egyszerű növények,
Testfelépítésük primitív sejthalmaz,
Növényi életet öntöznek a fények,
Aki ezt nem érti, az egy bigott mamlasz.

Kékmoszat, zöldmoszat, de sok féle moszat,
Barnamoszat mily nagy, vörösmoszat parány,
Sárgamoszat sok van, ez is határozat,
A moszat a Földön óriási arány.

Vörös rózsza

Rózsza, rózsza, vörös rózsza, vidd a szívem,
Csak a tüskéd a szívemet meg ne sértse,
Üzenetem, vörös rózsza, vidd te híven,
Vörös rózsát, aki kapja, meg is értse!

Szerelemnek izzón vörös szép rózsája
Elvitte a szívemet a szép leányhoz,
Meghallgatnám, mit beszél a rózsza szája,
Választ várva, várom, amit a rózsám hoz.

Ha a leány nem szeret már, meg se hallom,
Bánatomba, sebzett szívvel, belé halok,
Kicsiny rózsám, szerelmemet én bevallom,
Vörös rózsám, mennybe visznek lány angyalok.

Gomba

Gom, te kerekfejű, erdőt lakó gomba,
Bele szedlek téged üres kalapomba,
Szépen haza viszlek, bő vízzel átmoslak,
Pörkölt formájában be is falatozlak!

Fejed a kalapod, gamó fejű bátya,
Őzike, ha meglát, rád a száját tátja,
Milyen furcsa fickó, kalapját emeli,
A visszaköszöntést meg is érdemeli.

Lábadon jó bocskor, tönkődön szép gallér,
Egynémelyik fajtád igazi gavallér,
De, ha mérges gomba kerül az utamba,
Kikerülöm menten, nem vagyok én bamba.

Tucatkák – Állatok

Palau medúza

Harminc nagyobb, s ötven kisebb sós tóban,
Kis Palaun ilyen számos sós tó van -,
Színompázó vízínövény kert virul,
Benne díszhal, csiga, polip, s rák virul.

Gazdag minden kis tavacska halakban,
Medúza raj vándorol a tavakban.
Reggel ide, este oda lebegnek,
Ez szokása e vándorló feleknek.

Itt keletről nyugat felé vonulnak,
Ott nyugatról kelet felé nyomulnak,
Rajuk reggel indul, délben megfordul,
Mért teszik ezt? Agyunk üresen kondul...

Szent Szkarabeus

Cserebűj bogárka, szkarabejsz bogárka,
Szorgosan dolgozik, míg száll a napbárka,
Gömb galacsint készít trágyából okosan,
Azt hajtja lábával lelkesen, dolgoosan.

Petét toj a gömbbe, lárva lesz belőle,
Majd az anya többé már nem hall felőle,
Lárva lakomája maga a galacsin,
Ne nevesd ki őket, ne nevedd e csacsin.

Elefánt trágyája, kos, tehén trágyája
Szkarabejsz lárvának kedvelt lakomája,
Gömbjében bábbá lesz, majd bogárrá válva
Elrepül a napnak, zúgó hanggal szállva.

Fecskefarkú pillangó

Fecskefarkú lepke, illangó, pillangó,
Szép vagy, mint egy lengő orchidea bangó,
Libbenve szállsz nyáron, dús gazdag réteken,
Virágtól pirosuló, csendes vidékeken.

Mély, bársonyfekete íves első szárnyad,
Kénsárga részekkel, mit a szivárvány ad,
Hátsó szárnyaidon öt-öt türkiz betét,
Díszíti sárgálló szárnyaid szegletét.

Végső-ér mellékén bíborló piros folt,
Nevének forrása faroknyúlványa volt,
Fecskefark szárnyával nagy sebesen szállong,
Domb déli oldalán virágokon állong.

Szarvasbogár

Hatalmas rágókkal keményen küzdenek,
Egymásra rontanak a hős küzdő felek,
Nem hagyják magukat, harcosan támadnak,
Agancslökést kapnak, s agancslökést adnak.

Képesek a hímek órákig küzdeni,
Mígnem az okosabb fénybe megy, fürdeni,
Tán maguk sem tudták, miért csatároznak?
Kávébarna hősök hölgyükért harcoltak!

Reves tölgyfa, bükkfa pondrójuk lakhelye,
Mely anyjuk számára pusztulás mezeje,
Hat év is eltelik, míg szállhat a bogár,
Ki élte manapság sivár lett és kopár.

Mocsári béka

Kisebb barnabéka, orra elől hegyes,
Háta színe barna, foltokkal elegyes,
Van egy csík a hátán, világos a sávja,
Vagy száz árnyalattal barnás a ruhája.

Oldalán fekete nagy foltok díszlenek,
Fehéressárga a hasa, s bőszen brekeg,
Petézéskor a hím színeit felváltja,
Nászruhát ölt, s kéken villog a kabátja.

Síkságokon lakik, nagy nedves réteken,
Hol a békaszájnak sok élelem terem,
Zsombékosok táján, láperdők vidékén
Éli az életét, s kérlek, hagyd őt békén.

Erdei béka

Feje kissé megnyúlt, orra hegyes neki,
Karcú barnabéka, erdei brekeki,
Ő az ugróbajnok mind a békák között,
Kávébarna színbe, s vörhenybe öltözött!

Hasa sárgásfehér, torka is világos,
Van még árnyalata, barna, elég számos,
Oldalán foltjai sohasem nincsenek,
Hacsak vízfestékkal foltot rá nem csenek.

Síkságon, dombokon, erdőkben éldegél,
Nagyokat ugorva békánk sosem henyél,
Nedves tisztásokon, folyó ártereken
Találkozhatsz vele, s vízenyős réteken.

Homoki gyík

Surranó kis hüllő, homokhát lakója,
Füves homoktértség hüllő surranója,
Hátán füzöld szalag, fogazott szegéllyel,
Oldalt fahéjbarna sávok futnak széjjel.

Nőstény hasa kékes, hímé narancssárga,
Oldalán élénkkék pontsor terjed hátra,
Egész nap vadászik, mindent befal szája,
Tücsköt, sáskát, lepkét ragadozva várja.

Májusban a hímek gyakran párbajoznak,
Tátott szájjal futnak, néha visszakoznak,
Farkvége letörhet, de majd kinő újra,
Lakását gyíkokskánk a homokba fúrja.

Páncélos Seltopuzik

Egy páncélos seltopuzik nagyot ugrik,
Mert a seltopuzik népek ugri-bugrik,
Miként ugrik, nem rudhatni, nincsen lába,
Lábatlanul éli éltét egyfolytába.

Csontpáncélja bőre alatt testét védi,
Bőrös héjú tojást toj a puzik lédi,
Aranysárga, mint a homok, melyen járkál,
Aranysárga porhomokon alig sárgáll.

Varánuszok rokonaként jó a dolga,
Lábatlanként kedvence a lassú polka,
Ide-oda tekereg a sült homokban,
Kicsiny puzik inkább él a zöld mohokban.

Nílusi krokodil

Szája nagy, fekete, kara, kúpfogakkal,
Cimborál a vízi sötét hatalmakkal,
Ku, a szája, elnyel, ha már megragadott,
Szerencsétlen zsákmány, te halálnak adott!

Délen vízvadonban vadászik a vadra,
Tojását lerakni kimászik a partra,
Kara-Ku-Dil neve Fekete-Száj-Déli,
Hatalmas nagy száját rég mindenki féli.

Tojásának burka fehér, meszes, kemény,
Nap melege költi, s csipog a költemény,
Gondos, jó az anyjuk, védi kicsinyeit,
Akik krokó hévvel egymást is megeszik.

Alligátor

Mississippi szörnye, Dél-Kína sárkánya!
Alligátor krokó, kit ő megkap, bánja!
Krokodilok népe két ős nemzetsége,
Langyos vizek szörnyű veszedelmessége.

Állig Át a szája, ha harapni vágyik,
Kitátja a száját, egészen az állig,
Or a Hegy, az Orom, Orr a fej nagy Hegye,
Testedet a vízben nehogy észre vegye.

Állig-A-Tor rémség, leskel a mocsárban,
Rengeteg nagy foga van a roppant szájban,
Miért magyar e név? Erre válaszoljál,
Spanyol régi testvér csak igazat szóljál!

Barázdabillegető

Illeg a, billeg az illegető
Kis tarka barázdabillegető,
Állandóan magát illegeti,
Azt hinnéd, a földet maggal veti.

Barna, s rőt barázdák között császkál,
Friss szántás hegyei között mászkál,
Farka le-fel billeg, csőre hegyes,
Gilisztát és pajort, s rovarot keres.

Fekete a melle, meg a feje,
Hozzá hasonlatos az ő neje,
Azt mondja, hogy "Cilipp", cseng a hangja,
S reszket a szántás rovar bitangja.

Császárpingvin

Suhanó pingvinek, csodás úszó lények,
Vízben száguldozó, nagy testű madarak,
Halásznak a vízben, soha nem henyélnek,
S rájuk is vadásznak párduc fenevadak.

Apjuk a hasbőrnek ráncába tojást rejt,
Teste melegével kicsinyét kikelti,
Fiát vízhez viszi, semmit el nem felejt,
Anyja a gyereket erszényébe rejti.

Frakkos úri madár, Jégföldrész lakója,
Iszonyatos hideg csontba vág, húsba mar,
Összebújva élnek, ez a titkuk kódja,
S ha jó a rövid nyár, tengerre száll hamar.

Királypingvin

Agresszív egy madár, kisebb rokonánál,
Csak tizenhét kiló, s fekete a feje,
Narancssárga arcú, s olyan a vállánál,
Azt is kérdezheted, van e madárteje?

Míg a császárpingvin összebúj, összetart,
S rettentő hidegben begytejet is termel,
Jó királypingvinünk, ha mindenkit megmart,
Úgy érzi jól magát, dühödt szerelemmel.

Csőrrel ront egymásnak, szárnyával verekszik,
Védi fészkrét s párját, meg a fiókáját,
Reggeltől estélig keményen vetekszik,
S hallal tömi tele fiókája száját.

Strucc

Pompás, három mázsás a deli strucckakas,
Két és fél méteres, izmos, erőteljes,
Messzire tekintő, mihez elég magas,
Családját kedvelő, s párjához figyelmes.

Combja csupasz bőré, hatalmas izmokkal,
Síkságokon száguld kétujjú lábával,
Fehér, nagy tollakkal van díszítve, sokkal,
Forró homokfürdőn csapkod két szárnyával.

Dürgés alatt dörög, táncol, kering, morog,
Neje nappal kotlik, a kakasa éjjel,
Tizenöt tojásán csendesen kucorog,
S neveli fiait, gondos szenvedéllyel.

Kékbegy

Ejnye-bejnye kékbegy, reggel van már, ébredj!
Aranyló napocskánk kis fészked felé megy.
Kelj fel rejtodúdból, álomtól ne révedj,
Csak a sok hernyó közt, kérlek, el ne tévedj!

Ejnye-bejnye kékbegy, jön a meleg, éledj,
Fűz, éger és nád közt tele lesz a kék begy,
Gyöngyöző dalodat hallgatnunk de szép kegy,
Földre tett fészkedtől messze el ne széledj!

Ejnye-bejnye kékbegy, kérlek, fel ne mérgedj,
Kék begyednél jobban, kérlek, meg ne kékedj,
Bokrokon és fákon óvatosan lépkedj,
Jön egy káros hernyó, és még egy és még egy!

Aranymálinkó

Pajtás, ez a fütty, ez a dal ragyogó!
Mondja a fák tetején a málinkó.
Tolla arany és bakacsin fekete,
Szép e madár, s aranytorkú ökelme.

Fütyül a, fütyül a rigó! - jól mondja,
Huncut a bíró! - fenn a fán dalolja,
Vagyon a fa nyáron dúsan terítve,
S a sok gyümölcstől nincs ő elkerítve.

Nedvdús gyümölcsökkel táplálja magát,
Tojója zöldes, szorgalmasan kotlik,
Négy-öt fióka nyújtogatja nyakát,
S viszi a férj is, ha rovarba botlik.

Tengelice

Piros fejű dalnok, kicsi tengelice,
Úgy éled életed, mint egy kis gerlice,
Nem ártasz senkinek, csak a sok rovarnak,
Akik a növénybe belerágnak, marnak.

Csiglisz, csiglisz, mondja, s finom magot eszik,
Bogyót, fűvet falva gazdagon étkezik,
Pitypang és bojtortján szárain hintázik,
Fiú a leánnyal gyakorta vitázik.

Pir, fehér, fekete feje színezete,
Háta barna, szárnyán sárga erezete,
Gyönyörű szép madár, Isten kis igrice,
Dalod az égre száll, kicsiny tengelice.

Kivi

Lábad a lágy földet futva tapossa,
Szürke-barna tollad rejti testedet,
Kóbor kutya, macska utánad eped,
Te Új-Zéland híres drágalátosa.

Szép, gyönyörű madár, tollad szőrszerű,
Életed üldözött, nagyon keserű,
Azt fütyülöd: ki-vi, s gyorsan elszaladsz,
Szárnyaddal csapkodhatsz, mégis lenn maradsz.

Hosszú csőrikéden több szőrszál mered,
Szaglásod oly finom, el sem képzeled.
Kedves látásukat nagyon élvezed,
Nem fogod bántani, ha megismered.

Paradicsommadár

Díszes, arany, vörös, bíborkék zuhatag,
Ömlik rólad a fény, érces, színes patak.
Csodáljuk csillogó szivárvány tollúdat,
Nem mérhetjük hozzád kacsánkat, s a lúdat.

Pompás, szép madarak, tollpompátok ragyog,
Csillámló fénylények, én hívetek vagyok,
Sűrű örökzöldben röppentek a fákon,
Díszítő tollakkal pompáztok kiválón.

Gyümölcs, bogyó, rovar tőletek nem nyughat,
Lepke, béka, légy, gyík nyugton nem aludhat,
Hosszan csíkos tojást fészkeikben költik,
A gonosz vadászra nyelvüket rá öltik.

Pintyőke

Mint a pinty, elillansz, egy pillanat alatt,
Egy kis szárny meglibben, s csak hűlt helyed marad.
Habár rejtőzködöl, dalod zeng az erdőn,
Szél szárnyán tova száll, édes-bús kesergőn.

Cseng a szavad, pinty, pinty, s száll az erdőn tova,
Az, aki nem érti, valóban ostoba,
Gyönyörű madárka, röpted enyhén ível,
Pjü-pjü, zengve dalolsz, szabad, bátor szívvel.

Homlokod fekete, hátad lágy telt barna,
S mintha szárnytükröcskét rád tündéerkéz varrna,
Farkcsikod finomzöld, nyakad kékesszürke,
Testaljad fahéjszín, szárnyad, mint pinty, fűrge.

Ökörszem

Kicsiny madárka, apró, pici ökörszem,
Vigyázz magadra, rád bámul egy ökör szem!
Békésen nézdel, nem félsz tőle, kismadár?
Bambán mered rád, butasága eltalál!

Farkát felcsapja, kicsiny barna legényke,
Bozót lakója, rejti barnás mellényke,
Harsogó dalát nagy vidáman dalolja,
Berreg, hogy Cerr, Cerr, sorozatban ezt mondja.

Fészke kis golyó, hímje gonddal építi,
Jó a kis tojó, tollpihével szépíti,
Fiókáikat együttesen etetik,
S mint madár szülők, becsületre nevelik.

Csíz

Csíz csivitel kopasz ágon, sárga madár,
Csendül hangja szavától a kék terü ég.
Hallom a dalt, mit mond, daltól zeng a határ,
Szép a világ, meg a Nap, és szép a vidék!

Hímje fején a kalapja mély feketés,
Sárgás, zöldes a szárnya, s a farktövi toll,
Csizz szava zengő, éneke meglepetés,
Égeresekben a lomb zeng hangjaitól.

Falja az égeres erdő sok falatát,
Friss tobozokból dús magot enni szed ő,
Éneke csizz, csizz, lombkoronán halad át,
Sok bogarat, hernyót, ki gyakorta szedő.

Fülemüle

Fülemüle halljad, szép éneked dalljad,
Fészked csendes mélyén szerelmed bevalljad,
Kicsiny fülemüle párodát akarjad,
Tüzes szerelemben soha meg ne csaljad.

Fülemüle halljad, szép éneked dalljad,
Fészked gally vázába sződd bele a gallyad,
Tollat, mohát, zuzmót fészekfalba varrjad,
Majd a munka végén vedd fel a jutalmad.

Fülemüle halljad, szép éneked dalljad,
Csodás szerencsédet nehogy elkaparjad,
Rovart, legyet, hernyót csőröddel elmarjad,
Csudás énekedet énekelje sarjad!

Csuszka

Fejjel lefelé csusszan a csuszka,
Lomb a lakása, és nem a puszta,
Zenéjét szerzette a híres Huszka,
Csuszkahon hegysége a havas Ruszka.

Kora tavasszal hallik a füttye,
Táncol a fákon, dobol a csűdje,
Erdeink, parkjaink dalos madára,
Telt, s bő visszhangot ver saját dalára.

Harsogja dalát, messze elhallón,
Füttyög ezerszer, olykor elhalón,
Zömök testével fészkébe bújik,
Lefelé csúszkálva, a mély odúig.

Kerti rozsdafarkú

Kicsiny rovarvadász, öltözéke barnás,
De amikor felszáll, egy vörös villanás!
Rózsaszín farktollak ékítik kormányát,
Farktollával méri csodás, víg világát.

Háta szürke, s olyan melle, hasa, farka,
Farkcsíkja rozsdaszín, s kicsit tarka-barka,
A torka fekete, homloka hófehér,
Ezüstösen csillan, mint az ezüst telér.

Kertjeink lakója, tojáskái kékek,
Olyan kék színűek, mint az ég vidékek,
Bokros erdőkben él, ritkás ligetekben,
Öröm tölti szívem, ha e madár lebben.

Kenderike

Hejh, hó, csodaszép trillás kenderike!
Kérdezem, bizony, talán kend Erik-e?
Pompás tollazatát sűrűn porolják,
S ön elé a hernyót vagonnal tolják?

Világosszürke fejének fő foka,
Vérvörös színű melle, s a homloka,
Hátának tollúja gesztenyebarna,
S mint a penge, éles a lába karma.

Magot keresgél, zeng az erdő széle,
Bokros vidéken dal a véleménye,
Fiókáit óvja, gonddal neveli,
Gyerekknevelésben örömét leli.

Sisakos kazuár

Van csontos sisakja, ezzel védi fejét,
Sisak koronája díszíti külsejét,
Nyolcvan kiló súllyal robog az erdőben,
Hol talajon, s fákon van eleség bőven.

Tolla szénfekete, csupasz nyakán lebeny,
Felül kék a bőre, virít elevenen,
Lejjebb vörösre vált, sőt, bíbor és sárga,
Fészkében tompazöld négy-öt nagy tojáská.

Tollpihés csibéik hosszanti csíkosak,
Félénk kis fiókák, alig játékosak,
Szülők belső ujján hosszú, hegyes karom,
Rúgása kegyetlen, ha van rá alkalom.

Emu

Tyúkja dörömbölve ordít a sztyeppéken,
Negyven kilójával nem repül az égen,
Kakasa ezt mondja: „e-mu”, furcsán szólal,
S nem dicsekedhetnek valódi farktollal.

Tucatnyi tojását a kakasa költi,
Ideje legjavát a kotlással tölti,
Fiókái csinos piheruhát kapnak,
Hosszanti csíkokkal szaladnak a napnak.

Szegény emu népség, óh, mennyit üldöztek,
Rátok a farmerek bőszen lövöldöztek,
Az volt a bűnötök, friss fűvet is esztek,
Emuknak törzsei majdnem odavesztek.

Őszapó

Apró madárdalnok, élete rettegés,
Mégsem fogy jókedve, hajlékony a füttye,
Szökken, ujjong, dalol e picinyke zenész,
Épp látni bár őt, óvja tolla ezüstje!

Tövises bokrokra építi lakását,
Kupola formájú, ajtaja oldalsó,
Szőr, s moha házába csalogatja társát,
Felső szintje puha, s pókhálós az alsó.

Ezüst fejceskéje fehérén villanó,
Rózsaszín, s fekete pompás szárnyacskája,
Elfut csőre elől a ligeti manó,
Cserr, s zi-zi-zi, mondja, ő és fiacskája.

Gyurgyalag

Pompázatos madár, méheknek zsarnoka,
Rettegi a kaptár zümmögő csarnoka,
Gyúrja kör alakú, alag szintű házát,
Partoldalba vájja földbéli lakását.

Karcsú, hegyes csőrrel rovarokat fogdos,
Darazsat és méhet enfészkéből lopdos,
Bronzbarna a feje, mézsárga a torka,
S habár pompás vadász, gyomra gyakran korga.

Melle lágy türkizkék, fehér a homloka,
Díszes tollruhája színpompa nagy foka,
Háta aransárga, szárnya zöld és barna,
Hangja prü-prü, mintha beszélni akarna.

Vörösbegy

Rigó gyönyörűség, erdőmély lakója,
Moha takaróknak rovar zaklatója,
Vastag avarréteg, s dús erdők vadásza,
Csobogó trilláktól gyöngyöző a násza.

Felszáll a facsúcsra, mutogatja mellét,
Csodásan dalolva mondja el intelmét,
Ez a fa az enyém!, s csak párjával társul,
Még egy vörös tollat is elver ádázul.

Rozsdavörös színű begye, s a szemalja,
Barnás foltos mellű fürge fiatalja,
Kertedbe, ha eljön, örülj szép dalának,
Nagy jótevője ő minden fűnek, fának.

Jákó

Csendben kifigyeled az ember beszédét,
Megjegyzed szavaink elejét és végét,
Aztán váratlanul, csúnyán odamondasz,
Kedves vendégünkre káromlással rontasz.

Ezüstszürke tollad fejedén fehérlő,
Csevegő csőrödön fekete a bérlő,
Tested világos és sötét részre oszlik,
Skarlátvörös farkad rikítón piroslik.

Eszed, az igen nagy, te kis kibeszélő,
De amikor hallgatsz, akkor nagyon félő,
Rosszban töröd fejed, inkább csak csicseregj,
Nyikorogj, danolássz, döndülj, nyávogj, csepegj!

Kék cinke

Trillás bajnok, gyönyörűség, kis kék cinke,
Fejecskéjén jégkék holdja csodás címke,
Telt Hold ívű világoskék fejfedője,
Mintha lenne ezüstből szőtt fejkendője.

Szin holdisten bélyeget tett kék cinkénkre,
Úgy, mint némely gyerekünkre, tündéréinkre,
Cin-E nekünk Holdunk-Háza, s a Cinege
Gé földanya holdmadara, és Szin Ege!

Sárga mellű, sárga hasú karcsú cinke,
Kobaltkék a szárnya, farka, Holdka – Szinke,
Háta zöldes, zöld sűrűben gyorsan illa,
Magas cí-cí után dala csengő trilla.

Elefánt

Afrikában, s Indiában
Milyen sok nagy elefánt van!
Csodálkoznál, hogyha látnád
Lapát fülét, s nagy ormányát.

Hosszú, íves agyarával
Gyorsan végez bármely fával,
Legelgeti a lombokat,
Feltúrja a sódombokat.

Fiát óvja mindenkitől,
Nem ijednek meg semmitől,
Ha nem bántod, tán ő se bánt,
Ilyen hát a nagy elefánt!

Zebra

Mit jelent e furcsa név, tudod e pajtás?
Talán ez is magyar nyelvű, messze délen?
Bizony, ez is magyar szófán magyar hajtás,
Fut a csíkos, szabadon fut, nem kötélén.

Ez-Eb-Ra a pontos neve ősi nyelven,
'Ez' az Ezüst, hamvas fehér, de nem sárga,
'Eb' az Ében, fekete szín, női elven,
'Ra' mint Ember, mint Lény fér a nyelvkosárba.

Ezebra szép ezüstében kis lovacska,
Afrikának messziről jött jövevénye,
Gyors a lába, vadászik rá sok nagymacska,
Tágas síkok csíkos szőrű büszke lénye.

Pele

Félve mozog, zörög, levelek közt bújik,
Óvatosan csusszan egész az odúig,
Ékes éjszaka jár finom zsákmányáért,
Magért, mogyoróért, szederért, málnáért.

Fal sok hernyót, rovar, nyugodjunk csak bele,
Még a pókokat is kedveli a pele,
Parányi szuszmogó, s kizárólag nyári,
Rejtőző életét szinte alig látni.

Erdei, mogyorós, kerti, s nagy a neve,
Mindegyik nevéhez dukál a szép pele,
Télen mélyen szunnyad, szegen a kalapja,
Sok nagy szemű társa kalitkáknak rabja.

Párduc

Gyorsaság és erő, kecsesség, lendület,
Arányos testalkat, ügyesség és végzet,
Forró éjszakákon árnyék és vetület,
A vég lehelete, utolsó ítélet!

Neved Háznak Napja, Nap Háza igazán,
Nagy párducos Árpád jeles viselete,
Pártusok Pardusa, Tűz Háza, mint kazán,
A csillagos égnek földi kis szelete.

Aranysárga mezőn feketés a pettye,
Pandra Nagycsillag, Jézuskának apja,
Legyen Panderának igen nagy keletje,
Ki maga az Isten, ki éltünket adja.

Fekete pókmajom

Keze, lába hosszú, olyan, mint a póké,
Mindegyik pókmajom irdatlan nagy kópé,
Hosszú farkán csüngve gyümölcsöket majszol,
Fák magas ágain madarakat hajszol.

Tekintélyes farkuk kapaszkodó farok,
Mint ötödik végtag, mint karján a marok,
Ötven fős hordákban lakják az erdőket,
Földön két lábon jár, így láthatod őket.

Fönn, a koronaszint igazi lakása,
Ottan bohóckodik, hogy mindenki lássa,
Úszni nem tud, ezért a vizet utálja,
Folyót, vizesárkot, tudd meg, ki nem állja!

Hópárduc

Ezüst hómezőkön puhán, csendben oson,
Átkel havasokon, szurdokon, horhoson,
Mit neki szakadék, mit neki magas bérc,
Éles sziklák, szirtek, úgy mászik, mint a nyérc.

Hófehér bundáján füstösszürke foltok,
Csodaszép nagymacska, s bármit szónokoltok,
Mintázza az eget, pettyei csillagok,
Láthatják igazam, kik észben nem vakok.

Fenn, a Föld tetején, vad hegyeken lakik,
Ezüst árnyalakját rettegik a makik,
Yeti kószál arra, jég és hó a társa,
Köves sziklabarlang irbiszünk lakása.

Vidra

Éjszaka lassan lebeg odább a telt Hold,
Alant tükörképe ezüst vízben ázik,
Széttört a tükörkép, nagy vidra lubickolt,
Talán e szép vidránk halakra vadászik?

Orsó testű vadász, édesvíz embere,
Suhan vizek mélyén, úszik, mint a halak,
Folyók és nagy tavak ősi vadásztere,
Suttog a halhalál: - vidra, már vártalak!

Halak tükrös hasa villan a holdfényben,
Vidra úzi őket, s fiait eteti,
Majd sportból vadászik a csillagos éjben,
S az elejtett zsákmányt a holdfénynek veti.

Családi kutya

Kutya úr a kertben szaladgál és ugat,
U, u, u, waw, waw, waw, s nyugtathat a tudat,
Szájában nagy foggal őrizvén birtokod,
Nyugodtan aludhatsz, mert félni nincs okod.

Ő az első barát, őrző, védő szolga,
Tégedet imádni, ez a legfőbb dolga,
S ha vadászni indulsz, szeret veled menni,
Az elejtett vadból falatkákat enni.

Van, ki pásztorkodik, van, ki harcikutya,
Van, ki száguldozik, s mind a retye-rutya,
Ám minden fajtájuk farkasok utóda,
Ember a barátjuk, százezer év óta.

Vaddisznó

Nagy dísze az estnek, úri lakomának,
Sorsa itt teljesül a disznó komának,
Király úr asztalán megsütve párolog,
S falja finom húsát a sok vendég torok.

Dísz-Nad erdők mélyén makkot falatozik,
Sűrű bozótosban, cserjésben lakozik,
Malackája csíkos, fut az anyja után,
Őrzi a kondáját nagy agyarú vadkán.

Vadkan úr, a vad kán, veszélyes ellenfél,
Védi a kondáját, ő az, aki nem fél,
Szép a disznó élet, terítve az erdő,
Langyos a pocsolya, mely a disznó ferdő.

Gyapjas mamut

Dübörögve rohan, fut a Földneheze,
Hideg ellen való gyapjú vértete,
Görbülő agyarral védi kis családját,
Mindig felismeri emberi barátját.

Ormánya Orr-Keze, adj néki gumókat,
Répát, petrezselymet, s egyre többért nógat,
'Ma' anyára Mutat, s orrkézét használja,
Ha jó a szándékok, talán kitalálja.

Ostoba vadászok halomra gyilkolták,
Mikor nem volt már több, éppen, hogy felfogták,
Eltűnt már a Mamus, gyerekek mumusa,
Nem táplál már embert szegény mamut húsa.

Gímszarvas

Kecsesség, lendület, gyorsaság és szépség,
Téged nem tisztelni égre törő vétség,
Maga a Gím vagy te, őselvű teljesség,
Neved feledteti agyunkra ült restség.

Gím a szülőszarvas, Gimilsen Gyümölcse,
Éji égbolt képe, tudja az éj bölcse,
Gömböcskék, gamócskák, gombocskák ragyognak,
Onnan ered lelke piciny magzatoknak.

Szarva ég felé nő, ágain hét bogok,
Bog a csillagocska, hol csillagfény lobog,
Homlokodon a Hold, fejedben Nap ragyog,
Csodálatos égbolt, örök híved vagyok!

Ízeltlábúak

SZENT SZKARABEUS

Cserebűj bogárka, szkarabejsz bogárka,
Szorgosan dolgozik, míg száll a napbárka,
Gömb galacsint készít trágyából okosan,
Azt hajtja lábával lelkesen, dolgosan.

Petét toj a gömbbe, lárva lesz belőle,
Majd az anya többé már nem hall felőle,
Lárva lakomája maga a galacsin,
Ne neved ki őket, ne neved e csacsin.

Elefánt trágyája, kos, tehén trágyája
Szkarabejsz lárvának kedvelt lakomája,
Gömbjében bábbá lesz, majd bogárrá válva
Elrepül a napnak, zúgó hanggal szállva.

FECSKEFARKÚ PILLANGÓ

Fecskefarkú lepke, illangó, pillangó,
Szép vagy, mint egy lengő orchidea bangó,
Libbenve szállsz nyáron, dúsgazdag réteken,
Virágtól pirosuló, csendes vidékeken.

Mély, bársonyfekete íves első szárnyad,
Kénsárga részekkel, mit a szivárvány ad,
Hátsó szárnyaidon öt-öt türkiz betét,
Díszíti sárgálló szárnyaid szegletét.

Végső-ér mellékén bíborló piros folt,
Nevének forrása faroknyúlványa volt,
Fecskefark szárnyával nagy sebesen szállong,
Domb déli oldalán virágokon állong.

SZARVASBOGÁR

Hatalmas rágókkal keményen küzdenek,
Egymásra rontanak a hős küzdő felek,
Nem hagyják magukat, harcosan támadnak,
Agancslökést kapnak, s agancslökést adnak.

Képesek a hímek órákig küzdeni,
Mígnem az okosabb fénybe megy, fürdeni,
Tán maguk sem tudták, miért csatároznak?
Kávébarna hősök hölgyükért harcoltak!

Reves tölgyfa, bükkfa pondrójuk lakhelye,
Mely anyjuk számára pusztulás mezeje,
Hat év is eltelik, míg szállhat a bogár,
Ki élte manapság sivár lett és kopár.

Tucatkák - Földrajz

Hortobágy

Hor Tu Báj vidékén Hor napisten sétál,
Hor-Tu Hor Országa, sík asztalon fénytál,
Bágy a Báj rokona, bájoló szép síkság,
Emberek s állatok számára nagy vígság.

Délibáb lebegett bájolón e tájon,
Gonddal elpusztíták, hogy lelkünknek fájjon,
Honunk szent csudáit pusztítják a mások,
Ostoba emberek, puffedt pukkanások.

Van itt gazdag élet, de délibáb nincsen,
Tükrös napistenünk téged ne érintsen,
Pedig a délibáb természet csodája,
Hor napistenünknek tündér unokája.

Hor Iz Ont

Hor napisten urunk kora reggel Izt Ont,
Mondd el a világnak, hívhatod Washington,
Moszkvát, Párizst, Athént, ez is a mi szavunk,
Nem raboljátok el, át semmit sem adunk!

Minden szó ereklye, ős Erekből való,
Szavainkat lopja a gazember csaló,
Ne hagyd Hor istenünk, ki a Horizonton
Minden reggel fényt adsz, felkelsz izzást ontón.

Fényhajad hajnalkor csillagokat mállaszt,
Éji rettegőknek fényeddel adsz választ,
Felkelsz Hor, vakítón, frissen megújulva,
Horizonton Hor izz, ontsd a fényed újra!

Várvidék

Ellopta az osztrák országunk szegélyét,
Napnyugaton épült ezernyi szentélyét,
A háborús bűnös tolvajlotta földünk,
Bánatunkban ezért gyászfeketét öltünk.

Mindenki csak rabol, gyilkolja a magyart,
Nem szikrázik már a vaskezünkben a kard,
Pusztítja nyelvünket Várvidék tájain,
Ne szólj Isten nyelvén Alpok határain.

Varak álltak erre, rabló német ellen,
Verte őket kezünk fejen, háton, mellen,
Még meg volt sértődve, ha visszaütöttünk,
Ha rabló fejére oda cserdítettünk.

Baranya

Bar-Anya Víz-Anya, Felsőségek-Anyja,
Bar a Magas, Hegy, Víz, ősi nyelvünk tanja,
Barból ered a Vár, berber és a barbár,
Báró, Berg és Borough, legfelső magas vár.

Bar a Bor, az eső, víz a fennmagasból,
Hol a vizek hullnak a sok csillag kasból,
A csillagok között mélykék óceánok,
Hajókon úsznak ott tündérek, s a vánok.

Bar-Anya megyében sok a bar, a patak,
Te gyönyörű tündér, gyakran imádtalak,
Bar-Anya, Bor-Anya, Bura-Nuna fenség,
Óh, mily távol tőlünk Barana istenség.

Ormánság

Ság a 'Főség', a Sa újabb származéka,
Or az Uru, csillag, mint égen a Véga,
Uru a Fényhegye, Orr a fejed hegye,
Mán a Mány, a Földség, ezt eszed bevegye!

Orokra, hegyekre épültek a falvak,
Nagy vízáradások falvakat is falnak,
Menekült a népünk az orokra felül,
Itt minden ház, templom oromra települ.

Vizek áradása gyakori volt itten,
Miből a szegény nép ritkán jött ki fitten,
Dombokra települt, urukra épített,
Majd, ha nem sikerült, más részt telepített.

Zala

Szala a helyes név, Sza nép laka Zala,
Ne tudd ezt! Csalóknak ez a hivatala!
La a hely, föld, ország, 'amott la', így mondod,
Kérlek, a csalókra legyen mindig gondod.

Sza-La a Sza-Laka, Sza-Ország e tájon,
Hülyeség lápjából nyelved kikupáljon,
Sza az Arany-Fenti, ahol repül a sas,
Más hamis szavára, kérlek, sose hallgass!

Sza az Úr, Menny, a Száj; csak a király szólhat,
Szó a Sza testvére, mit a száj kimondhat,
Még a Só is a Szól közvetlen rokona,
Isten a szavakból ezer rejtélyt fona.

Torontál

Toron bizony Turán, Torony a javából,
Tál egy nagy medence, Isten jóvoltából,
Turán-Tálon tornyok merednek az égre,
Hatalmas Égisten szerető kedvére.

Tur-Án Hegy a Mennybe, Szikkuratók voltak,
Erről már keveset mondhatnak a holtak,
Tur a Hegy, An a Menny, Píramis a párja,
Píramis a Napot minden reggel várja.

Toron-Tál szármatak kedves lakóhelye,
Királyi magyarnak itt élt egy fő feje,
Síkságon a sok vár, tálon már sok toron,
Sok kiemelkedés e táj, végső soron!

Tihany

Ti-Hang az Élő-Hang, visszhang vető titok,
Sokan azt hinnétek, nagyzolva lódítok,
A 'rijjadó leány' pedig visszhangot vert,
Szent hegy oldalában titkos csoda hevert.

Kiáltottál egyet, a hegy visszaverte,
Tündér sokszorozta, vitte sziget szerte,
Zengett a bércoldal, százszor visszhangozott,
Hangtündér a hegyben időtlen lakozott.

Jött a gonosz korszak, elűzve a tünde,
Sötét árny felhője borul életünkre,
Hany, az ördög leskel, bár senki sem kérte,
Hívd vissza a tündért, s Ten megfizet érte!

Debrecen

Rész-En a Ré-Isten, városunk ős Részen,
Réc-En a Napisten, városa Deb-Récen,
Deb a Tűz, a teljes, dübörgő Debella,
Itt barnára pirulsz, mint a karamella.

Dep város nevével épül a Dep-Rész-En,
De, ha múltban bolyongsz, mindig legyél éssen,
Dep-Resz-En Debrecen, ez is lehetséges,
Debrecen, a neved ősi és fenséges!

Konok, civis város, széles sík központja,
Levegőd illatát ezer virág ontja,
Híres Nagytemplomod és bölcs egyetemed,
Fényes Bika-Szálló öregbítse neved.

Kolozsvár

Kolozsvár Kulusvár, Napoca Napóka,
Tudja ezt az okos, magyar apóka,
Ismerje meg fia, lánya kendeteknek,
S e nevünk nem megyen prédául ebeknek.

Édes vizű Szamos partján emelkedik,
Hársongarád szentelt földjén temetkezik,
Házak közt kanyarog Kis-Szamos, a locska,
Nagy Kulus-Napoca a Küllős-Napocska.

Mátyás király szobra főterén díseleg,
Nem árt a szobornak sem hideg, sem meleg,
Városkép ma rondul, mégis reménykedjünk,
Legyen szebb a város, ezért serénykedjünk.

Nyitra

Itt nyit Rá napisten, fenn a hegy tetején,
Arany sugár kéve tündöklük a fején,
Haja hajnal táján szétterül keleten,
Hor szépsége túl tesz minden képzeleten.

Nyit Rá Nyitravárban, sugarat szór rája,
Tündöklük Nyitravár arany palotája,
Alant még sötét van, fenn már minden ragyog,
Fényt öntenek alá az égi angyalok.

Rá napisten, ha nyit, az éjbe fényt zúdít,
Pirkadatkor tüzet éjcsendben Utu szít,
Pompás Nyit-Ra város fenn aranyban lángol,
Alant, az utcákon, Rá csillogva táncol.

Régen

Szép város ős Régen, csábos Maros mellett,
Tatár, s török ellen adott jó védelmet,
Székely alapítá, vagy tán a hun nemzet,
Régün névformája ezer éves helyzet.

Rég a fényes Napunk, torokhanggal zárva,
Szállott a Napisten, arany szárnyát tárva,
En az Isten, herceg, majd Én jelentésű,
Mindennek van Enje, olykor Ény ejtésű.

Régen, az időben, Ré napisten az úr,
Ré kora a régen, Ég fia, ki azúr,
Magyar-Régen mellé jött sok szász telepes,
Szász-Régent építék, s lett e város neves.

Tura

Tu-Ra Utu-Ember, Atura lakhelye,
Véres csatahely volt városunk mezeje,
Honvédsereg vítta harcát az ellennel,
Szerették hazájuk igaz szerelemmel.

Tur-A Víz mellett Hegy, Galga-folyó menti,
Atüra Atilla, ki ellent rettentí,
Hunmagyari király, hírneves Atura,
Ki a kelta népek szeretett Artura.

Alsó-Tunguszkánál evenkik székhelye,
Egyiptomi Tura magyar nyelv bélyege,
Uralban szép folyó, vizén nap csillámol,
Csillámpikkelyeket Rá folyton rá rámol.

Tapolca

Tap a Tűz, Tápolni szent tűzünket kellett,
Ki nem aludhatott a táplálás mellett,
Táplálék a testnek örök tűzét adja,
Tápol-Száj? Tápolka? Nyelvünk jól forgatja.

Nem tudni, Ta-Polca vajon szóba jöhet?
Ország Polca lenne, ez milyen szószerző?
Táj-Polca értelmes, de mi van mögötte?
Mire gondolt ösünk, ki szóba öntötte?

Tavas barlangjában csodás csónakázni,
Asztmavesztő barlang folyosóin mászni,
Malom-tó vizében fürge csellét nézni,
Tapolca városban titkokat fürkészni.

Szepezd

Bál-Aton tavánál fekszik csodás Szepezd,
Gyönyörű szép nevét értelmezni ne kezd,
Csak, ha érted nyelved, isteni őt elvet,
S ha már érted nyelved, jutalmadat elvedd.

'Szep' oly régi, ősi, amilyen Szep Tepi,
Múló idő sodra nyelvünket ellepi,
Ám Szépapánk, s Anyánk legősibb felmenőnk,
Tudja ezt Szépisten, ki szavunkra vevőnk.

'Ez' fehéret jelent, az Ezüst szó szerint,
Hátul a Dé hangunk Da földanyára int,
Szep-Ez-Da, Szep-Ez-Dé Szép-Ezüstlő-Helyünk,
Ős Fehér Városunk, hol okos lesz fejünk.

Eszék

Széknek, Napistennek, állított nagy város,
Nagy Csillagfolyóval, Drávával határos,
Ősi, híres hidad Nap-Házánál épült,
Nap-Házán a török de sokat kövérült!

'E' Hajlék, Palota, s olykor Templom lehet,
Igen gyakran adtuk dolgoknak e nevet,
E-Szék Nap-Temploma, Nap-Háza, Nap-Hajlék,
Felfogtad e nevet? Lassan arra hajlék!

Elrabolták tőlünk, most a horvátoké,
Habár keresztények, mégsem mondom, oké,
Vissza kell Nap-Házát, E-Szék várost kapnunk,
Egészben, vagy részben, s benn közösen laknunk.

Munkács

Mun a Men alakja, mély hangrendű forma,
Varával díszített magos hegynek orma,
Kács a Ház, rokona, Kas fejlődött Kácsra,
Menny-Ház jelentése ment át a Mun-Kácsra.

Hős Zrínyi Ilona, Szerínyik úrnője,
Lakta Munkács várát, három esztendőre,
Védte a falakat rabló osztrák hadtól,
Ágyúval lődöző nagy tolvaj csapattól.

Elszedte az orosz, majd az ukrán kapta,
Bár tízezer éve magyar, aki lakta,
Ruszin a testvérünk, bár az ukrán sem más,
Hinnéd, az orosz is, aki azért selymás!

Miskolc

Kolc vitézek ülnek magos várainkban,
Nyugatra figyelnek tág határainkban,
Német és cseh rabló ideges lesz tőlük,
Nem tudnak rabolni, félsz árad belőlük.

Kolcok, ősi kolcsok vitéz hadinépe
Magyar királyoknak fegyveres szüksége,
Országunkat védik Kolchiszból kijöve,
Kik magyar népünkkel lettek egybe szöve.

Hor népe hurrita, tán mindőjük baka,
Mis magyarul Nagy Hős, Mis-Kolc Hős-Kolc laka,
Kolcsok fővárosa, fejlődj, sokasodjál,
Szenowret – Szeszótrisz hírétől ragyogjál.

Ungvár

Unug-Vár szép Ungvár, rossz orosz orozza,
Mert az orosz nemzet a nagyvilág rossza,
Setten, mint a Sátán, rabolni nem restel,
Találkozhattál már száz ilyen esettel.

Megtagadott minket, ősapját, ősanyját,
Ki világ tolvaja, viselje a rangját,
Ungvár unug urak dicső, ősi fészke,
Maradt még unug úr, benne egy kevéske.

Ma az ogor-ukrán pöffeszkedik benne,
Egy jó szó, de az sincs! - ami ingyen lenne,
Tudja, bűnös tolvaj, ezért csak acsarog,
Egyetemet nem ad, unugi magyarok!

Lelle

Líl, hatalmas isten, Lélegzet királya,
Lelkünk szent Lél Éke, fensőbbiség bűbája,
Lég Ura, Levegő, s lehellet tündére,
Nagy hatással vagy te fajunk életére!

Lell-E Lélnek-Háza, Líl isten otthona,
Messzire kerülő ördög Kalamona,
Kellemetes lakhely, éghajlata enyhe,
A sok fürdözéstől mégsem leszel renyhe.

Berek széli város, hol egykor kegyhely volt,
Ber Ékére lépdelt arany Nap, s a telt Hold,
Balaton hullámán szállhatsz vitorláson,
Jöjj e szent kegyhelyre, s lelked Istent lásdon.

Szék

Szék a Nap városa, szőke emberekkel,
Csillogó paloták, tág, fényes termekkel,
Bennük táncot járnak, pörgős széki táncot,
Arcukon nem találsz gondokból szőtt ráncot.

Széki tánc az Isten csodás találmanya,
Ha az Isten járja, leng díszes dolmánya,
Felesége körbe topog szent lábával,
Szikráznak az égők az est beálltával.

Mily fenséges zene! Egész testtel járják,
Dugig a táncházak, lelküket kitárják,
Évekig tanulod, s kezded megérteni,
Legjobb a világon, ezért oly isteni!

Vulkán

Vul-Kán a Tűz-Király, mint Lipár vidékén,
Vul a Bul, a Fényes, mint Bulcsu és a Bölcs,
Vörös, mint a Vul-Pesz, róka koma képén,
Vul-Far a Vörös-Ház, Far-Kas, na, most üvölt.

Bölcső egy Tüzes-Cső, meleg vagy benne,
Bulváron fény ragyog, este is világít,
Vulkán városában, ha sok magyar lenne,
Isten is örülne, Neki csak ez számít.

Ősi magyar fészek, idegennel tele,
Már dallamos nyelvünk itten ritkán szólal,
Tűz király városa megroskadott bele,
Csontváz lett e város, ömlő, szürke porral.

Szeged

Szeg, a Nap, alászáll sok kiszögellésre,
Föld és a Nap szert ejt egy kis ölelésre,
Szentelt helyek azok, embereknek való,
Minket, magyarokat vonz, s magához csaló.

Szeged a Napisten tündöklő városa,
Csodák és rejtélyek gazdag kincstárosa,
Paloták díszlenek ezrével utcáin,
Fényüket emeli ős köisten, Káin.

Tisza partján sétány, vizén fényhab porlik,
Fogadalmi templom tornya égre torlik,
Kárász utcán jó nép hömpölyög ezrével,
Cirógat itt a Nap sugárzó kezével.

Torda

Tur a Hegy, mint a Tor, a Da a Földanya,
Tordára hullt a Nap sárgálló aranya,
Várost építtetett hunok égkirálya,
Vára fenn a hegyen, s alatta lapálya.

Gyönyörű városunk ma már gyorsan porlik,
Ízléstelen házak ezre itt komorlik,
Hová lett a szépség, hová lett a kellem?
Sorvad ős Tordában a magyar szellem.

Hajh, pedig tündérnép épített itt várost,
Éji égboltozat ívével határost,
Hun az Éji Csillag, mint Lao-Cse mondja,
Ma a magyar, sajna, a világ bolondja.

Szörénytornya

Szörény régen Szerény, Serény, a Szer Enje,
Turnu Szeverin ma, eszed el ne kenje,
Szeverin a Szavár egyik szép alakja,
Nem csal itt a román, neved helyre rakja.

Torony 'Hegy az Égbe', Tor An mezejébe,
Mosolyogjon rajta a Napisten képe,
Szeverjánok törzse magyaroknak ága,
Atilköz volt hajdan Álmosék világa.

A Szer Enje nagy úr, hercegi a rangja,
Krétán s Levantében szintén szólt a hangja,
Szörény Torna népünk ősi büszkesége,
Még tornyán is túl volt magyar honunk vége.

Parád

Nagy Mátra tetején, csodás környezetben,
Kis falucska bújik, fáktól övezetten,
Ez Ad atya háza, pompázatos helység,
Mégsem ismeri a magyar műveltség.

Pár, a Ház gyakorta, Ház-Magas, Pár-Aó,
Isteni-Ház bizony, ma mondod: Fáraó,
Ad igénk az Atya ősi magyar neve,
Ádám ősatyánknak neve bújt el bele.

Par-Ad-Iseum az ősi Paradicsom,
Ős-Atyáink Háza égi garádicson,
Par-Ád-É Parádnak Háza az ünnepen,
Parádon még ma is Isten szele lebben.

Szent Bék Kálló

Gyönyörű kisváros, örök béke hona,
Szeret itt tanyázni Szép Tündér Ilona,
Mesés ősi tájék, Szent Bék szép városa,
Melletted kőtenger köves kopárosa.

Kálló a Lugálnak épp a fordítottja,
Mondák hagyatéka, múlt álmok áldottja,
Híres kőtengerben kőbörcök sorjáznak,
Mássz fel a sziklákra, s véled paroláznak.

Velétei rom egy gótikus épület,
Ha éjjel jársz erre, elfog a rémület,
Nyolcszáz éves szellem mély árnyékból lebben,
Ám, ha bátor vagy, tán a szemed sem rebben.

Salgó Tarján

Aranyló Fő Trója, tarjánok hazája,
Tájadról sugárzik Boldog Asszony bája,
Trójából érkezvén alapítók jöttek,
Duna kanyaránál parton kikötöttek.

Ipoly mentén menvén, csodás tájra értek,
Karancs vulkánjánál egy szép völgybe tértek,
Ottan alapíták tarjánok szép Tróját,
Turhének, etruszok Aranyló Fő Tarját.

Tarján patak mentén terül a szép város,
Karancson, s Medvésen sok a szép iháros,
Salgón és Somoskőn várromok szürkélnek,
Ősi tarján hősök ma mondákban élnek.

Enlaka

Enlakában lakik En isten, az ősi,
Napkeletre nézve jó a tekerősi,
Pörög sugár lábán, hozza az új hajnalt,
Köszöntséd misével, zengj a Naphoz új dalt.

En-Ten, En-Lil, En-Ki lakik a hegyekben,
Isten maga járkál fenn a fellegekben,
Szent város Enlaka, Isten palotája,
Sok a tündér erre, székelyek komája.

En-Lakában herceg lakozott sokáig,
Régi magyar honban járt lábbal bokáig,
Enlaka ősrégi magyar város ottan,
Mai ifjak által kicsinosítottan.

Enna

Déli Szikulföldnek pompás fővárosa,
Kedves rokon város mindegyik lakosa,
Szikanok laktak itt jó szikulok előtt,
Napisten népétől csodálatos e föld.

En-Háza szépEnna, Isten-Háza város,
De van erre más ház, elég sok és számos,
Mégis Enna volt rég székhely fővárosa,
Számptalan magyar hely dicső, fő párosa.

Szik-UI a Nap-Fia, él itt sok jó rokon,
De déli többségük elkarhozott fokon,
Mit várhatunk tőlünk? Semmit, vagy annyit se,
Szikília népe kínunk ne könnyítse.

Gárdony

Kerek Don, kerek víz, a Gárdon nép Dona,
Kerek tó mellékén épült szép Gárdonya,
Gárdony városában sok a buta ember,
Aki szent nyelvéhez hozzányúlni nem mer.

Gar a Kar, Ker szava, Don az Úr és a Víz,
Don a Ten rokona, a Ten isten szerviz,
Kör-Don, ez a Gár-Don, kör víz mellett épült,
Velencei-tó ez, hol e város szépült.

Tündökletes város, jó halásztanyákkal,
Ezernyi titokkal, sok szép palotával,
Csak a népe süket ősei hangjára,
Talán felébrednek Isten harangjára!

Deleblát

Déli ebi hegyek kéklőn emelkednek,
Sívó emlékéül bánatos lelkednek,
Nevükkel üzennek e homokos dombok,
Szunnyadó lelkedben riasztó kolompok.

Lát és Lád szép hegynév, Lát, Lád hegyet jelent,
Ámbár elfelejtéd, múltba hívd a jelent,
S feltárul a titok, nyelved csodás titka,
Tündéri nyelvedben csudád nem is ritka!

Szerbek birtokolják ma most Dél-Eb-Látot,
Lankás Kutyák-hegye tündért rég nem látott,
Sakál jár ma erre, s porlik a homokdomb,
S nagy szürke marhákon búsan szól a kolomp.

Kocs havasok

Nagy havasaikban ülnek a jó kocsok,
Magukban dörmögnek, mint a medvebocsok,
Kifelé nézdelnek váraik ablakán,
Várják, mikor szólít harcba a nagy kagán.

Kocs várak lábánál a Vág csendben locsog,
Kocs harcosok ménje Vág vizében tocsog,
Itatják a ménest, friss zabbal etetik,
S hogyha jó a német, lovakon kergetik.

Haragszanak rájuk, az erős kocsokra,
Kocsager hunokra, hős akatzirokra,
Nem hagyják rabolni csehet, a németet,
Kiknek tolvaj szeme országunkra mered.

Turtur

Tur a Hegy, magas csúcs, Tur-Tur csúcsos hegyek,
Csodálatos ormok, merre ritkán megyek,
Ám, ha arra járok, bámulom szépséged,
Melyik tündér keze faragott ki téged?

Jégkorszakok jege faragott élesre,
Szemet megbűvölő ezüstfehéresre,
Égre törő török csúcsait hó fedte,
Alanti tájait dús erdőség lepte.

Kékellőn virító tengerszemek tükre
Csillanó napfényt szór széles környékükre,
Sípályákon siklik ezernyi síelő,
Ennyi sok szépséget, Tur, honnan szedsz elő?

Sátorhegyek

Sa népünknek Tora, Hegye, ez a Sátor,
Vizsgáljad nyelvünket, s legyél elég bátor,
Szállj szembe a csalók buta csapatával,
Nyelvedet gyűlölő ostobák hadával.

Sátor-Alja-Új-Hely felett Sátor-hegyek,
Földanya ujjai megkopott ujjbegyek,
Megkopott vulkánok, erdőkkal borítva,
Hét hegy alá város vagyonszorítva.

Mint megtört, borús bajnokok, búsán ülnek,
Múlt időtengerbe merengve merülnek,
Lábuk a végtelen messze rónába lóg,
Éjjel halvány fényhálót sző rájuk a Hold.

Tokaj-hegy

A Tiszában nézi unalmában magát,
Dúsfürtű szőlősök borítják oldalát,
Csúcsán tévé-torony, alant csinos Tokaj,
Pincékben telt hordók, aranyló aszúval.

Messziről toronylik vulkánkúp alakja,
Hegylábát Tokaj-hegy zöld ligetbe rakja,
Bodrog és a Tisza vizében áztatja,
E nagy áztatásnak lesz e foganatja?

Bizony, lesz foganat, hiszen ez itt Tokaj,
Jó aszú borától, kérlek, be ne sokallj,
Isteni e nektár, beszáll a fejedbe,
Ha áztatod magad, nagy lesz fejed kedve!

Cybles

Szibilla, Szép Ila, ős szépeknek lese,
Tündérek sziklája Erdély sok Cyblese,
Onnan leskelődnek, onnan nézdelődnek,
Tündér öröksége sok magyar elődnek.

Cyb Les bizony Szíp Les, zípisten leshelye,
Szíp nép a tündérnép, kiknek főhet feje,
Erdélyben sötétség terjeszkedik szerte,
Rútság a szépséget majdnem kiséperte.

Tündér Szép Il Ana magyarok ósanyja,
Erről mesél nekünk a tündérek tanja,
Tündér Szép Emese, Tündér Szép Temise,
Cybleseken szóljon örök tündér mise!

Kevély

Kis-Kevély, Nagy-Kevély, Kevélyt értvén Kő-Fej,
Környékük virányos, gazdag, boldog bő hely,
Magasan fehérülő szirtek, nagy kőfejek,
A Kevély is Kőfej, s kőfejek némelyek.

Kufu úr fáraó, Kű-Fű, Kő-Fő fémes,
Arannyal bevonva, arannyal földemes,
Piramisán Fő-Kő, szőke, mint a Fakó,
Arannyal borított Kő-Főn Nap a lakó.

Keve úr Kufu úr, Kő-Fő, szirt a Keve,
Hatalmas városa ugorán Kijeve,
Kei, mint Rác-Keve, Kei-Kobád szintén,
Kő-Bőből lesz a Kőb, megmondom őszintén.

Hargita

Har a Fényhegy neve, Hor az öröklétben,
Tűz, s pokol morajlik odalent a mélyben,
Vul Kán, a tűzkirály mondát mormol alant,
Hargitán túrázni csodálatos kaland.

Gi, a Földanyácska, nagy hegye Hargita,
Erre vadásztatott ős székely Targita,
Fenyveserdők zúgnak, száz mesét mondanak,
S a mesék, mint sasok, szárnyakat bontanak.

Csúcsokra tündérek ülnek megpihenni,
Néktárt iszogatni, ambróziát enni,
Legendák hegysége, titkod, mondjad, mennyi?
Rejtélyes őshegység, talán több ezernyi?

Bucsecs

Bu Csecs magas Fej Csúcs, Bu-Csúcs, nagy oromló,
Bu Csecs Fekete Csúcs, kék felhőkbe omló.
Irdatlan sziklatömb, fekete kőhegység,
Osztatlan magas szirt, jellemző az egység.

Feketén gomolygó felhők hömpölyögnek,
Magas ormaidon ködök lödörögnek,
Fenn, a fennsíkokon, hol eső záporoz,
Horhosban az ördög a légből fényt oroz.

Uralkodsz a tájon magas tömegeddel,
Igézhetnél minket sok történeteddel,
Ám a tündérnépek tájadról kivesznek,
Meséid mennydörög, s talán újra lesznek.

Pireneusok

Pir a Nap, E a Ház, En az Isten neve,
Talán főni kezd kend fejének a leve?
Nem tud mit kezdeni Pir-En-E szavunkkal,
Nem tud magunkkal se, kezünkkel, lábunkkal!

Pir a Nap, a piros, amikor reggel kel,
Pir-Kad a Nap-Háza, közeleg a reggel,
Pireg, pörög lábán, feljebb kapaszkodik,
A Setét hadával fénnel hadakozik.

Pir-En Piros-Isten, hajnalból hajnalló,
Égi Egy nagy istent ősidőktől valló,
Pir-En-E szép nevünk Priene keleten,
Pireneusokban a setétség retten!

Vihorlát

Ví Hor isten csatát e Látó hegyekben,
Ví dübörgő hangon, zivatarral egyben,
Lát Hegy jelentésű, ilyen a Del-Eb-Lát,
Lasz, mint At-Lasz, Tor-Lasz, Lád, Láz, Lám, és más Lád.

Ví Hor a Lát hegyen mennydörgető csatát,
Jő Hor és legyőzi a Setét csapatát,
Vihar, zápor, zuhé csatázik a hegyen,
Mikor Hor és Szetes ott egymásnak megyen.

Gyönyörű szép hegység, magas bércek sora,
Itt csapkod Hor isten villámló ostora,
Hor ezüstoffény haja négy világtáj háza,
Földanya bolygónknak rezgő mágnes váza.

Ünőkő

Ü-Nő az Isten-Nő, kövén ül Szép Ené,
Csodás tündéranyánk, ősi és szép e né,
Ha Enéhnek írod, a hát ki ne ejtsed,
Ő Tündér Szép Ené, soha ne felejtsed!

E-Né Háza-Nének, En-É Isten-Háza,
Benne rejtezkedik Isten nagy varázsa,
E-Néh a Nék-Háza, amazonok anyja,
Nyékek első szépe, szívünk így dobbanja.

Ené szarvasünő képében díszeleg,
Ragyog, ha nem fújnak felhőket a szelek,
Csudaszarvas égbolt, Szép Enének laka,
Ünőkövön pihen, ha fárad a csillaga.

Balaton

Bál-A-Ton: csodaszép, Ragyogó-Vizű-Tó,
Édes, friss vizeddel élőket itató,
Selymes érintésed bőrünknek mámora,
Körben hegyeidnek ízes a jó bora.

Bál-Aton: Aton Nagy, te Ragyogó Aton,
Kicsinyke városod sok házas Balaton,
Aton ragyogása szikrázik a tavon,
Éjjel Hold sajkázik az ezüstlő habon.

Pel-So Ragyogó-Víz, tán sziginna nyelven,
Fennkölt jelentésű, magyarai értelmén,
Csillámo!j Balaton, hozz nekünk vígságot,
Ily gyönyörű tavat szemed nem is látott!

Dráva

Csillogó felszínű, hömpölygő áradat,
Rejtesz mély vizedben ízes, kövér halat,
Te, a Csillagfolyó, Dár-Va rég nyelvünkön,
Ősi, szép neveddel nem jársz túl eszünkön.

Va és Vé "felsőbbség", Van és Vén rokona,
Dár, Dér bizony csillag, tündöklő fény hona,
Dar-Ja Csillag-Folyó, Dár-Va változata,
Ízlelheted, ez a magyar nyelv zamata.

Rómainál Drávusz, sziginnánál Dár-Va,
Lelkünk utóbbira legyen hát kítárva,
Mellékén őserdők, berkek s ezer madár,
Hová a Holdisten nappal aludni jár.

Szinváltás a szelidi tavon

Leszeli az idő Dunánkról e tavat,
Feltöltődik lassan ős folyóág medre,
E tó nevérol is szólnak hetet-havat,
Szel-Id a Szél-Isten, véd rá jól szivedre.

Körben zöld nád susog, lassan leng a káka,
Gyékény buzogányát borúsan lengeti,
Potykát ejt csapdába a halászok száka,
Függőcinke fészken fiát melengeti.

A tó kéklő vizét lassú szél fodrozta,
Csillámlott benne az aranyló nap tükre,
Egy felhő az eget lassan bekormozta,
Változott a víz is csillámló ezüstre.

Bor Üsten

Boryszthenész táján gazdag földek vannak,
Arra ma ugorok, az ugránok laknak,
Fővárosuk neve Kev-E, Kev-Háza, hajléka,
Gazdag földjeiknek nagy a hozadéka.

Bor a Víz, Bor Isten hatalmas vízisten,
Nevüket a jó nép tartja megőrizten,
Don-A-Per Víz-Háza, ebből lett a Dnyeper,
Partja mentén kertek, s benne földieper.

Bor Isten az Ős-Ten, a folyam őrzője,
Mondák és legendák újra keltetője,
Csillámol a fényben vize, az iható,
Felduzzasztott vize kékellő tiszta tó.

Ferton

Nu-Feretu isten Nő-Feredő öre,
Nézz rá föl az égre, lótusz nevelőre,
Házi tavacsákban Feredő a Fertő,
Kás-tu a Házi-tó, víg napfényben ferdő.

Ferton a Fertő-tó, Fürdő-tó valaha,
Minden kertes házban védnöke nagy Aha,
Ah régi, nagy isten, lótusz nevelője,
Fürdő tóban hűsöl a ház összes nője.

Tele sással, náddal, parti növényzettel,
Hol a vízimadár él nagy élvezettel,
Fiókáit rejti rossz emberek elől,
Csendes menedéket sejt a nádas felől.

Tisza

Ti-Sza Élet-Szája, Tisz-A Isten-Folyó,
Áramló aranyvíz, fentről áramoló,
Tisz a Tesz nagy isten neve ősidőkből,
Tesz és Tisz a nagy Ten neve ősi ködből.

Tisz-A Isten-Vize, sárga port szállító,
Partja mentén sárga partokat mállító,
Iszappal teli víz, sárgán hömpölyögő,
Messzi torkolatnál sok iszapot köpő.

Tisza a magyarok ősi, szent folyója,
Partja térségein magyar a lakója,
Tán százezer éve, tán millió éve,
Ez a tény legyen már egyszer helyre téve!

Duna

Du-Na a Nap-Háza, Udu Háza Duna,
Du a Nap, Na a Ház, ez nem csalfa дума,
Du az égen bolyong, hazája üresség,
Udu a Napisten, tűzokádó fenség.

Udu, másként Utu a mi napistenünk,
Velünk a Napisten, és ki van ellenünk?
Mindenki ellenünk, ki nem ért magyarul,
Ezért aztán népünk gyakran sokat búsul.

Udu, Utu isten őskorból jön elő,
Mind a két névforma szent és napkövető,
Duna Udu Nagyja, neve magyar szentség,
Napisten házából vízhozó követség.

Szajna

Szaj-Háza a Szaj-Na, Sza nép csillogója,
Gallok, kelták, magrok csillogó folyója,
Dicsőséges folyó, ottan állt Atlantisz,
Ma partodon terül a gyönyörű Párisz.

Csillogva áramol medrében bő vize,
Partján a nép, kérjük, Égistenben hisz e?
Avagy a Sátánban hisznek az emberek,
Kik hazád szétvágták, de az idő pereg.

Szaj-Na a Szaj-Háza, ihatsz is belőle,
Szajadba öntheted, nem fekszel ki tőle,
Vize kéken csobog, rajta hajók úsznak,
Miközben a titkok e folyón szétkúsznak.

ÚJABB VERSEK

(válogatás)

NAPFIAK ÉS HOLDLEÁNYOK

SCYTHIA

KÉZAI SIMON KRÓNIKÁJA SZERINT

Magor és jó Hunor Scythiába mentek,
Alpúrok, s pruténok népén erőt vettek,
Eltörölték őket e földnek színéről,
Eztán sokat hallunk Nimród úr véréről.

Európa része Scythia országa,
Keletre van tőle Joria síksága,
Joriabeliek földjétől Tarszia,
Keletebbre fekszik, s végül Mangalia.

Innen van nyugatra Európa népe,
Tőle él keletre Koromziak népe,
Ethiopia van tőle dél irányban,
Ez Kisebb-India, déli szomszédságban.

Két nagy folyója van, Etöl és Togora,
E két folyó édes, iható a bora,
Don az Etöl neve, puszta van délszakra,
Forrása fenn zubog, messze fenn, északra.

Scythiában ered, Rif hegyeken tör át,
Nem állhat útjába hegység, dombság, se gát,
Alánok síkságán, folyton szenderedve,
Három ággal szakad nagy Kerek-tengerbe.

Nagy Togora folyó Scythiában ered,
Csodálkozol egyszer, ha majd megismered,
Nagy Irkaniába szakad mocsarakon,
Erdőkön áttörve, hegyes havasokon.

Északi-tengernek halad a folyása,
Mit mond a Togora vize suttogása?
Oxus ez a folyó, Amu-darja lenne,
Vagy az Ob, az Irtis, Volga bújik benne?

Akár a Pecsora folyó is lehetne,
Ha az Irkánia nyenyec, enyec lenne,
Van ám Togora dél Kis-Ázsiában,
Ős szavárdok földjén, Anatóliában.

Ezer és ezernyi itt a magyar nyelve,
Itt is voltunk, ezer évektől eltelve,
Ma sehogy se értjük őseinknek nyelvét,
Befedte nyelvünknek a setét az elvét.

Háromszázhatvan fok Scythia hosszában,
Százkilencven mérföld széles az országban,
Stadiumnak írja, de ez lehetetlen,
Mint egy átlag megye, ne légy tehetetlen!

Stadiumnak írja, de a fokot érti,
Kör foka pont annyi, tán az eszed sérti?
Éggömböt mutat be, az északi felét,
De tíz fokkal nagyobb, így értsd Scythia nevét.

Csutha az, a Csuda, Sutaszarvas maga,
Ragyogja a Nap, s Hold, s millió csillaga,
Csak egy kicsi úton lehet oda menni,
Fehérköz utcáján, s lehet megpihenni.

Római császárok oda nem találtak,
Nagy Sándor sem járta, szkíták köddé váltak,
Ez a Scytha világ nem a Földön terül,
Hanem az égbolton, amint most kiderül.

Nyugatra fekszik ott besenyők országa,
Meg a fehér hunok gazdag sokasága,
Éjszakon Susdalig vad erdő sivatag,
Griffek fészkelnek ott, ember alig akad.

Három területe Baskar, Dent és Magyar,
Azon a vidéken, hol van a Donkanyar,
Buja földje virul, tele szigetekkel,
Erdők, s jó legelők, gazdag emberekkel.

Száznyolc tartománya száznyolc nemzetséggel,
Csillagászati szám, mondom merészséggel,
Hetvenkét év alatt arrébb megy egy fokot,
Kelvén a Napisten, találj csak jobb okot!

Ehhez a kör számát add, a harminhatot,
Aztán tégy a szádra egy erős lakatot,
Magor, s Hunor népét száznyolcra osztotta,
Nemzetünk törzseit mikor létrehozta.

Égboltot építi, ahol magyar lakik,
Mágusok, táltosok bizony nagy valakik,
Pilis és Egyiptom, Kína, Amerika,
Bosznia és Szumer magyari praktika!

I. SZÉKELY DICSŐSÉG

Van-e a világnak olyan ősi népe,
Emberi nemünknek olyan csodás éke,
Mint a régi múltú, dicső székely nemzet?
Szóljon hát népükről a dicséret zengzet!

Világunk legősibb nemzete a székely,
Erről a szívedben ne maradjon kétely,
Nevük a görögben Szkytha formán vagyon,
E magyar nemzetnél nagy volt ám a vagyon.

Kisebb tolvaj népek, ha lopni akartak,
Megdagadt a fejük, olyan verést kaptak,
Nagyobb rabló népek, öldöklő csatában,
Vérükben fetrengtek, a csata porában.

Óh, mennyit bántották, milyen sokat ölték,
Sok ártatlan fiát kínozták, gyötörték,
Mily sokat üldözték, korbáccsal üttetett,
Belé rúgtak, verték, óh, mennyit szenvedett!

Krisztus a Keresztfán, ez a székely nemzet,
Megdermed a szavunk, megfagy a lélegzet,
Szent magori népek Istennek fiai,
Történetük csudás, sorsuk balladai.

Évezredek alatt, mint a szikla, porlott,
Szép, büszke fellegvár, mint egy gát, oromlott,
Maroknyi kis székel, mint egy mohos szikla,
Európa végén szabadságát vítta.

Százszor és ezerszer védték meg a határt,
Verték a törököt, mongolt és a tatárt,
Vagy, ha az ellenség átömlött a falon,
Volt ott öntestéből sok halotti halom.

Csudálom a székel e hősiség láttán,
Náluk nem dicsőül patás láb, a Sátán,
Becsület a törvény, s a fényes igazság,
Szétverve földjükön gazság és a rabság.

Szívükben bátorság, harcuk oroszláné,
Némely székel természet olyan, mint titáné,
Kezükben kard, lándzsa, buzogány, csatabárd,
Fékezhetetlen, mint testvére, a szavárd.

Keze a székelnek gyors, pontos és dolgos,
Székel lány törődő, figyelmes és szorgos,
Okos minden székel, a csíziót érti,
Udvarias ember, érdeked nem sérti.

Lányaik szépsége csudálatos látvány,
Kérlek, a szád csukd be, ne nézd szájad tátván,
Szemük kéklőn csillog, vagy barnán világol,
Arcuk mosolyáért a férfiszív lángol.

Sztrabón, Bizantinus igazul állítja,
Geographus Ravennas így igazítja,
Scythia a magyarok közös nevezése,
Általános neve, közös névvetése.

Cato azt is mondja, hogy az eredetnek
Principiumát is – e szók szelet vetnek!
Mindig is a szkithák uralták, úgy bizony!
Elhiszed e néki? Gondolkodj, rád bízom.

Justinianus is ezt üzeni neked,
S e fontos kérdésről ne főjön a fejed,
Minden népek közül legrégebb a szkítha,
Teljes tudásával, s jó hiszemmel írta.

Magyarok az elsők, az ókorban tudták,
Magyarok az ókort talán átaludták,
Mivel elfeledték igaz származásuk,
S ez lett büntetésük, legnagyobb csapásuk.

Seth úr, a Setétség pusztító démona,
Felejtés, butaság a valódi hona,
Elsők ellen munkál, akik Isten népe,
Nem sül a szégyentől vörösre a képe!

Ott van a sok utód, finn, germán és török,
Kelta, latin, japán, hindu, szláv és görög,
Örmény és kínai, berber és szemita,
Koreai, mongol, albán és kusita.

Olyan sok a számuk, fel sem sorolhatom,
Ám e feladatot másra nem tolhatom,
Szinte mindegyikük hazugságok rabja,
Olyiknak földünk kell, mind, vagy csak darabja.

Szavukban hazugság kígyója tekereg,
S nem szakadnak rájuk fentről a Nagy Egek!
Mindegyik utódunk magát tolja elének,
Ezernyi fiúnból igazat nem lelénk.

Nem rokonok vagyunk, hanem az ősszülok,
Harsogja fülünkbe fanfár, kürt és tülök,
Égesse szívünkbe Isten igazságát,
Verje ki eszünkből a Sátán rabságát.

Lemerülünk mostan az idők mélyére,
Milyen a múlt idő? Poros, csúf-e, szép-e?
Tán tündököl felénk egy vidám ősrege,
Mint csodás bolygónknak derült, fényes ege?

II. SZÉKELY ŐSKOR

Lemerülünk mostan az idők mélyére,
Írott őskoroknak titkos elejére,
Harmincezer évnél még sokkal mélyebbre,
Ott ered a székely zúgó folyammedre!

Isteni nyelvünket beszélték az Elsők,
Melyhez írást adtak égen lakó felsők,
Számírást is adtak, a pont-pont-vesszőcskét,
Gazdag földrészt hozzá, erdőcskét, mezőcskét.

Ezernyi az írás fenn a Tászok-tetőn,
Olvasd buzgalommal, szent Napra nevetőn,
Nyugati barlangok falán ezer ábra,
Rovásokat róttunk barlangok falára.

Magyar nyelvű népek lakták világunkat,
Nem öldöstük száz szám testvéri magunkat,
Nem volt még háború, nem voltak fegyverek,
Csak vadász eszközök, s nevettek az egek.

Sokféle magyar nép élte víg életét,
Szolgált a Ten istent, s várta ítéletét,
Mindnyájan a dicső Elsőktől születtek,
Idő forгатagán lassan mássá lettek.

Elsők egyik ága lett a székely nemzet,
Abban az időben élt még sok más szerzet,
Törpék, óriások, manók és tündérek,
Ez csak félig rokon, mások vértestvérek.

Jégkorszak volt akkor, magas Üveghegyek
Oromlottak jégből, lábuk hegymeredek,
Nagy pusztákon csordák, s ragadozók éltek,
Húsukra vadásztak, némelyiktől féltek.

Ten fia a nagy Nap, Hold és a Csillagok,
Szél úr, Víz úr, Kő úr, Tűz úr, és más nagyok,
Szellemeik világa gazdag és bonyolult,
Ma sok istenhelyre más fogalom nyomult.

Nap, az aranyárga, tündökölt az égen,
Apja, az Ég, tenger, fénylik égszínkéken,
Száz névvel neveztük a tündöklő Napot,
Aki az Elsőknek jó életet adott.

Szig a Díl után jó, Dél a Teljes Csillag,
Til-Mun, ősi Mun-Dil, jöjj el, egyre hívlak,
Szép Csillag-Mennyország, letűnt ősi korunk,
Adj szellemi tápot, légy étkünk és borunk.

Utu Dél előtt jár, fia-lánya Utód,
Utasként hajózik, gondolható, tudod,
Pir a reggeli Nap, piros az orcája,
Pir-Kad a Pir-Háza, s mosolyog a szája.

Hor a harcos ifjú, Harakh-Te Haragos,
Ré, ki reggel ébred, gömbölyű, nem lapos,
Rá, ki égen járó, Ró rová és tipor,
Rí, ki napot cseppent, Ru, ki vörösbíbor.

Kel a Kelő isten, Udum őszünk Ádám,
Kel a nagy Kál, bizony, Udu atyánk, látám,
Van még istennevünk, de most ne ezt nézzük,
A székelék nevét elébünk idézzük.

Szik nagy Napistenünk, Szik-Ra napemberke,
Szikár a napférfi, Szig-Et a Nap berke,
Tojás Szike tokban, gömb és aranyárga,
Szik-E kés alakja olyan, mint napbárka.

Sziklevél naplevél, Nap felé türemked,
Lebbenő kis szitkár a Nap felé repked,
Szi és Szí napnevünk, Szít az elménk Szítja,
Napkelet lakója ősapánk, a szittya.

Szi-Ta a Nap-Tája, rajta fény szítál át,
Adj a Napistennek érte igaz hálát,
Szitakötő szítát köt két pár szárnyával,
Virágok közt szítál, s tűnik napnyugtával.

Szig Úr a szent Nap Úr, szigorú és büntet,
Hősi cselekményért jutalmaz, kitüntet,
Szik-La a Nap-Laka, hol leszáll pihenni,
Hosszú égi útján friss levegőt venni.

Szikes talajokat a Nap kiégette,
Sziksó, vagyis napsó, sívó tájjá tette,
Szig-Ony An istentől lehajított dárda,
Napunk szűrő keze, hegyes napsugára.

Szik-Szón a Nap Szava szólt az emberekhez,
Napkövetők által állított sereghez,
Szeged, Cegléd, Kőszeg, Szekszárd nap nép helye,
Segesvár ős napvár, bizony jó ideje.

Szék a napkirályunk aranyló trónusa,
Torony trónért zajlott már ezernyi tusa,
Nap a kerekasztal, körötte sok szék hely,
Kerekasztal körül ül a vitéz székely.

Sakk két király sportja, a gondolkodásé,
Ravasz támadásé, okos megfutasé,
Ság-Ség a napfőség, Nagykinság, Mezőség,
Ország is Uru-Szág, melyben Nap a főség.

Még a perzsa sah is magyariak szava,
Turán-Irán testvér, innen jó a Dava,
Ság-Wár Rádzsasztánban, Ságvár Pannonföldön,
Magyar nevek ezek, nem csak szélből költöm.

Hanem van a Szegnek másik jelentése,
Szegett szárny nem repül, ez a rendelése,
Ígéret szegése árulásnak fészek,
Ki Ré által szegett, fejében tűz, s részeg.

Ré-Szeg hágón a Nap szegelleten pihen,
Ez a hágó Rének szege, én úgy hiszem,
De a szegény ember a szegettség enje,
Kését húsrá nem is, de kenyérre fenje.

Szék-Ely igaz Nap-Hely, Szik-Ta a Nap-Tája,
Szkíta, mond a görög, mert úgy áll a szája,
De ez ne zavarjon, jegyezd meg örökre,
Ne hallgassál másra, törökre, görögre!

III. TARGITAOSZ FIAI

Szik Táján a nagy Szik lassan vándorolgat,
Hol egy ősi népet sugárral apolgat,
Szittyá ez az ősnép, ki sok várost épít,
Már tízezer éve nagy Szik lassan lép itt.

Szemléli fiait, miként építkeznek,
Köre követ hogyan, s vajon miért tesznek,
Harmincezres város hogyan emelkedik,
Engem is tisztelnek? Ezen elmélkedik.

Vége a jégkornak, a Nap tüze lángol,
Égisten tengerén fényesen világol,
Üveghegyek lassan vízzé válva fogynak,
Hatalmas dörejével önmagukba rognak.

Titkos ősi világ rengeteg állattal,
Mindenféle jóból gazdag kínálattal,
Egy nyelvű az ember ekkor még a földön,
Ősmagyarul beszél, hidd el, nem csak költöm.

Ezredévek múltak, városok pusztultak,
Idő mély kútjába tán százával hulltak,
Kukutyin kőisten, aki uralkodott,
Erdél felől újra magyarokat hozott.

Majd nyolcezer éve Kínáig hatoltak,
Kelő Napistennek imával hódoltak,
Más törzsek, jó régen, messzebb vándoroltak,
Amerika földjén élve kóboroltak.

Szik-Ta tág földjein ősi törzsek laktak,
Akik közül máig sokan fennmaradtak,
Jó kínai hanok hunok testvérei,
Japán, viet, mandzsú magyarok vérei.

Lappok, a számi nép, udmurt a napember,
Lív a Libu népe, kit a lett ma is ver,
Egykor Afrikában Libuát is lakták,
Libanon s Líbia szép nevét ők adták.

Szu-omi a Tó-föld, Finnország lakója,
Észt a Fények népe, mesék alkotója,
Permi a Peremen, Komi, aki zürjén,
Magyarok komája, testvére a türrhén.

Mari a Föld Napja, Lüd szép Lüdiából,
Hanti mocsári nép, tán hanok fiából,
Mu-Roma és Merja oroszra változott,
Nyelvük az életből sajna eltávozott.

Kaukázus táján majóták és szindek,
Csecsenek, avarok, jó messzire indek,
Abházok és kolcsok, médek és kimmérek,
Szusszanok egy nagyot, ha végére érek.

Germán, kelta, latin vérünkből származik,
Amint a görög is, meg a régi jazig,
Dravida és sémi, hámi, kus, a berber,
Kurd is a testvérünk, s sok ezernyi ember.

Itt élt a székely is oly nagyon rég óta,
Amióta a Nap útját erre rőtta,
Szekelesek népe írt egy történetet,
Tankönyvben nem látod, keresd fel a netet.

Írják, massa-geták egyszer lóra kaptak,
Szittyák törzseire mérgesen lecsaptak,
Jó szittyák kitérték, Arasz felé mentek,
Főjenek levükben massa-héta kendtek!

Azt is szkíták mondják, a legelsők voltak,
Akik Rusz földjein messze kóboroltak,
Jó tízezer éve nagy várost emeltek,
Több tucatnyi várost, ahol átteleltek.

Még ma is harapós erre felé a fagy,
Ezért télen inkább házad körül maradj,
Megharapja lábad, bár a csizmád védi,
Arcod marcalgolja, heves széllel tépi.

Targitaosz neve fennmarad örökre,
Hálásan tekintsünk ezért sok görögre,
Szkíták történetét Hérodotosz írta,
Ki a földünkön járt, s szkíták nyelvét bírta.

Targitaosz apja Ten isten volt maga,
Tenből jött a Zeus, már nyelvem fárada,
Már annyiszor mondtam, kezdem már megunni,
Te, Ten, Tesz, ki Tenni, mondja magyar s hunni.

Anyja a Boristen, vízisten leánya,
Borysthennek írva nem érti a fránya,
Megszülte Targitát, Magas Targitaoszt,
Csillag-Föld-Tájáról ősi Targitájost.

A Gi-Ta föld-tája, ilyen a Har-Gi-Ta,
Ősanyánk a Heta, hites Ana-Hita,
Ám a Gi Földanya, Ta az Ország, a Táj,
Gé az Ég tüköre, ami igaz hatály.

Targita mamája főpapnő a tájon,
Don-A-Per, a Dnyeper, lánya, úr sok bájon,
Targita nejének nem ismert a neve,
Tán folyami papnő, talán Dona leve.

Született három fi, Hérodotosz írta,
Görög módon tette, ábécénk nem bírta,
Nekünk ötven jelünk, nekik csak huszonhat,
Ha az eszünk jól jár, sok okosat vonhat.

Görög kor korcsosul, nincs már nyelvészete,
Szómérnökök holtak, csökken szókészlete,
Csökken a hangkészlet, nincsen s, cs, c sem,
Mit zöngétlen mondasz, nem mondod zöngésen.

Így a Lipoxaisz, Arpoxaisz nevettek
Többféle módon is magyarul értheted,
A legkisebb fiú Kolaxaisz volna,
Mindig ő a király, ő sosem harcolna.

Tegyünk kísérletet, nézzük e neveket,
Az x kettős hanggal tegyünk kísérletet,
Szaisz az úr neve, a Sza nemzet fénye,
Szaiszban egyetem, tudás intézménye.

Íme felsorolom: Lipőc, Árpoc, Kolac,
Lipős, Árpós, Kolas, Lipőcs, Árpócs, Kolács,
Mily érdekes formák, tán az Árpás, Köles
Nagy szájjal kiabál, szája tán hét öles?

Lipod, Árpod, Kolad másik olvasata,
Lipod a Lebédi, Árpod Árpád atya,
Kolad a Köleske, Kölyök ez a gyerek,
Belőle lesz király, mesékből ismered.

Még azt is állítják a bölcs nagyokosok,
Ki tudja, hogy miért, nagyon hóbertosok,
Lipo-szaisz neve emígyen elmenne,
Királyi ház felett uralkodó lenne.

Arpo-szaisz neve a táborok felett,
Kola-szaisz neve a sátorok felett
Uralkodó, bizony, ez a megoldásuk,
Lehet, hogy kiváló, lehet, hogy nem, lássuk!

Li-Po a Király-Fő, Ar-Po Hegyek-Fője,
Kardok, török, dárdák egységbe kötője,
De a Kolak sátor? Inkább Kő-Lak talán,
Itt találtunk egy rést a megoldás falán.

Lipok, Arpok, Kolak, s mindhez megy a Szaisz,
Sza a Mennyek Fia, teremt, ha a Sza izz,
Kolak bizony Kőlak, vagy inkább csak Kőlök,
Legkisebb e fiú, erre ráfüstölök.

Lépők a gyalogság, Arpok a lovasság,
Akik várják, hogy az ellent levághassák,
Kolak otthon ülő, mert nehogy elessen,
Sok gyereknek apja idővel lehessen.

Lipokszaisz törzse az Aukhatai,
Arpokszaisz törzse a Katiaroi,
Néki a Traszpiesz törzs is alárendelt,
Ki a háborúnak oly sok időt szentelt.

Az Aukhatai, ők az oroszlánok,
Kháta: Háta, Háza, hat és hét titánok,
Hét királyt is jelent, Chatti, Heti, Chéta,
Khéta őskirályság, mint a Yeta, Héta.

A Katiaroi Királyhad, úgy bizony,
A Kati a király, na már erre iszom,
Mégis el kell hinnem, a Héti rokona,
Hé-Ta a Nap-Tája, ősmagyarok hona.

Traszipiesz falusi? Trószfiak az, kincsem,
Trasziménusz neve hagyd, hogy megérintsen,
Trósz mének tava Itália táján,
Toszkáni etruszok díszes nagy lapályán.

Trasz a Trósz, a Tarján, híres vaskovácsok,
Vasat izzítottak, nem balga luk ácsok,
Kolaxaisz népe a Paralatái,
Fő-Nap-Látók, avagy Magas Ház Atyái.

Egyszer csoda történt, arany hullt az égből,
Amint ezt jól tudjuk az ősi mesékből,
Eke, járom, fejsze s csésze hullott alá,
Égúr e négy tárgyat eléjük tálalá.

Két idősebb testvér a négy tárgy felé nyúlt,
Feléjük az arany izzással viszonyult,
Fellángolva égtek, tűz lobot vetettek,
Amíg a fivérek onnan el nem mentek.

A legkisebb fiú azon minutomban
Az Ég ajándékát hazavitte nyomban,
Látván ezt, fivéri hozzája vonultak,
Főkirálynak tették, s elé leborultak.

Li-Pod király-ifjú, király lett, ha mondom,
Mint első örökös, maradt a porondon,
Árpod a koronát ottan elővette,
Koláddal Lipodnak a fejére tette.

IV. HERKULES FIAI

Hellének állítják, mikor a nagy Makar
Csudaföldre érve, már mindent hó takar,
Gérüonészt győzve marháit elhajtja,
De az Időn néki sincsen akaratja.

Hullott a hó, ömlött, pihék áramlottak,
Fagyott csillagocskák ezrével omlottak,
Kifehérült a táj, mindent hó borított,
Szélúr torlaszokat hóból bondorított.

Nagy oroszlánbőrét szokta volt felvenni,
Oroszlánbőrében lefeküdt pihenni,
Először csak pihent, majd el is szenderült,
Makar, nagy Herkules, mély álomba merült.

Lovai közelben legelésztek csendben,
Pedig Makar körül semmi sem volt rendben,
Amikor felébredt, egy lovat sem talált,
Ezért megérdemli a tolvaj a halált!

Dühöngött keveset, aztán ment keresni,
Ármányos tolvajok fejeit lenyesni,
Bejárta a tájat, Hülaiaiba jutott,
Ahol talált egy nőt, akin ámuldozott.

Hülaia hűvös hely, hó hullik e tájon,
Egy nő uralkodik az egész lapályon,
Farától felfelé dús keblek, arany haj,
Tetszett Herkulesnek, mondta ihaj-tyuhaj.

Farától lefelé, szent egek, mit látott,
Elképedt, pedig már látta a világot,
Kígyó farkú nő volt, pikkelyek boríták,
A pikkelyek kicsit el is szomoríták.

Láttad-e lovaim, kígyó farkú asszony?
Mondá a csodalény, Herkules válasszon,
Véle hál, s megkapja mind a paripáit,
Ezen ajánlattól a szép nő nem tágít.

Herkules ráállott, később nem is bánta,
A pikkelyes ruha az éjt imitálta,
Nagy kígyó a Tejút, titkos égi piton,
Egyiptomban járva, tudta, Égi Pitom.

Napisten járása szintén kígyószerű,
Tollas Kígyó útja tán végtelen terű,
Mint a nagy Ó-Keán, kíj a javából,
Ki anyát Jó ölel, víze fémként lángol.

Szült is három fiút a királynő aztán,
Nem is szomorkodott Herkules távoztán,
Ősünk és a hősünk, Makar menni készült,
Ménese sok lóval bővült, kiegészült.

Ott hagyott egy íjat, meg egy pompás övet,
E kettő fog szólni, szám helyett lesz követ!
Íját felajzotta, övét felcsatolta,
Egy arany csészéjét az övre rátolta.

Amelyik így ajzza íjamat, amint én,
Így köti fel övem, látod hölgyem szintén,
Azt majd tartsd magadnál, öröklési okból,
Amelyik nem így tesz, küldd el udvarodból.

Ezzel elbúcsúzott, megcsókolta nőjét,
Szép tejúti asszonyt, lovak elvevőjét,
Tudta, három fiát neje fölneveli,
Mit ígért, megtartja, hiszen csillagbeli.

Az első nem ügyes, neve Agathürszosz,
Második sem ügyes, ő neve Gelónosz,
A harmadik fiú, Szkütész, jól latolta,
Apja feladatát könnyen megoldotta.

Agathürszosz elment kárpáti földekre,
Szüksége volt népre, egész tömérdekre,
Nagy Alföld peremén nagy árkokat ásott,
Ezer lapát, s ásó amíg el nem vásott.

Neve A-Gát-Örzös, Csörsz árkat vigyázza,
Nehogy nyugati had népét leigázza,
Hegyek alján körbe földsáncok futottak,
Benn, a sík oldalán, árkok homorultak.

Ge-Lón Föld-Oroszlán, de Gel lehet a Kel,
Kelő Nap tájának vad harcosa, ha kell,
Tán a kelta lenne, ősi magyar kimmér,
Gomer, a testvérünk, szumer, vagyis szimmér.

Szkytesz a Csu vezér, csu törzs fejedelme,
Csudaország feje, királya ökelme,
Anyja is tejúti, Küllős Nap az apja,
Anyja Csudaszarvas, kitől a trónt kapja.

Her Kul Es az ősünk, Magar, vagyis Makar,
Csak az ért magyarul, ki érteni akar,
Magyar rovás örzi csillagkiráltságunk,
Minek értésébe végül belevágunk.

V. SZKYTHAFÖLD

Szkytha olvasata Csuda, ezt már tudod,
Remélem, őseid igézve bámulod,
Nagy nép volt a szkytha, Föld legnagyobb népe,
Rokonságunk számos, talán nincs is vége.

Messze napnyugatra élt a jó luzitán,
Tartesszosz nagy népe, kimmér, ibér, titán,
Euszkár, akvitán, tündér Celadonban,
Vels, ír, skót és briton, s pikt járt a vadonban.

Gallok, kelták, belgák, bohémek, helvétek,
Nem ismerni őket bizony súlyos vétek,
Dánok Dániában, rétek Raetiában,
Etruszok és trószok szép Itáliában.

Kárpát károk háza, kér nép lakja földjét,
Kérdezd Getorumok akármelyik bölcsét,
Pannonok, sziginnák, illűrök és mőzők
Híres népeinél egy kicsit időzők.

Atlantisz, Avalon, híres Szikambria,
Hüperboreusz-föld, régi Hungária,
Ezer titok lappang számtalan földségen,
Ne csak ámulj a sok ősi örökségen!

Erdély az Eredő, erdővel borított,
Rengeteg nagy hegygel, s dombbal domborított,
Harmincezer éve titkos Tászkok-tetőn
Már magyarul írtak, nekünk jól érthetőn.

Haladva keletre, Mul-Davába jutunk,
Keletre utazva erre visz az utunk,
Mul a Csillag neve, Mul-Mul a Naprendszer,
Múlt a csillagvallás, nem mondom ezerszer.

Lábnyik is a neve, kevés a ló erre,
Ma moldvánok lakják, száz népből keverve,
Van itt még sok magyar, rengeteg városban,
Bár románul szólnak a magyar templomban.

Bukovina Bükkföld, feljebb Galicia,
A Prut folyó mentén terült Pruténia,
Rutének laknak itt, vélünk vértestvérek,
Halicsban Gall-fiak, majd más földre érek.

Északra Neurosz csoportok vadásztak,
Né urak, akik szent nyelven magyaráztak,
Nék és urak népe szabadon élhetett,
Ki az anyaföldbe árpamagot vetett.

Jó kimmérek tája szemerék földsege,
Dúsan termő tájék, Magor erőssége,
Krímben élt a kimmér, krémet vert tejszínből,
Címet tett a házra, vélünk jött Édinből.

Bor-Üstenei-Tész jó magyarok törzse,
Tész istenünk neve, ki sok magyart örze,
Földművelő szkíta árpát, búzát termel,
Téli élésére jó előre tervel.

Olbiopolitész egy nép görög néven,
Boristeni törzsek laknak a középén,
Kallipidák, akik tán Gall magariak,
Kal-Li-Pi értelme Nagy Királyi Fiak.

Alizon országa még szkútha terület,
Messze fenn északra, hegyezzed a füled,
Embrevők laknak, akik embert esznek,
Mégfőzik az embert, rá zöldséget tesznek.

Boristen folyótól napkeletre térve,
Eljutunk a széles Hülaia földjére,
Herkules, a Makar, erre járt jó régen,
Itt nemzett több fiat, e hűvös vidéken.

Télen hó borítja, hó laka ez ország,
Talán csak erdőség, lehet, ez botorság,
Szkúthák laktak itten, belenyugodhatunk,
Magyarul beszéltek, amit itt oktatunk.

Harmincezres város állott e tájékon,
Tízezer év pora száll a hagyatékon,
Több tízezeres várost ástak ki e földön,
Ne rejtőzködjének föld mélyén örökkön.

Hol volt ekkor Szumer? Népe még itt lakott,
Magyar nyelven beszélt, s imádta a Napot,
Kaukáziában és Kis-Ázsiában
Sza magyarok éltek az ősi szférában.

Van egy mamutagyar, rajta ősi térkép,
Hét magyar házzal, ámuldozzunk végképp,
Tizenötezer év múlt el már fölötte,
Dnyeper mélyén lapolt, idő bora földte.

Hét ház áll a hegyen, alul négy sorjázik,
Felül három szép ház, mely a fényben ázik,
Elöl tengerjáró, rajta evezősök,
Tengerről érkeznek az őskori hősök.

Földművelő szkíták jó talajt műveltek,
Sok gabonát, babot és mást adtak-vettek,
Nomád szkíták folyton mezőn legeltettek,
Szarvasmarhát, birkát, lovakat neveltek.

Királyi szkíta nép a többi gondnoka,
Náluk a vadászat a harc első foka,
Bírkózás, íjászat, lovaglás a játék,
Ha csatabárdal üt, reped a halánték.

Melanklainoszok laknak fenn, északra,
Fekete köpenyes, nem szkíta lak arra,
Tőlük északabbra mocsár, puszta, erdő,
Egy napból áll az év, egy nap egy esztendő.

Szauirometáknak puszta földje tágas,
Sza nép ura nagyúr, lova ezer háta,
Itt él a Budin nép, sűrű erdőségben,
Din istent imádja, ki él fenn az égben.

Pusztá után laknak népes Thüsszagéták,
Közelükben élnek lovas, kutyás iürkák,
Tűz imádó Sza nép, Héta országában,
Ahol sok a kis vad, mókus búj a fában.
Türasz a Turánok folyója volt egyszer,
Turánban krály volt, a tyrannisz rendszer,
Isszedon népektől messze túl, keletre
Arimaszposz népek szert tettek egy szemre.

Napisten az egy szem, kinek neve Szemes,
Számos, Szamos, Samas, tudni ezt érdemes,
Hunok, kínaiak, meg az ős japánok
Csodáihoz immár jó kedvet kívánok.

HOLDLEÁNYOK

Holdból ered a Hölgy, Napkirály, Holdkirály
Férfiaknak ura, ne legyen itt viszály,
Napnéne, Holdnéne asszony népet vezet,
Jó magyar lángról, tedd kezükbe kezéd.

Honnan a szent hetes? Huszonnyolc osztása,
Holdunk négy fázisa, Hold négy állomása,
Nők a Hold sarjai, petesejt érése
Éppen huszonnyolc nap, ez a Hold mérése.

Huszonöt leány megy elől hódítani,
Más népek ifjait rabul bódítani,
Huszonöt ifjú megy a leányok után,
Feleséget szerezz, ámuldozz a csudán!

Így lesz száz az új nép, nyelvük összevegyül,
Ős magyar nemzet Földünkön szétterül,
Bár merre mész, testvért fedezhetsz fel mindig,
Szent ősnyelvünk szavát bárhol feléd hintik.

Gilgames, s Enkidu ötven jó vitéze
Ötven leány csábos szép szemébe néze,
Danaosznak ötven leány a gyereke,
Ötven ifjat remél, így lesz új serege.

Magornak, Hunornak pont száz ifja vagyon,
Száz szép feleséget szeretnek, de nagyon,
Így terem az új nép, magok és a hunok,
Kevésbé rokonok punok és a kunok.

Holdleányok járkák Földanya tájait,
Ki ifjakat bűvöl, mutatja bájait,
Arca felséges Nap, csillag a két szeme,
Boldogasszony anyánk felséges érdeme.

Dicső Holdleányok, két nap bokátokon,
Csillagok ragyognak térdkalácsotokon,
Melleteken telt Hold, Nap van a homlokon,
Isteni szeretet fénylik nyomotokon.

Budapest, 2017. június 20.

I. SZÉPMEZŐSZÁRNYA

MAGYAR ADORJÁN UTÁN

Szépmezőszárnyának nagy lett az ereje,
Lassan azt sem tudta, mit csináljon vele,
Hanem meghallotta, a király hirdeti,
Nagy jót kap az, ki egy vadat elé veti.

Megyek édesanyám, megnézem a vadat,
Nem találja régen egy nagy vadász csapat,
Azt is megkérdezem, mi lesz a jutalom,
Egy királylány keze, vagy egy arany halom?

Azt mondja a király: Hozd az aranyvadat,
Ráküldtem elfogni egy nagy vadász hadat,
De az aranyvadat nem tudták elkapni,
Elejteni, aztán rögtön nekem adni.

Egyik lányom keze, s fele királyságom
Tiéd lehet, ha az aranyvadat látom,
Hozd el palotámba azt az aranyvadat,
Tiéd lányom keze, s kapsz egy zsák aranyat.

Kiment az erdőbe, ahol felhajtotta,
A szép aranyvadat, majd üzőbe fogta,
Kergette a vadat, végül elejtette,
Aztán a királynak lába elé tette.

Jól van, jól, dalia, van újabb kérésem,
Arra kérlek, egész éjjel legyél résen,
Tudnod kell, dalia, van egy selyemrétem,
Annak megőrzése dicsérendő érdem.

Szép selyemrétemet feldúlják, levágják,
Aranyrozs mezőmet szinte tövig rágják,
Minden éjjel jönnek, varázslat van benne,
Ha te megőriznéd, az bizony jó lenne!

Őrségem elalszik, ha jó az éjszaka,
Elvész a selyemrét illatozó szaga,
Ha te teljesíted e kívánságomat,
Nagy lesz a jutalom, vidd három lányomat!

Szaladt a legkisebb, és legszebb királylány,
Tudd meg, mi leszünk ott, nem egy dőre sárkány,
Átváltozunk lóvá, de te fogj el minket,
S kösd egy bálványfához kötőfékeinket!

Szépmezőszárnya ment a selyemfűrétre,
Lassan feljött a Hold, felpillant az égre,
Tündököl a Tejút, csillagok ragyognak,
Máris itt a szele a három vadlónak.

Féket vet reájuk, mindhármát elkapja,
Szárukat keményen a markában tartja,
Rúgnak és kapálnak, de ő hajthatatlan,
Virul az aranyrozs, reggelre vágatlan.

Jól van, jól, dalia, van szép három lányom,
Szép három lányomért három kívánságom,
Aranyvad, aranyrozs immár elkönyvelve,
De most egy ménesért vagyok vággyal telve.

Aranyszőrű ménest hozd el udvaromba,
Aranyló nyakukat vegyem a karomba,
Enyém az a ménes Vörös tengeren túl,
Messze az a tenger, ahol sok vihar dúl.

Szépmezőszárnya megy szerencsét próbálni,
Majd fog győztesen a király elé állni.
Megkérdi a lova: Miért vagy szomorú,
Arcodon mért ül meg a keserű ború?

Elmondja lovának, jó táltos lovának,
Mi a feladata, tőle mit is várnak.
Ne búsulj, jó gazdám, majd én teszek róla,
Hogyan tégy szert jó száz aranzsőrű lóra.

Három bivalybikát ölj le, ha eléred,
Három bivalybikát válassz ki, kövéret,
Terítsd a vállamra a vastag bőroket,
Tedd rá a nyergemet, alkoss vele övet.

Nagy Vörös tengerhez aztán száguldottak,
Déli óceánhoz gyorsan elfutottak,
Kiállt egy sziklára itt a táltos lova,
Háromszor nyerített a tengeren tova.

Aranyszőrű ménes jön a túlsó partról,
Egy vad mén vezeti, nem mond le a harcról,
Átúsznak a lovak, jön a vad küzdelem,
Harcol a táltos ló, zeng mind a négy elem.

Három bika bőre védi az oldalát,
Bikabőr takarja nyakát és a farát,
Elterül a vad mén, a táltos legyőzi,
Aranyszőrű ménest már a táltos őrzi.

Mentek a királyhoz, palota udvarba,
Három királyleány szalad erős karba,
Három a kívánság, immár teljesítve,
Viheti mindhármát, táltostól segítve.

II. SZÉPMEZŐ SZÁRNYA

KOMJÁTHY ISTVÁN UTÁN

I. SZÉPMEZŐ SZÁRNYA IFJÚ KORA

Pusztá Apó sátra éppen dél felé néz,
Arra a Napisten, s arany csorduló méz,
Hátul a Sarkcsillag, s a Világ Tengelye,
Arany Atya házát lemintázza vele.

Új fia született, kis Szépmező Szárnya,
Ki apró kezeit a Nap felé tárja,
Jön a Kalamona, s elrabolja menten,
Egy hordóba rakja, dühvel egyetemben.

Anyját hozzáteszi, s ad három kulacsot,
Ad három kenyeret, vigyorog egy nagyot,
Tengerre taszítja ki a lengő hordót,
Hullámokon ingót, víz árján kóborlót.

Első nap megeszi az első kenyeret,
Megissza a vizet, erős a tenyered,
Neki veselkedik, s egy abroncsot pattint,
Másodnap, harmadnap abroncsokat kattint.

Befalva a kenyér, megitta a vizet,
Kalamona ezért életével fizet,
Egy vihar a hordót jó partra sodorja,
Táltos ez a gyermek, az ég fia-borja.

Az a jóslat járja, véged Kalamóna,
Szépmező Szárnya lesz élted kioltója,
Megnő a kislegény, egyszer legyőz téged,
Ki gonosz sárkány vagy, akkor ott lesz véged.

Ment édesanyjával, hazafelé tartott,
Vándorolva mentek, otthagyták a partot,
Hát három óriás ordít, perlekedik,
Melyikük jobb mester, mindhárom jó pedig.

Ostor, bocskor, guba, három varázstárgyuk,
Meglátják a legényt, s mert annyira bárgyúk,
Felkérlik döntnöknek, ki a legjobb mester,
Döntse el helyettünk, ő, mint okos ember.

Jó, de a tárgyakat tegyétek a földre,
Amott egy hegyerinc, nézzetek a tölgyre,
Azt a fát kerülve, körbe szaladjátok,
Aztán gyertek vissza, itt várok reátok.

Felkapta a gubát, anyjával alá állt,
Mindkét vándor eltűnt, láthatatlanná vált,
Ostorral pattintott, a futó megdermedt,
Három óriásnak így ásott ő vermet.

Jött a Kalamóna, szeme közé cserdít,
Ostora varázstárgy, kő lesz, kit megperdít,
De egy varázsigét mormolt el a sárkány,
Nem vált kővé legott, maradt, mint egy ártány.

Haza röpitette őket a bocskora,
Aranyládába ment ostora, bocskora,
Melljük lett rakva jó varázs gubája,
Aranyládába ment bűje és a bája.

Aranyládát tette egy ezüstdládába,
Ezüstdládát tette be egy rézldládába,
Kulcsait tarsolya mély zugába tette,
Kalamóna elől szépen elrejtette.

Pusztát látja, nincs az aranyszőrű bárány,
Kedvenc kis bárányát ellopta a sárkány,
Meg kell keríteni, vissza kell szerezni,
Bárányát fiai ne hagyják elveszni.

Vassal míveskedett jó Széptüzek Lángja,
Őt a bárány veszte igen nagyon bántja,
Meg fog az kerülni, van, ki visszahozza,
Kalamóna nevét gyakorta átkozza.

Halak, s vadak ura, jó Jósztél Fúvása,
Ki a csapdát csakis a vadaknak ássa,
No de Kalamónát oly nagyon utálja,
Csapdát állít neki, mely a sárkányt várja.

Pusztá Apó mesél: Özönvíz pusztított,
Mindent összerombolt, követ megpuhított,
De maradt egy szeglet, Aranyos Szeglet,
Amely nem látta a vizet, tüzet, szelet.

Menjetek el oda, meg is keressétek,
Arany Atya mondta, égre szóló vétek,
Ha nem mentek oda, laknak ott tündérek,
Pusztá jó népével édes vértestvérek.

II. SZÉPMEZŐ SZÁRNYA TÁLTOST KAP

Pusztá Apó vágat, messze a határba,
Szeme néz előre, a nagy pusztaságba,
Bölcselkedve gondol időbe és térbe,
Aztán kíváncsi lesz, házába ki tér be?

Aranyszőrű lovát gyorsan megfordítja,
Lovagol a pusztán, a fű felvidítja,
Vajon ki érkezett, vendég, avagy vén dög,
Mert, ha gonosz fajta, vigye el az ördög!

Átléptet a kapun, leszáll a lováról,
Meg is feledkezik már idős koráról,
Hatalmas tölgyfánál áll egy fehér jurta,
Melynek a nemezét felesége gyúrta.

Kalamóna jött el, az ocsmány sárkánya,
Akit nagyon utál, vinné el a kánya,
Megkínálja sörrel, a sárkány megissza,
Kupáját üresen tologatja vissza.

Igaz felesége felment már az égbe,
Vett egy rossz boszorkát, azt is csak szükségbe,
A sárkány is tartott a gaz boszorkánytól,
Nem mert hozzá szólni, jobb, ha marad távol.

Kalamóna kérdi: Hol vannak fiaid?
És, ha már itt tartunk, hol vannak lányaid?
Szépmező Szárnya most éppen téged keres,
Azt mondta, jobb lesz, ha fejed vértől veres.

Ez hatalmas sértés, viszem lányaidat,
Továbbá melléjük százezer juhodat!
Két lány a szuszékban csendben rejtőzködött,
Szuszéken a banya báván ejtőzködött.

Gyönyörű Délibáb, s Tengerbe Pillantó
Szuszekban elbújva, rajta ül sikkantó,
Ült a gaz mostoha, ült a szuszek lánán,
Kalamóna kiment, a vad banya láttán.

Időközben megjött jó Szépmező Szárnya,
Látja Kalamónát: Te világ hitványa!
Most megküzdök veled, s a sárkányra rontott,
Hanem még okozott a sárkány sok gondot.

Küzdött az ifjú hős, küzdött Kalamona,
Ütések csattogtak, volt nagy zene-bona,
Végül Kalamóna úgy vállon ütötte
Jó Szépmező Szárnyát, hogy a földre küldte.

Meg is ölte volna, de egy deli vitéz
Ugrat az udvarba, ki a szemébe néz,
Menekül a sárkány, elszáll bátorsága,
Lát egy újabb vitézt, s menekül a lába.

Napkirály, s Szélkirály Délibábot kéri,
Ám Délibáb kezét a Napnak igéri,
Lett is lakodalom, jóllakott a vendég,
Jött a Magok népe, mag urak és kendék.

Szépmező Szárnya kap egy táltos paripát,
Szeméből a szőre kitörli a csipát,
Aranyszőrű táltos, csillogó a szőre,
Összebarátkoztak, hamar, egy-kettőre.

Holdas volt a neve, szárnya, mint a sasé,
Csontozata acél, nem egy papírmásé,
Hőssé csak az válhat, ki másokon segít,
Megvédi a gyengét, s kit táltosa repít!

Hajnalcsillag násznagy, vőfély Hüvelykpiciny,
Menetet vezettek, amely nem volt kicsiny,
Gazdag állatsereg volt a nászajándék,
Pusztá apó kapta, mert ez volt a szándék.

Sánta Kata megyen nyoszolyó lányokkal,
Épp tizenkettővel, ennyivel, nem sokkal,
Csapatában van Kikelet Hírmondója,
Tengerbe Kacsintó, s Hajnal Híradója,

Arannyal Versengő, Bujdosók Lámpása,
Szilkehordó meg Árvalány Pillantása,
Hunyéta és Fürtös, meg Tenger Csillaga,
Aranyhajú, s velük szép Álmatlan maga.

Jegygyűrűt is vittek Délibáb ujjára,
Aranyos hintóban vitték nemsokára,
De előtte volt még egy kis kalamajka,
Dühödt szavakat szórt Hüvelykpiciny ajka.

Az öreg boszorkányt elcsapták a háztól,
Kapott szidalmakat Pusztától, s száz mástól,
Tengerbe Pillantót küldte menyasszonynak,
Nem volna értelme ennek a viszonynak.

Ám a kakas szólalt, nem az arát viszik,
Délibáb nincs velük, kérők csak azt hiszik,
Szuszékba bezárva, rögtön szabadítják,
Gonosz mostoháját kiakolbólják.

Közben a Napkirály repült a magasba,
Óperencián át, csillagos méhkasba,
Felrúgtatott ott a Tetejetlen Fára,
Át Kaszás Zsombékján, át Hármashalmára.

Onnan Vadlegelőn, majd Szarvaslegelőn
Vágtatott Lappantón, nagyon előkelőn,
Bokorcsillag után Fiastyúk, Egymalom,
Majd Csűrhekaparó volt a sokadalom.

Órjas Kútja után Rézerdőbe szállott,
Benéz a Fészerbe, Csillagszekér áll ott,
Fejérközön vágat, ez a Tejút maga,
Táltos patkójától szikrázott csillaga.

Tűzkovács Királynak ezer favágója
Rézedőben sürgött, fátra fát hányója,
Köszöntötték őt ott, boldogan kiáltva,
Napkirály mosolyát megnyugodva látva.

Ezüsterdő mellett sebesen repültek,
Ezüstmadarak a faágakon ültek,
Hősöknek Mulató Mezeje elmaradt,
Amint Aranyerdőn a Napkirály haladt.

Aranyerdőben állt csodás palotája,
Udvara nem más volt, mint csillagok tája,
Így szólt: Most mindenki gyorsan rendet tegyen,
Lakodalmat tartok, minden rendben legyen!

III. A VÍZÖZÖN

Jó Arany Atyácska, Felső Világ ura,
Aki jóságos volt, akármilyen fura,
Egyszer megdühödött, keblében harag gyúlt,
Az ördög tettehez haraggal viszonyult.

Tetejetlen Fának tetejében lakott,
Arany palotában, sok gyermeke van ott,
Hajnal Anyácskával sok gyermeket nemzett,
Első nemzete lett a jó magyar nemzet.

Fia volt Napkirály, Holdkirály, Szélkirály,
Fényétől virult a végtelen földi táj,
Tűzkovács Királyból lett a Hadak Ura,
Kinek jó testvére a nagy Vadak Ura.

Nap Királylány mellett volt szép Hold Királylány,
Hajuk aranyhárga, mint az arany sáfrány,
Földanya, Vízanya, s a Csillagok Anyja,
Hold Néne, Nap Néne, atyját békén hagyja.

Napkirály, s a csodás Levegő Tündérke,
Egyszer a Mennyekből lemerült az égre,
Arany Atya küldte alá mind a kettőt,
Fújjon Földanyának reggeli ébresztőt.

Itt született hősünk, a kis Hüvelykpiciny,
Aki kezdetekkor sem volt nagyon kicsiny,
Lemerült a vízbe, Földanyát felhozta,
Tavakkal, folyókkal ellátta, gondozta.

Kőszáli Király lett királya sok bércekn,
Gazdája sok ércekn, fémmel teli ércekn,
Volt még sok úrasszony, s úr a földön-égen,
Kisisten királyok a békés vidéken.

Egyszer Arany Atya, már senkise tudja,
Az Óperenciás-tengernél vitt útja,
Beleköpött vértlen a sötét tengerbe,
Szikla lett a köpés, talán ez volt terve.

Követte a szikla Arany Atyát menten,
Fűzfavesszőt vágott egy zöldes füzesben,
Rásuhintott nyomban, ami átváltozott,
Lúdvérc lett belőle, a gonosz átkozott.

Lúdvérc irigyelte Arany Atya földjét,
A csengő barackot, a szőlő szőlőjét,
Ő is teremtene, s bűvárkacsa bőrét
Kérte az Atyától, legyen földje bő rét.

Lemerült a vízbe, a földet kereste,
Talált is kis földet, nyelve alá tette,
Feljött a vízszintre. Találtál-e földet?
Nem találtam semmit, nem volt jó az ötlet.

Ekkor a szájában a föld nőni kezdett,
Feldagad a szája, elfogy a lélegzet,
Köpd ki azt a földet, amit lentről hoztál,
Szólt Arany Atyácska, - Miért hazudoztál?

A hetvenhetedik mélységbe taszítlak,
A pokol tüzéhez hozzá igazítlak!
De előjött Lúdvérc, áskálódott sokat,
Lehazudta fentről a szép csillagokat.

Felső Világ ura megdühödött nagyon,
Gonosz, rút Lúdvércet megcsapom, de agyon,
Ezüstpatakomnak zsilipjét felhúzó,
S a szép földvilágot vízzel összezúzó.

Hét nap és hét éjjel nagy eső zuhogott,
Arany Atya ekkor nagy munkába fogott,
Egy rakonca tutajt ácsolt éjjel-nappal,
Erre hívta népét, mindenféle vaddal.

Arany Atyácskának fiai ámultak,
Hömpölygő víz elől magas hegyre bújtak,
Ide jött a tutaj, megmenteni őket,
Arany Atya népét, fiaikat és nőket.

Lúdvérc kígyóbőrbe bújt a sok víz láttán,
Úszott a tutajra, ő, a setét Sátán,
Egy elefánt füle mögött elrejtőzött,
Kígyóból, a bőrből, Lúdvérccé vetkőzött.

Végre apadt a víz, lett sok szárazulat,
Elengedték a sok tigrist, bivalyt, nyulat,
Lúdvérc partra szökött, s köpött tenyerében,
Elő jött egy sárkány, ki benn volt a köpésben.

Mit parancsolsz, gazdám? Egy szavadba kerül,
Rohanok szavadra, nem állok tétlenül!
Nyomorgasd a népet, Arany Atya népét,
Tedd sívó pusztává népe szép vidékét!

Így volt a vízözön, elolvadt a sok jég,
Emelkedett a víz, nem volt a föld már kék,
Olvadtt az Üveghegy, zöld lett a sok földség,
Napkirály aranya volt hozzá a költség.

IV. JÉGKORSZAK

Délibáb, a szépség, eper az ajaka,
Tökéletes alkat, egy tündérlány maga,
Két szeme két csillag, arca piros alma,
Rendkívül gyönyörű, szépség a hatalma.

Haja, mint kakukkfű, nádszál a dereka,
Nincs rajta súlytöbblet, nincs rajta egy deka,
Ha az erdőt járta, kakukk köszöntötte,
Ha a mezőn sétált, pipis üdvözölte.

Otthon a boszorkány nem hagyta nyugodni,
Szeretett Délibáb körül forgolódni,
Csak egy hibát lesett, hogy jól összeverje,
Lép Szépmező Szárnya, hogy nyakát tekerje.

Szól Szépmező Szárnya: Nyakát kitekerem,
Ha a húgomhoz nyúl, rögtön agyonverem!
Volt otthon feszültség, Délibáb sírdogált,
Mikor a patakba tejes rocskát dobált.

Mosta a rocskákat, fűgén tisztította,
Zsebkendőbe kövér könnyét hullajtotta,
Egyszer csak felpillant sűrű sírás közben,
Parton egy legényt lát a fátylas könnygőzben.

Napkirály az maga: Mért sírsz édes húgom?
Nem sírok, csak galamb síró hangján búgom.
Dehogynem sírsz, látom, de majd teszek róla,
Ne legyél bánatos, teljen csak pár óra!

Napkirály s Délibáb egymásba szerettek,
Jött az esküvő is, egymáséi lettek,
Lakodalom után bóbiskolt sok vendég,
Napkirály, Szélkirály, s velük a jó kendék.

Aranyerdő házat öleli az udvar,
Udu Vára, Napvár, benne sok dolgos kar,
Itt a selyemfürét, itt a virágerdő,
Hajnal Anyácskánál virágból szőtt kendő.

Jó Tűzkovács Király, s Szélkirály is megjött,
Hét kis vőfély a nagy feladathoz felnőtt,
Pástorcsillag mellett járt a Gyalomvető,
Fürge Rónapallér, s Kaszás az etető.

Hordták az élelmet fel az asztalokra,
Jó Bojtár Kettőse, s fénylett Bába Bukra,
Kisbéres, a csillag, s Rétszagoló véle,
Vezet Hüvelykpiciny, s kész vannak estére.

Jött a Kalamóna, megkötözte őket,
Napkirályt, Szélkirályt, s otthagya a nőket,
Holdkirályt is fogta, lovakra fektette,
Mind a három királyt fogságba vetette.

Nem volt többé napfény, hullott a hópehely,
Minden jéggé dermedt, üres lett a kehely.
Megfagyott a bor is, jégpajzs a földeken,
Üveghegyek nőttek, hol semmi sem terem.

Eljött a jégkorszak, Kalamóna mondta,
Elzárta a Napot, a bajt ő okozta,
Növekedett a jég, csontrepesztő hideg
Járta a világot, szívtelen és rideg.

Széptüzek Lángja ment előbb keresgélni,
Napkirálynak szólni, mindent elmesélni,
Látott egy pásztort is, sovány tehenekkel,
Köröztük gazdag fű, ami enni nem kell.

Kért egy csupor tejet, elutasították,
Egy cseppet sem kapott, nem is ámították,
Haragudva ment el apja tanyájára,
Dolgavégezetlen, feleslegest jára.

Jószél Fúvása ment szerencsét próbálni,
Napkirályt a földön gyorsan megtalálni,
Erdei kunyhóban egy banyára akadt,
Kinek a szájából egy jó szó se szaladt.

Két legény üvöltött, veszekedett váltig,
Perlekedés hangja röpült jéghatárig,
Szólok, ha hallgatnak – a banya mondotta,
Jószél Fúvása meg magát haza hordta.

Szépmező Szárnya megy a Napot keresni,
Nem hagyhatja népét a sötétbe veszni,
Hamar találkozik a fösvény pásztorral,
Ki búsan álldogált, hosszú lógó orral.

Adjon egy kortyintást a lefejt friss tejből!
Adott a bús pásztor, első szóra, egyből.
Gömbölyödni kezdtek a sovány tehenek,
Mosolyog a pásztor, ajka is megremeg.

Eztán mindenkinek, ha kis tejet kérnek,
Adjon egy csuporral, adjon a vendégnek,
Meglátja, gömbölyű lesz a sok tehénke,
S egy kérdéssel állott elő a legényke.

Kalamóna sárkány messze él, tán tudja?
Arra visz a lábam, s a szándékom útja!
Azt én nem tudhatom, de itt e jó kutya,
Tudja, hol a sárkány, meg a retye-rutya.

Mentek, bandukoltak, egy erdőbe értek,
Leveletlen fából, hol volt oly temérdek,
Egy kunyhóhoz értek, társa szólt: Köszönj be!
Kiugrott egy macska, mondta: Ne köszönj be!

Párszor eljátszották ezt a kis játékot,
De hősünk beköszönt, várt kis hozadékot.
Szerencse jár veled, mivel beköszöntél,
Jött elő egy banya: Helyesen döntöttél.

Benn a kis kunyhóban oly nagy volt a zsivaly,
Mintha csatározna hetvenkettő bivaly,
Két legény üvöltött, veszekedett fennen,
Még egymásnak esnek, minutában, menten.

Egyik koránkelő, másik későnkelő,
Összekaptak nagyon, a két bor vedelő,
Szépmező Szárnya szólt ennek is, annak is,
Egy kicsit dörmögött, a mosolya hamis.

A két deli legény felugrott székéről,
Elviharzott gyorsan a kunyhó végéről.
Mit súgtál te nekik? Azt, hogy kend boszorkány,
Üstben főzi őket, s lemennek a torkán.

Hanem Kalamónát keresem, ismeri?
Aki világunkat teljesen szétveri!
Nem tudom, hol lakik, de a disznókonda
Tudja, mert a sárkány gonosz is meg ronda.

Ment a kutyájával, a disznókhoz értek,
Egyenes irányról bizony le nem tértek,
Medvefi nyöszörgött, tuskó alá szorult,
Kiszabadította, ne legyen nyomorult.

Apja, a vén medve, farönkön ücsörgött,
Közelben egy szarka nagy hangosan csörgött,
Itt ez a kismalac, mondta a vén medve,
Ez vezet utadon, nem elkeveredve!

Így Szépmező Szárnya fogta a malacot,
Bár a vén medvétől tanácsot sem kapott,
Haza ment egyenest, jégormok közt haladt,
Néha csak gyorsan ment, néha gyorsan szaladt.

Otthon a malacka megszólal váratlan:
Mi az ember dolga, mindig, szakadatlan?
Feladatot látva, mindet meg is oldja,
Győzzön a bajokon, ez legyen a gondja!

Derék legény vagy te, én meg táltos Holdas,
Akit nem ér utol sem medve, sem ordas,
Mondd ki a varázsszót, nem leszek malacka,
Kinek a meleg ól volt a tágas vacska.

Figyelj Holdas: Bűvös erőd bontsd ki meneten,
Jó paripám: Szárnyalj szélnél sebesebben!
Nagy világosság lett, táltos termett elő,
Szíj hátú piros pej, ki tüzet legelő.

Jó gazdám, vedd elő vitézi ruhádat,
Nyeregkápában van, melyből kis fény árad.
Felvette a ruhát, csillogó vitéz lett,
Volt a ruha mellé még egy fegyver készlet.

V. LEGYŐZI KALAMÓNÁT

Búcsúzott otthonról, s hét nap, hét éjszaka
Vágtattak az égen, mely sötétség laka,
Se Nap, se Hold, se Szél, ez itt a jégkorszak,
Minden jégből való, még a fák is torzak.

Mit lát jó vitézünk? Egy kicsi emberke
Tűz fölött ugrándoz, zeng a törpe berke:
Én vagyok a legerősebb a világon,
Akármilyen ellenfélre szájam tátom.

Egy hüvelyk a hossza, egy rőf a bajusza,
Szakáll a hét arasz, a haja meg kusza,
Hetvenkedett hetvenkettőn az emberke,
Hetvenhét esztendőn nagyot nőtt a lelke.

Azt mondta egy banya, ha a tűzön ugrál,
Hetvenhét esztendőn folyton ugra-bugrál,
Legerősebb lesz a széles nagyvilágon,
Holdas hozzátette, hiszem, hogy ha látom.

Letelt a sok idő, jött egy róka kölyök,
Patakpartra eredj, aztán én is jövök.
Kimegy a kis ember, vízben magát látja,
Azt gondolja, az ott mindjárt képen vágja.

Megijedt, elfutott, bújt egy rókalyukba,
Sebesen vágtatott, beleugrott futva,
Szegény kicsi törpe, hencegő kis legény,
Ki a leggyávább volt tán a nagy földtekén.

No, mi is mehetünk, elbújt a hencegő,
Nem a legerősebb, csak egy szavát szegő,
Fejérközön mentek, hol csillag temérdek,
Csillagok Anyjának kapujához értek.

Jó anyám, keressük a rossz Kalamónát,
Bejárjuk utána a csillagos rónát.
Édes fiam, sajnos, én bizony nem tudom,
De itt majd megmondják, hol menj a jó úton.

Esthajnal csillag jött, majd a Göncölszekér,
Fiastyúk is megjön, tizenegyor beér,
Majd Ökörkereső, aztán Háromkaszás,
Nem tudták, hol van a Kalamóna lakás.

Végre Sánta Kata kettőkor hallotta,
Gondolkodott kicsit, aztán azt mondotta:
Órjas Kútja mellett csendesen menjetek,
Kőszáli Királyhoz gyorsan eredjetek.

Ő majd segít nektek, megmondja az utat,
Amit a hős olyan megszállottan kutat.
Nagy Kőszáli Király bizony tényleg tudta,
A végtelen utat tényleg megmutatta.

Oda csak vasszárnnyal repülhet a táltos,
Nem a levegőben pihe könnyűn szállldos.
Előbb hét, aztán nyolc szárnya lett Holdasnak,
Űrben száguldottak, köszönve a vasnak.

Száguldó úrhajó, azzá vált jó Holdas,
Szépmező Szárnya meg száz csillagot olvas,
Mikor megérkeztek, Kalamónát hívja,
Kivel hősi harcát azonnal megvívja.

Gyémánt palotában egy királylányt talál.
Te szegény királylány, régóta itt valál?
Régóta, de hősom, ha most akarsz győzni,
Csald ki a mezőre, s nem kell már időzni.

Legyőzte a sárkányt, két karját levágja,
De a szívébe a kardját mégse mártja,
Szól a sok fogolynak, háromszáz királylányt
Tódul a mezőre, s széttépve a sárkány.

Napkirály, Szélkirály gyorsan szabadítva,
Holdkirály is szabad, útja újra nyitva,
Mindhárman köszönték, a hőst megölelték,
Öleléssel, csókkal a hőst ünnepelték.

Maradékaid is meg lesznek segítve,
Ígérték mindhárman, sárkány kiterítve,
Most haza indulunk, vár ránk a sok munka,
Fényt és esőt adni, majd ne hagyj magunkra!

Aranyszőrű bárányt a karjába vette,
Gubát, bocskort, ostort Holdasára tette,
Kalamóna lovát egy szekérbe fogta,
Háromszáz királylányt arra felpakolta.

Kis királykisasszonyt Holdasra ültette,
Magát a báránnyal nyeregbe vetette,
Így repültek haza, várta apukája,
Rengeteg testvére, és pásztor kutyája.

VI. VILÁG RÁMÁJÁNAK ARANYOS SZEGELETE

Hős Szépmező Szárnya menyegzőre készül,
Pusztá nemzetsége új nővel egészül,
Azt a királyleányt, kit nyergében hozott,
Feleségül kéri, ki nem húzódozott.

Megszerették egymást, ezért frigyre léptek,
Eskü után lagzi, ez dukál a népnek,
Tengerbe Pillantó kezét is megkérték,
Mert a mi népünknel házasság nagy érték.

Jöttek a vendégek, Hold Néne, Nap Néne,
Egész nagy népünknek ifja, meg a véne,
Földanya, Vízanya, szép Hajnal Anyácska,
A Csillagok Atyja, és Arany Atyácska.

Napkirály, Holdkirály, Szélkirály is megjött,
Sánta Kata szépet hozott tizenkettőt,
Kőszáli Király is, Levegő Tündérke,
Tavasz, s Hüvelykpiciny mind megjöttek végre.

Csillagokból leszünk, jöttek a csillagok,
Fényes égi népek, holdak, bolygók, napok,
Tűzkovács Király is, meg Csillagszekere,
Bakon Hüvelykpiciny, gördült a kereke.

Megvolt az esküvő, jött a lakodalom,
Tűzkovács Királynak itt volt az alkalom:
Szekezem húzza az egész földvilágot,
Égboltot pörgeti, mit mindenki látott.

Gyön-Szül a neve is, Göncöl, ahogy mondd,
Ott a rézműhelyem, az is ad sok gondot,
Világ rámájának aranyos szeglete
Harmadik nagy gondom, világ szeglete.

Átadnám nektek az Arany Szegellet,
Sziget az Földanyán, hagyjátok Keletet,
Ha nincs terhetekre, őrizzétek tovább,
Itt a föld keleten száraz lesz, mostohább.

Lúdvérc megfogadta, elrabolja tőlem,
De nem hagyom, őrzöm én minden időben,
Ti is segítetek a Hadak Urának,
Az én követőim karddal nem tréfálnak.

Tündérek laknak ott, meg sok aranymadár,
Füve gyémántból van, csillogó a határ,
Csengőn cseng a barack, mosolyog az alma,
Szóló szőlő terem, földje marasztalna.

Csallóköz, Atlantisz, több néven nevezzed,
Nevek tengerén át magad átevezzed,
Mindig jobbra haladj hős Szépmező Szárnya,
Aki a seregnek lesz a kapitánya.

Kaptok egy kardot is, bűverejű kardot,
Győzhetetlen leszel, ha kezekben tartod,
Én most megyek vissza égi szekeren,
Hajtom a szekeret nagy csillag tereken.

Arany Atya háza északon emelked,
Onnan jobbra Nyugat, arra terjed telked,
Ötvenezer éve ide jött a népünk,
Kárpátföld az ország, ez lett a vidékünk.

Itt a rovásírást ezrével találod,
Na, de Atlantiszban is ezrével látod,
A törvényt megtartjuk, szegényen segítünk,
Abban hiszünk ma is, miben régen hittünk.

Kárpátia földjét mindig megtartottuk,
Ha jött az ellenség, a fegyvert megfoglaltuk,
Hunor, Magyar, Keve, Atilla, Csörsz, Álmos,
Árpád a kapudán, van még hősünk számos.

Kerek-tenger nem más, mint a Kaszpi-tenger,
Azúr-vizek délen, ahol úr a Kend-Er,
Vörös-tenger Abzu, Indiától délre,
Kígyó-tenger Tejút, láthatod estére.

Sárga-tenger kelet, észak a Fekete,
Nyugaton a Fehér, arra van kelete,
Kék-tengeren háza Tündér Ilonának,
Fenn Óperencia, hol csillagok várnak.

Szétterjedt a népünk egész szép Földanyán,
Fiainkból láthatsz sokat minden tanyán,
Nyelvük kissé ferdült, eszük másként forog,
De azért véreink, s az idő csak csorog.

Hullajtja levelét az Idő nagy fája,
Minden nap egy levél, mi van írva rája?
Az, ami már elmúlt, s az, ami jövendő,
Isten Atya szava, ami követendő!

SZEMÉLY

Szemek az Éjben lesik utad,
Csillogó ősöd feléd mutat,
Születő csillag a te fiad,
Bátor is, bölcs is, sose riad.

Mennyi a Személy? Fenn végtelen,
Mint a Nagy Isten, s az értelem,
Szemek az Éjben, kis porszemek,
Nagy fényvilágok, földjük remek.

RÓ BOT

Ró ígénknek jelentése
Szavainknak megmentése,
A hang, a szó kőbe róva,
Barlang falán kis fénycsóva.

Kinek sok van a rovásán
Éljen fűvön, makkon, kásán,
Róni japán kizárt harcos,
Bánattól a hangja karcos.

Ráró a Nap sólyom arca,
Éj szakával nagy a harca,
Ráró lovunk táltos lovunk,
Kivel fentről napfényt hozunk.

Róni botra tudással jár,
Boton Bolognai naptár,
Rábóta Rá isten botja,
Annyi munka, mint Rá róttja.

Robot Ró Bot, munkát mutat,
Szent írásból hangot kutat,
Mennyi munka van még hátra,
Kőgúlának lesz kőszátra.

Rovó táltos ígét rója,
Rova-Rof annak tudója,
Ru-Ga, Ro-Ga Rovás Háza,
Száz szavunkban Ró hintáza.

Na-Ru Kőbe vésett Írás,
Ru-Na magyar, nagy a sírás?
Mi adtuk a betűd, german,
Köszönetre milyen terv van?

Ró-Ma Rovásnak a Helye,
Romulusnak főtt a feje,
Összeírta a népeket,
Etruszk, latin testvéreket.

Annyit tudj, te szegény magyar,
Vedd eszedbe nagyon hamar,
Európát te alkottad,
Rovásod a Földre hoztad.

Eu-Ró-Pa Igaz Rovás,
Égből kapott szent alkotás,
Minden írás ebből ered,
Ezért szent Nap a te neved!

REMÉNY

Ré a Mennyben, ez a Remény,
Mennyei Kő, ez a Kemény,
Szemnek Enje, ez a Szemény,
Teménytelen, ez a Temény.

Reménykedünk minden reggel,
Amikor a Ré Nap felkel,
Mennyei kő a diorit,
Fehér márvány teret borít.

Szemény a Nap nemzetsége,
Szem isten gömb, nincsen vége,
Töméntelen a nagy temény,
Vezére a Nap hölgyemény.

ID NAP

Id-Ig-Inna, Ig-Id-Inna,
Ha vizedből aki inna,
Vad veszélyes tigris lenne,
Tigris fejet látnál benne.

Idusa a hó közepe,
Id-Nap ünnep, már eleve,
Arab Id is ünnep napja,
Vidámság az ünnep apja.

ABSZOLÚT

Ab a Ház, Szol a Nap, Szolnok egy napváros,
Szölnök is egy Szolnok, utcája se sáros,
Út az, ahol Utu, a Napisten halad,
Fényben úszik útja, áttör minden falat.

Ab Szol Út nagy titka Nap Házának Útja,
Szépséges magyar nyelv tudásunknak kútja,
Házunk a Nap Útja, abszolút, hogy felkel,
Égszínkéken fénylik minden áldott reggel.

TÜKÖR

Tu-Kör Utu-Köre, Tükör a Nap Köre,
Támadja tükrünket Alvilág ördöge,
Tükör a fordító, neked jobb, neki bal,
De neki a jobb is, szavam erről szaval.

Jó királyok előtt szent tükröt hordanak,
Tukris ország Tükrös, Tu Köre ott a Nap,
Kerek, mint a Szita, Szitá lány, keretben,
Csillog a Rámája, de szeme se rebben.

Kerek volt a tükör, ma már négyszögletű,
Bármilyen formájú, bármilyen keretű,
De a neve őrzi egykori formáját,
Kerek Napistennek megfordító táját.

TULAJDON

Dongó dong és dönög, ura a méheknek,
Don-Ga a Nap-Háza, félköríves deszka,
Donatus Don-Atyus, nevek ébrednek,
Don az Úr, a Tana, nem kis arabeszka.

Don-a-Per a Dnyeper, Dnyeszter a Don-Iszter,
Isz-Ter a Fény-Tere, Du-Na a Nap-Háza,
Vizen csillog a Nap, tudja sok miniszter,
Aki a Min előtt szüntelen bokáza.

Don az Úr, sok helyen, az Úrnő meg Donna,
Tonhal nagy vízi hal, vizes hely a Vadon,
Egy tonhal akkora, mint egy jó féltonna,
Már-Ton az Ifjú-Úr, s ki az, ki celadon?

Mono-ton egyhangú, mert a Ton beszélhet,
Tónus a hang színe, férfihang bariton,
Ha a király beszél, s te megszólalsz, véged,
Csillag-Folyó, Tejút fenn az égi Pi-Ton.

A-Ton az égi Úr, az arany Napkorong,
A-Ten a Nagy-Isten, Adonisz, Adonáj,
Ha nem süt fenn a Nap, az ég szürkén borong,
S lelkünkre telepszik a szürkélő homály.

Bal-A-Ton Nagy-Víz-Tó, Ton rövidül Tóra,
Vette körül régen fenn a Bakony-erdő,
Hol Bacon-szalonnát ettek virradóra,
Fer-Ton Nu-Feretu, Fürdő, Fűred, s Fertő.

Holt-Ton kis mocsártó, Liba-Ton Erdélyben,
El-Ton a Volgánál, Urmia Kapu-Ton,
Ez a Rezayehi sóstó egy vidéken,
De azt én nem tudom, mit jelent a Luton.

Gárdony csakis Gár-Don, a Velencei-tó,
Ország-tava egykor, ma Gárdony és Agárd,
Tele van sok náddal, és állat itató,
Strandok a partjain, hol a nádat kaszáld.

Etana egy isten, abesszin Tana-tó,
Tanaisz a Donnál, Maiétisz a tenger,
Skótoknál Don folyó, a Don mindenható?
Ha a Nap, bizonynal, tartja sok-sok ember.

Tulajdon Tu-Laj-Don, Nap-Lak-Úr értelmű,
Haja-Donok haja omlik, mint vízesés,
Hajadonok hada izzó Nap érzelmű,
Csodás hajadonok szépsége oly mesés.

TÁL

Torontál Torony Tál, egy medence, benne
Ősi tornyok állnak, hol bölcsesség lenne,
Most hétezer éve itt alkottak bronzot,
Rajta rovásírás, ki szemünket vonzod.

Tálon a sok étel, s isteni az Asz-Tal,
Terülj, terülj gyorsan, mindenki magasztal,
Buddha követői a faluba mennek,
Táljuk bemélyedés, mibe ételt kennek.

Neandertal egy völgy, a tál kis medence,
Ősember lakott ott, tudja jól a Bence,
Tál-Tos a Tudós Úr, Bölcs Úr aki táltos,
Táltos paripája fenn az égen szálldos.

Tál a nagy Bölcsesség, mit egy tálban kapunk,
Égi rejtélyekre nyíl a tudáskapunk,
Tal-En-Tum okosság, no meg egy súlymérték,
Számunkra a tudás rendkívüli érték.

Borban az igazság, italban bölcsesség,
Bor a Víz, magzatvíz, vizsgáljad, csak tessék,
I-Tal Háza-Bölcsnek, Itália földje,
Amit rossz útra vitt dölyfös Róma gögje.

Talmács aki Mástól bölcs szavakat idéz,
Tol-Mács Más-Tól mondja, jó magyar vitéz,
Tol-Na is egy Bölcs-Ház? Talabér s Itala
Jó magyar neve, azok voltak vala.

Mit mond a Talmud könyv? Nem tudom, mert nincsen,
Italus királynak híre se értsen,
Tál magyar szóról nem kell disputálni,
De, hogy magyar szó ez, bizony ki kell állni!

KŐ

Kő a Föld, kőből lesz, elmállik idővel,
Szubir-Ki országban találkozatsz kővel,
Ki-Es a Kő-Háza, mint a kősvatag,
Ahol nem jár folyó, se csermely, se patak.

Csung-Kuo Közép-Föld, Kuo a Kő itten,
Szerdica Királyság, Kína egy más szinten,
Morocco Marokkó, Mórok-Kó országa,
Maurok, berberek, volt jó lovassága.

Marokkótól délre Mauritánia,
Ott él a dűnék közt a sivatag fia,
Kukutyin a Kövek isteni városa,
Tűzkő tüze olyan, mint a tubarózsa.

Kü magyar családnév, Ke-Mény mennyei-kő,
Nyelvünk vizsgálata eszünket perdítő,
Kaukázus Kövek-Ászus jelentésű,
Kaukón törzseknek e hegy kevés résű.

Ko-Po-Nya Kő-Fő-Ház, Koporsó Kop-Orsó,
De sokak fejében mind falra hányt borsó,
Kő-Por-Só is lehet, mi magyarul szólal,
Kis Ka-v-ics szavunkról sem született jó dal.

Mexikó Méhi-Kó, Méhek területe,
Méhemberek földje, szorgos kerülete,
Tán Méhi fáraó adta ezt a nevet,
Mexikó szép nevén még a Nap is nevet.

Keresheted tovább fontos Kő szavunkat,
Szép nyelvünk védelme mindenkit megnyugtat,
Csillag Magok nyelve az Elsőknek nyelve,
Titkokkal, csodákkal, szépséggel van telve.

2016. november 02.

1956 OKTÓBER 23

Megdöndül az égbolt, ifjak zárt sorokban,
Vonulnak az úton, fenn egy égi madár,
Szabadság madara, arany turul sólyom,
Szárnyal át az égen, fényben áll a határ.

Békés ifjak, lányok, arcukon szép mosoly,
Szemükben csillogás, a szabadság vágya,
De a gonosz támad, tízezer tankjával,
Ömlik szép hazánkra kelet sok hitványa.

A nyugat csak sunyít, arca báva, bamba,
Pesti srácok kelnek öldöklő csatára,
Csattog a géppisztoly, bömböl a tankágyú,
Lassan összeomlik a szabadság vára.

Isten Atya szemét könnyfátyol borítja,
Tesz majd hamar róla, elnyomót pusztítja,
Október szép napját a fénybe állítja,
Ez a szent nap legyen a szabadság nyitja!

Így lett e szent napunk a népek ünnepe,
Szabad akarsz lenni? Vedd őket példának!
Októberi ifjak tiszták és szabadok,
Példát mutatának az egész világnak!

DÉL-SZIGET

Tompa Mihály írja Két-folyó völgyére,
Messze van keleten, hol sok a csatorna,
Bura-Nuna földjén, Id-Ig-Inna földjén,
Honnan északra van Ararátnak orma.

Szig a Nap, sok Sziget, amit elszigetel
Folyók mellékága, rajtuk Szikkuratuk,
Egynémelyik szavár, másik délen szumer,
Süti a Nap őket, fújják fuvallatok.

Vörösmarty Mihály, dicső Arany János,
Még Jókai Mór is, írnak Dél-Szigetről,
Dicső nagy költőink, íróink is tudnak
Ezernyi regéről, ősi hősi tetről.

Kelta hősmondában ősök Dél-Szigetről
Jöttek gyors hajókon, Portónál kiszálltak,
Onnan gyalog menvén Galliába értek,
Hol elkeveredtek, és gallokká váltak.

Helyiek jól írtak rovással magyarul,
Helyiek és jöttek összeházasodtak,
Magyarok és kelták őskortól testvérek,
Sok tudást cseréltek, s tiszta kezet fogtak.

TOTH, HERMÉSZ TRISZMEGISZTOSZ, MERCURIUS IMHOTEPHEZ, ASZKLÉPIOSZHOZ

Tudtad-e, ó, Imhotep, szólt hatalmas Toth,
Egyiptom a Tejút mintájára készült?
Én a Tejút vagyok, Theuth egyik nevem,
Tát és Tét szavakkal nevem kiegészült.

Nil az égi Nyílás, ez a Tejút maga,
Nyugati térfelén épül sok piramis,
Vezér úrnak öve, s a bika két szeme,
Bizony mondom néked, nincs benne, mi hamis.

Szép Kárpátiában Pilis királysága
Lemintázza Vezért, kőből kifaragva,
Három Nílus folyó, minek nincsen párja,
Ósmagyar tudásnak csodás égi magva.

Így szól Mercurius, Hermész Triszmegisztosz,
Nagy Aszklépioszhoz, a jó tanítványhoz,
Aki megért mindent, s adja tovább hírül,
Sok-sok tanítványhoz, fiúhoz és lányhoz.

PADLÁS

Csillagot-Láss, ez a Pad-Lás, ha mondom,
Ne szólj közbe, a szöveget elrontom,
Lapos tetőn sörözgettek őseink,
Fenn tárgyaltak csillaglátó eleink.

Ég dolgait vitatták meg esténként,
Kocsmá "szentély", emlékszem még legényként,
Jó Végvári József, aki meglátta,
Kocsok titkát bátor szívvel feltárta.

Padus folyó a csillogó Pó folyó,
Paduc a hal, csillag ikrákat tojó,
Tiri-Pode három lábú kis csillag,
Ülőkéje kerek, hova meghívlak.

Pedosz gyerek, és a gyerek Csillagunk,
Minden gyerek fényorcájú kis Napunk,
Pad is Csillag, Padló, Padmaly, Padozat,
Padmé a mi Csillag-Fényünk, fény hozat.

Egyiptomi Erpet lenne jó Árpád,
Pét és Pit is szép csillagos fény vártád,
Árpád város romjait se feledd el,
Magyaroknak ősi dicső ó-kegyhely.

Hor-Pad, mikor Hor csillaga felragyog,
Fénykévét szór Gog és dicső Fény Mag-Og,
Tur-Ul Fia égi Fénynek, kis sólyom,
Erről is tud Uru-Solyma és Zólyom.

Párduc testén a kis foltok csillagok,
Háza Dúcnak, rajta kicsi fénymagok,
Ár-Pád vezér Áramló nép Csillaga,
Párducos, mint Jézus urunk fénylaka.

TEKER

Tek-Er bizony Nap-Úr, Tek-Er az Isten-Kör,
Szarva közt a Napot viseli az Ökör,
Alsó-Tekerestől Tekeresig lakta
Földjét a Teker nép, Napunk nekik adta.

Teker-Es Teker-Ház, Teker a Napisten,
Hajnaltól fényben áz itt a földön minden,
Felteker az Égre horgas lábaival,
Keljetekek dologra, lustákra rárivall.

Háromezer évnél már jóval régebben,
Teker nép vándorol, idő fátyla lebben,
Égi-Piton földre támadtak több néppel,
S Ramszesz előtt álltak mind lesütött képpel.

Ra-Mosz-E a győztes, ad nekik kis földet,
Akkót építik fel, hol sok időt tölthet
A legyőzött teker, ki ne legyen Tyeker,
Mert fenn a Napisten ma is csak úgy teker.

XI.26.

ANTI-K

Gondolom, azt tudod, An az Ég, a Menny,
Rajta úszik ezer szép felhő lebeny,
Tik a Nap, a kis tyúk, láttál-e tikmonyt,
Az a tojás maga, kérdezd meg, mit mond?

Anda Ég és a Föld, Benne Da Anya,
Anyá szót viseli csodás Baranya,
Anda szanszkrit tojás, a szent körítés,
Kertelések nyelvén, Anda nő vitéz.

Rómában az An-Tik Égi Nap előtt,
Akkor így nevezték a reggel kelőt,
Caesar idejében Antik már az "Ó",
Titkokat fejteni csak nekünk való!

XI.25.

AURÓRA

"A" Úr, Magas Úr, odafenn repül,
Néki a tücsök zengve hegedül,
Az Úr órája amikor felkel,
Tündöklő fénnel köszönt ránk reggel.

Nincs óra szavunk? Ó-ra megy a Ra,
Az "Ó" csak múlik, sosem fárad,
Ó meg az Ember, ez biz az Ó-Ra,
Magyar az ősnylv, vedd fontolóra!

Hajnal Anya szól, indulj az útra,
Fényt önts a Földre, s gondolj Apudra,
Égisten, a Menny, már örömmel vár,
A-Úr óráján szívünk kalapál.

241. SZONETT - ARANY ATYÁCSKA

Hosszú, ősz hajával, fehér szakállával,
Ül a magas égben szent Arany Atyácska,
Foglalkozik ott fenn múlttal és mával,
Tervezi jövőnket, fején koronácska.

Legfelsőbb istenség, körötte csillagok,
Ez itt a Mennysország, játszik a sok gyerek,
Születendő babák, csodás tündér magok,
Arcuk, mint a Napé, gyönyörű és kerek.

Kezével fonogat, galaxis spirálját,
Pörgeti, forgatja a fekete lyukat,
Szervezi tündöklő csillagoknak bálját,

Kvantumokat rezget, energiát dobál,
Mindig új megoldást keres, vizsgál, kutat,
Kozmoszokat alkot, s ide-oda lóbál.

242. SZONETT - HÜVELYKPICINY

Arany Atyácskának kertjében ébredtél,
Itt, a kertben lassan, hössé növekedtél,
Hágcsón a tengerre, Ten atya körére,
Te leereszkdétél, mely a víznek vére.

Hüvelyből egy Piciny, aki tündér baba,
Arany Atya tudja, ő a tündér apa,
Picinyből hős lettél, magyarok ősapja,
Ki a Földet nekünk önzetlenül adja.

Háromszor merültél tenger mély vizébe,
Háromszor a mélybe, zöld-kék vizes lébe,
Míg végül felhoztad Da anya kis részét,

Megdagadt a kis rész, hegy és mező termett,
Növények díszlettek, sok állat sereglett,
Végül nekünk adtad Földanya egészét.

243. SZONETT - ZI BELE SZURDOS

Nagy Zibeleszyrdosz, ki az égen jár,
Villállás nagy ura, pusztítasz akár,
Vihar és mennydörgés jár a nyomodban,
Leszakad a mennybolt nagy haragodban.

Zi az Élet, mibe beleszurdosol,
Villámokkal csapkodsz, hol végzet honol,
Zimony táján dörrensz, majd odébb vonulsz,
Mennydörgő hangodtól ember, mit okulsz?

Fekete felhők közt halad sereged,
Kocsidon ostorral hegyeket csapkodsz,
Gyorsan beborítod az egész eget,

Kihunynak a fények, Nap sem világol,
Mikor tovább vonulsz, felénk se kapkodsz,
Újra süt Napisten, közel és távol.

244. SZONETT - SZÁMOLSZI

Számolós Zamolxisz, társad Pythagórasz,
Aki bölcs és tudós, nem épp éhenkórasz,
Kitanított téged, ahogy írás mondja,
Te az embereknek ne legyél bolondja.

Számok művészete lett a birodalmad,
Számokat ismerve megnőtt a hatalmad,
Bulcsú és jó Tormás, Turms, ki halhatatlan,
Számoknak művésze, nemhiába atlan.

Számolókéz megyen Erdély országába,
Hol megistenítik, ne menjen hiába,
A-gátörzős szkythák, kárpok, kárpodákok,

Becsülik a tudót, zengik a Kárpátok,
Károk, kérek népe Számolszit élteti,
Egész nagy földrészen a számtudást veti.

245. SZONETT - BÁL ISTEN

Menjünk, menjünk csillogó nagy tollasbálba,
Jót aludni világító fények között,
Felébredve, kipihenve és felállva,
Lelkünk Bálnak ruhájába felöltözött.

Bál a Napunk, nagy, ragyogó, jó a kedve,
Hátán bála, nehéz súlytól roskadozva
Jár az égen, hegyek tornyán megpihenve,
Bálában sok étel, ital, nekünk hozva.

Bal oldalon szívünk, kardunk, sutább kezünk,
Jobb oldalon ügyes kezünk, átkaroló,
Jobb kezünkkel parolázunk, adunk-veszünk.

Bál Bél is vagy, a magyar nyelv rendje szerint,
Ki az égen csendben kúsó, araszoló,
Ragyogj, Fényes, éjjel után, reggel megint.

246. SZONETT - HAKIT

Táltos úr, gyógyító, rejtélyes Hakit,
Perbe fogtak téged, tudásod miatt,
Meg kellett zavarni egykor valakit,
Őrült lombard paptól mindenki riadt.

Boszorkányüldözést hévvel folytattak,
Pedig Könyves Kálmán írta, nincsenek,
Táltosok a népnek jó reményt adtak,
Nem mondták, pár birkát mostan elcsenek.

Béka a jelképed, aki segített,
Nőknél a terhesség kimutatható,
Hakit-Nut terjeszti az istenhitet,

Hakit-Nut Nu lánya, Unnak testvére,
Tudásuk az égbolt, mindmáig ható,
Adjunk áldást Hakit szülész kezére!

247. SZONETT - IN ARA

Ínek arája, gyönyörű ara,
Tarhuntasz leánya, ki Viharisten,
Arcodon pír honol, mint csillag dara,
Ablakot az égen nyiss felénk, nyiss fenn!

Csodás Hannahannah anyaistennő,
Méh képében segít keresni téged,
Hurri Tesub lánya, az a bökkenő,
Be kell járni érted a messzeséget!

Elkapják a sárkányt, aki elrabolt,
Hupaszíjász vadász meg is kötözi,
In Ara szabad vagy, fogságod csak volt,

Vad természet fője, vadak védnöke,
Fenn a légben úszol, két felleg közi,
Ismert előtted a Föld minden röge.

248. SZONETT - YOTENGRIT

Jó Tenger istene, nagy Ten fia, áldott,
Aki táltos hátról hegycsúcsokra váltott,
Uralkodsz a földön, uralkodsz az égben,
Közel is, távol is, mind a messzeségben.

Rábaközi tudók zengik jóságodat,
Kit az égen röpít fehér táltosfogat,
Segítesz a népnek, adsz bőven gabonát,
Báránnyal dúsítod a szegény nép honát.

Jotengri, keleten török az imádód,
Mongol, mandzsu, tunguz, mind a te hű áldód,
Fenn az égben lakol, adod szereteted,

Hatalmas Égtenger, Nap, Hold, Csillag laka,
Kék szemed nekünk a kozmosznak ablaka,
Yotengrit, égisten, adj ránk áldó kezet!

249. SZONETT - ANKISZA

An az Ég, Ki a Föld, Sza a magyar nemzet,
Mely nemzet tudása keveset elemzett,
Sza a Mennyeek Fia, Szalafő tájáról,
Sza-Vár városából, Szavárd országából.

Ankiszsa ősanya, csodálatos szépség,
Rád nem emlékezni, botorság és vétség,
Ég és Föld asszonya, ki szűlted a magyart,
Ki a Földről Égbe hamar menni akart.

Ankiszsa szájáról csodálatos dal szól,
Azonnal megérted, akkor is, ha alszol,
Szférák zenéje ez, az égbe szólongat,

Építsél repülőt, tágas űrben járót,
Sólyom testű hajót, karcsú acél rárót,
Vár Ankiszsa anya, zenét nekünk zsongat.

250. SZONETT - ÉL ISTEN

Él igénknek kedve támad szaporodni,
Egyre-másra terem, alkot új szavakat,
Nem kell érte nehéz szívvel mást aggódni,
Élő isten ad nekünk új fogalmakat.

Elsőként új élet sarjad mind a tájon,
Élő isten sok eleven életet ad,
Elöl járva, átlátszik a mély homályon,
Csillag gyerek, ha nem jön el, Égben marad.

Erdő-Elvén ma is járnak tündér elfek,
Hegyek csúcsán ragyognak szép isten elvek,
Országunkban járnak-kelnek elementek,

Öt elemből rakva össze szép világunk,
Száz elemnél is több van már, amit látunk,
Elődeink fenn az égben messze mentek!

251. SZONETT - SENTES

Négyezerötszáz év bizony elsuhant,
Kevesebbszer zeng már rólad ősi lant,
Tisza menti asszony, ki neve Sentes,
Természet úrnője, ki rossztól mentes.

Ülsz a trónusodon, előtted láda,
Nem festi a ládát díszes ciráda,
Benne magok ülnek, szemünktől rejtve,
Kezeddel magot szórsz, nevét kiejtve.

Búza magot adsz már, húszezer éve,
Termése aranyló, jó búza kéve,
Sen, ki lélek is vagy, vigyázó szellem,

Sen, ki adakozó, s szerető jellem,
Természeti úrnő, segítsd népedet,
Háríts el te rólunk minden végzetet!

252. SZONETT - SÜTŐ

Nap keze, jó Sütő, fényekkel cirógatsz,
Öt ujjú kezeddél paskolod fejünked,
Reggeltől estélig földünknek bókolgatsz,
Gazdaggá varázslod csendes életünket.

Igazlító Szem vagy, sütő is, meg tűző,
Kezeddél simogatsz, növényt és állatot,
Sötétlő démonok árnyait elűző,
Akit Isten Atya a központba rakott.

Élő vagy, nagy Sütő, napisten az égen,
Arany fénnel lobogsz ég szín messzeségen,
Hegyek csúcsán leülsz percre megpihenni,

Fáradalmaidon kicsit erőt venni,
Kik téged szeretnek, adj bőséget nekik,
Süss nekünk, jó Sütő, milliárd évekig!

253. SZONETT GYÖNGYI

Gyöngy leányok gyöngyöt fonnak, izibe,
Beleteszik varázsital vizibe,
Fonálon a sok kicsi gyöngy tündököl,
Minden kis gyöngy olyan mint a Nap ököl.

Gyöngyöt fonók Gyöngyi névre hallgatnak,
Varázsigtét suddognak a halaknak,
Igazgyöngyöt hoznak fel a kagylókból,
Gyöngy lányoknak sok szél ficsúr hajbókol.

Gyöngyös láncot a nyakukra fölteszik,
Ifjak őket a szemükkel majd' eszik,
Karjukon is gyöngyös láncot hordanak,

Gyöngyi lányok kartáncát a Szél látja,
Ezt a táncot tán mindenki imádja,
Álmélkodik a sok Gyöngyin fenn a Nap.

254. SZONETT - GYÖRGYI

Koles országot Györgyi Anya alkotta,
Georgia népét egyben tartotta,
Kolchisz néven ismerték az emberek,
Kolcsnak monddjad, míg az idő csak pereg.

Györgyi kőből kör győröket emeltet,
Vezérasszony, kézintéssel terelget,
Győr a Napnak idelenti ábrája,
Györgyi a Nap, áldás szálljon reája.

Ragyogjon a fényorcája, s a szeme,
Minden Györgyit kísérjen szép ég zene,
Csillagsereg integessen messziről,

Lelkendezzen a szép Földön mindenki,
Aki saját naptáncát is itt lengi,
Györgyit áldja az arany fény hegyiről!

A sorozatban következik:

Bevezetés a Magyar Mythológiába I.